Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	udgivne af Christian Winther.
Titel | Title:	Nye Digtninger : Fortællinger og Digte af danske Forfattere
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P. G. Philipsens Forlag, 1868
Fysiske størrelse | Physical extent:	x, 418 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,- 61.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00523 5

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Aye Digtninger.

Nye Digtninger.

Fortællinger og Digte

af

danske Forfattere,

udgivne af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

1868.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Abrahams, Frits.

Side

Under Egen . . . . . 1.
Maa jeg komme . . . . . 3.
I Mikkelbryggersgade . . . . . 4.
I Buegangen . . . . . 7.
Hvis den vinder . . . . . 9.
Mareeget . . . . . 11.
Til en Moder . . . . . 13.

Andersen, Carl.

Zigeunerliv . . . . . 16.

Andersen, H. C.

De smaa Grønne . . . . . 35.

Bergsoe, V.

Ischia . . . . . 39.
Frederiksdal . . . . . 42.
Blomsterne . . . . . 45.
I Baaden . . . . . 48.
Skyfamleren . . . . . 50.
Perlemuslingen . . . . . 54.
Corallerne . . . . . 55.
Schimmelmanns Hest . . . . . 57.

Bodtcher, Ludvig. Side

De Forelskede . . . . . 87.
Sølvbryllupssang . . . . . 93.

Bogh, Frederik.

Aftenvandring . . . . . 95.
Til en ung Kone . . . . . 97.
Juristen . . . . . 100.
Emmys Hjerte . . . . . 102.
Trøst i Mismod . . . . . 106.
Havfruen . . . . . 109.
En Moder . . . . . 112.
Hvor er hun nu? . . . . . 113.

Daugaard, Christine.

Skovvandring . . . . . 118.

Ewald, H. F.

Fy, Jens! . . . . . 126.

Greensteen, H. J.

To Sange:
1. De tvende Duer . . . . . 165.
2. Klage . . . . . 166.
I den sidste Stund . . . . . 167.

Hansen, Constantin.

Jule Aften i Rom 1837 . . . . . 169.
Rom 1842 . . . . . 171.
Til en ung Pige . . . . . 171.
Til Grundtvig, 1849 . . . . . 172.

Side
1849 . . . . . 173.
Ved et Bryllup . . . . . 175.
Den dyreste Present . . . . . 177.
Med Kjoletøi til lille Johannes . . . . . 178.
Med et Signet med en Amor . . . . . 179.
Med en malet Skizze . . . . . 179.
Februar 1864 . . . . . 180.
August 1864 . . . . . 182.
Spørgsmaal og Svar . . . . . 185.
Sang for Kunstnersamfundet . . . . . 187.
Sang for Kunstnersamfundet ved Academiets Aarsfest . . . . . 189.
I en svensk Dames Dagbog. Septbr. 1866 . . . . . 191.
Tak for en Fødselsdagsgave . . . . . 193.

Hansen, Mads.

Til den danske Bonde . . . . . 195.
Hans Tjellesen Schmidt . . . . . 198.

Hansen, P.

Smaa Sange:

Farvel! . . . . . 200.
Jeg saae ham igjen . . . . . 201.
Skilsmisse . . . . . 202.
Det veed kun Du alene . . . . . 203.

Hauch, C.

Norske Fjeldsange:

1. Gangen til Sæteren . . . . . 205.
2. Pigerne paa Malkepladsen . . . . . 206.
3. Pigerne ved Fjeldsøen . . . . . 207.
4. Den Bjergtagne . . . . . 210.

Da jeg var syg . . . . . 416.

Helms, Johannes. Side

For Danmark . . . . . 212.
Chr. Richardts Afskedsqvad . . . . . 215.

Hertz, Henrik.

I et Album . . . . . 217.
Til P. V. Jacobsen (1833) . . . . . 219.
Riimbrev i en Dames Navn (1842) . . . . . 222.
Stambogsblad, i min Søsters Navn (1828) . . . . . 225.
Den skarnagtige Pige . . . . . 226.
Plakat . . . . . 229.
To latinske Digte, oversatte . . . . . 230.

J. Forf. til „En ung Piges Historie".

Et Aar . . . . . 232.

Jensen, P. E.

1. I Midnatstimen Nytaarsnat . . . . . 264.
2. Kong Frederiks Minde . . . . . 266.
3. . . . . 268.

Ludvig.

To sammen . . . . . 270.

Mariager, P.

Gjenboerskeu . . . . . 272.
De sorte Oine . . . . . 284.
Et Blomsterbryllup . . . . . 286.
I Tusmørket . . . . . 288.
Den sorte Ridder. Romanze . . . . . 290.

Plong, C.

Side

Gry . . . . . 294.

Richardt, Chr.

Helene . . . . . 302.

Schandorph, S.

Hvi er Du taus, hvi er Du mørk? . . . . . 305.
Ved en Vens Afreise til Grækenland . . . . . 308.
Reiselængsel . . . . . 311.
Opraab . . . . . 314.
Du kjender de gamle Sange . . . . . 315.

Schmidt, Rudolf.

Smeden i Ruhla . . . . . 317.
Soldaten i Georgsfortet . . . . . 324.

Winkel-Horn, F.

Kampen . . . . . 335.
Kong Hakes Ligfærd . . . . . 337.
Stærkodder hos Kong Ingild . . . . . 339.

Winther, Christian.

Til Een:

Med Johan Ludvig Heibergs Buste . . . . . 354.
Med et Compas . . . . . 357.
Juleaften 1864 . . . . . 360.
Freidigt Mod . . . . . 363.
Den 7de Decbr. 1865. . . . . 364.

Smaadigte til min Datter: Side
I hendes Stambog . . . . . 366.
Med en Broche . . . . . 367.
Med et lille Smykke . . . . . 368.
Med Ludvig Holbergs Portrait . . . . . 369.
Hilsen til Constantin Hansen den 3die Novbr. 1867 . . . . . 370.
Onkels Lise. En Fortælling paa Riim . . . . . 373.

Winther, Paul.

Eget Hjem. Fortælling . . . . . 392.

Frits Abrahams.

Under Egen.

Ved Gjærdet, under Egen,
Paa de kantede Stene,
Der sad jeg saa gjerne
Ved Morgen alene,
Jeg sad der og vented',
Indtil vi blev to,
Saa talte vi lidt sammen, —
Nu sidder jeg i Ro.

Ved Gjærdet, under Egen,
Ved Aftenen silde,
Der vifte Skovens Vinde
Saa svalende, milde: —

De komme og fortælle
Om Nyt fra Skovens Bo, —
Men under Egen sidder
Ikkun Een af de To.

Den milde Vind, den hilser
Den eenlige Tænker,
Og Skovens Træ fortæller
Om Kjærligheds Lænker,
Fortæller, at hun fæsted
En Anden sin Tro, —
Han troer det ei, han venter
At de skal blive to. —

Ved Gjærdet, under Egen,
Paa de kantede Stene,
Der sidder jeg gjerne
Ved Morgen, — alene.
Jeg sidder og tænker
Paa, dengang vi to
Sad sammen her og talte, —
Nu sidder jeg i Ro.

Maa jeg komme.

(1864.)

Maa jeg komme, naar Freden sit Klædebon
Har bredt over Dannemarks Land,
Naar Bonden i Ro ploier Fædres Jord,
Og Skuden styrer fra Strand?

Maa jeg komme, naar Fuglen bygger i Ro
Sit Husly i Bøgenes Sal,
Naar Ravnen ei hæver sit hæslige Skrig
Over øde, blodige Val?

Maa jeg komme, naar Hjertet ei svulmer meer
Som et blodigt, oprevet Saar,
Naar Øiet kun dvæler med Vemodens Ro
Ved Blomsten, der visned' i Vaar?

Maa jeg komme? Jeg vil kun synge min Sang
Ved din Fod, i Bøgenes Ly, —
Maa jeg komme? O, lad mig haabe, om kun
For atter at tivle paany.

Maa jeg komme og synge om Krigeres Daad,
Om Heltes Seier og Fald,
Maa jeg slaae min Harpe til Fredens Priis,
Der værner om Digterens Kald?

Maa jeg komme og synge; min Sang er kun mat, —
Maa jeg prøve, — kun eet Forsøg
Paa at synge din Priis, at tolke din Roes
Ved din Fod under skjærmende Bøg.

I Mikkelbryggersgade.

Der stod to Børn paa Gaden,
De græd, de stakkels Smaa:
„Ak, hvor skal hjem vi finde?
Ak, hvor skal hen vi gaae?
I Mikkelbryggersgade
Vi boe, men Veien blot

Vi ikke kunne finde, —
Vi Huset kjende godt". —
Den Ene var en Pige,
Den Anden var en Pog,
Han tabte ikke Modet:
„Kom hen i denne Krog,
Her kan vi være sikkre,
Hold Dig kun ved min Arm,
Ak, gid vi vare hjemme
I Faders Stue varm". —
Om hendes lille Nakke
Han slyngede sin Arm,
Og grad: „Gid vi var hjemme
I vores Stue varm. —
I Mikkelbryggersgade
Vi boe, men Veien blot
Vi ikke kunne finde,
Vi Huset kjende godt". —
Og atter ned ad Gaden
De vandrede saa smaat:
„Naar vi kun finde Gaden,
Vi Huset kjende godt". —
De spurgte Folk, de mødte,
Men Ingen havde Tid,

Hver havde Sit at passe,
Een Lediggang, Een Flid.
Saa græd de da: „ak, Fader!
Hvor finde vi dog hjem?
Her er saa koldt herude,
Og Natten er saa slem". —
Men Faderen dem hørte;
Thi Gaden, hvor de stod,
Var Mikkelbryggersgade:
De stod ved Trappens Fod.

Vi staae saa tidt ved Trappen
Op til vor Faders Dør,
Og kjende ikke længer
Det Huus, vi kjendte før.
Og fra den anden Side
Vi Huset gaae forbi,
Indtil vor Faders Stemme
Os kalder ind deri.

I Buegangen.

Skal vi altid gaae herude? —
I den kolde, hvalte Bue
Kan den Kjærlighed, der ulmer,
Aldrig blusse frem i Lue? —
Bag de kolde Marmorsøiler
Titter Maanen, stille, bleg,
Og vi synes som to Skygger,
Der sig frem i Natten sneg.

Skal det Kys, jeg nylig trykked'
Paa de friske Læbers Bue,
Aldrig faae saa megen Varme,
At det tolker Hjertets Lue? —
Skal de kolde Nattevinde
Altid hviske om os to?
Skal da Maanen altid lure
Paa os, før den gaaer til No?

Luk dit Øie, lad os drømme
Os i Tiden langt tilbage,
Dig en Ridderfrue prægtig,
Mig en Helt fra hine Dage. —
I den kolde Marmorbue
Vandre vi saa roligt frem;
Veien fører op til Slottet,
Forbi Vagten, — til vort Hjem.

I den lave Ridderstue
Sidde vi alene, stille,
Medens i de fjerne Sale
Fløiter og Trompeter spille,
Og jeg lægger taus mit Hoved
Til din ungdomsfriske Barm,
Og din runde Nakke favner
Varmt den mandigstærke Arm.

Og jeg trykker paa din Læbe
Tusind Kys, imens jeg siger:
„Jeg Dig elsker, og dit Billed
Aldrig fra mit Hjerte viger". —
Og i Kjærlighedens Favntag
Glemme snart vi Verden, — vi,

Der af Hymens Lænker fængsles,
Indtil Natten er forbi. —

Aabn dit Øie! Vi herude
I de kolde Nattevinde
Vandre stedse — skal vi aldrig
Vore Ønskers Maal da finde?
Bag den kolde Marmorbue
Titter Maanen stille, bleg,
Og vi synes som to Skygger,
Der sig frem i Natten sneg. —

Hvis den vinder.

Hvor Lazzaroner sole
De slanke, brune Kroppe,
Hvor Palmer Dig skygge,
Til Capriklippens Toppe,

Hvor Gjeden den leger
Paa Klippens bratte Tinder,
Der fører jeg Dig hen, —
Hvis min Seddel den vinder!

Hvor Fossens vilde Strømme
Bag graagrønne Graner
Sig baner Vei til Dybet,
Og selv ei Faldet aner,
Til Guldbrandsdalen hisset,
Med sine store Minder,
Der fører jeg Dig hen, —
Hvis min Seddel den vinder!

Hvor Modens Dronning throner
I høie Keisersale,
Hvor Verden nu regjeres
Ved Miner, ei med Tale,
Til Seineflodens Bredder,
Strax, mens Maanen end skinner,
Der fører jeg Dig hen, —
Hvis min Seddel den vinder!

Hvor Pederhvidtfeldtsstræde
Gaaer op til Rosengaar'en,
Der siger Copisten
Til Solen Godmor'en; —
Men der er godt at være,
Der Haabet aldrig svinder, —
Der fører jeg Dig hen,
Hvis min Seddel ei vinder.

Mareoget.

Paa Bondeloen der staaer et Øg,
En Blis med tre hvide Sokker,
Og Bonden siger ofte for Spog.
At Væstet har Marelokker. —
Men Blis maa slide fra Morgenstund
Til Solen gaaer ned bag Skoven,

Hoften er kantet, der for var rund,
Og Smaasteen der sidder i Hoven.
Og Vommen, den hænger slunken ned,
Den har hørt Tale om Havre;
Men Hakkelse, det for godt den veed,
Det faaer den fra Nadver til Davre. —

Ved Midnatstid i Mørkets Dragt
Sig Skov og Bakke klæder,
Saa laver Maren sig til Jagt,
Men Blis i Stalden græder.
Den kjender Touren altfor godt,
Hun har saa tidt den reden,
Til Skindet blev af Skummet vaadt,
Og Skoen den blev sveden. —
Hen over Bakkerne det gaaer,
Dens gamle Man hun fletter; —
Af Gabet hende Ilden staaer,
Dermed hun Haaret tvætter.
Men Bonden ligger i sin Seng
Og tænker: om lidt Havre
Jeg strøede, kun lidt ifløng, —
I Blisses Morgendavre.

Han vender sig, — og sover ind,
Og vaagner, gaaer paa Loen,
Og der staaer Blis, det gamle Skind
I Skum fra Hals til Skoen.
Men Blis den vrinsker og er glad,
Det er jo dog dens Herre,
Og Herregud, han gi'er dog Mad,
Der kunde være værre.

Til en Moder.

Vil Du synge for den Lille,
Som til Verden Du har bragt,
Om det Land, der saae ham fødes,
Svagt ved sine Fjenders Magt.
Vil Du lære ham at synge
Om den tappre Landsoldat,
Der mod Fjenden kjæmped modigt,
Som en ægte dansk Krabat. —

Vil Du vise ham den Sabel,
Som hans Fader har hængt hen,
Vil Du sige ham, at Klingen
Kan af Skeden gaae igjen.
Vil Du lære ham at fatte
Det, hvorfor hans Fader stred,
Vil Du lære ham at harmes,
Og at knytte Haanden vred.
Vil Du lære ham at bøie
Ydmygt Hovedet for Ham,
Der kan tage Land fra Folket
Uden Harm og uden Skam.
Vil Du lære ham at taale,
Som hans Fædre have taalt,
Vil Du lære ham at tomme
Kalken, der til Rand er maalt.
Vil Du gjøre blødt som Voxet
Hjertet i hans unge Barm,
Vil Du gjøre haard som Staalet
Musklen i hans unge Arm.
Vil Du lære ham at bede,
Vil Du lære ham en Bøn
For det Land, der saae ham fødes,
Og for dets forladte Søn. —

Vil Du synge for den Lille,
Som til Verden Du har bragt, —
Der er lagt i dine Minder
For dit Barn en sælsom Magt.

Frits Abrahams.

Carl Andersen.

Zigeunerliv.

De spanske Bjerges Tinder staae
Saa skarpt mod Morgenhimlens Blaa,
Alt Sol forgylder hver en Top —
Det vinker, see! Vi vil derop! —

Lyst Bjerget smiler, hvilken Flor!
Den røde Kaktusblomst her groer,
See blot, hvor ned sig slynger smukt
Mod Dalen Flodens Sølverbugt!
Nu puster Vinden uden Tal
Oranger ned i dens Krystal,
Imens den glider sagtelig
Og lader Skoven speile sig;

Nu skummer hvidt som Snee dens Vand
Nedover Klippens bratte Rand;
Nu svinder den; — hvor dyb og sort
Os Kløften aabner nu sin Port!
Snart gaae vi der, hvor Ørnen boer.
Tys! Suste hid ei Klang af Ord? —
Et Telt! — Træd sagte, Ven, at ei
Dem Larmen røbe skal vor Vei!
Ei! brune Mænd med Kapper paa,
Halvnogne Qvinder, nogne Smaa,
Hver med en Pibe i sin Mund,
Og der et Baal, og der en Hund,
Og der en Vogn paa trende Hjul! —
Kom, lad os søge her et Skjul
Bag denne Steen, saa snart vi veed
Zigeunerleirens Hemlighed! — —

Halvhundred Alen eller saa
Fra Teltet sad vi. Nær os laae
Paa Mosset strakt en gammel Mand:
Hans Kind var bruun af Solens Brand,
Dens Hud var liig en barket Eg;
Hans Øiesteen var sort som Veg,
Men glimted dog, fast som et Lyn;

Sneehvidt var Haar og Skjæg og Bryn;
Lidt Skjorte, Buxer, Kappe, Baand —
En Pibe i den ene Haand,
Der kroget var som den, hvorpaa
Han hvilede sin Kind — see saa! —
Der sad hos ham, den gamle Glent,
En Dreng paa fjorten Aar omtrent:
Om trende Snese Aar forsand
Den samme gamle Glent er han;
Thi fast er Armen, brændt hans Kind,
Og seer man ham i Øiet ind,
Man læser snart, at denne Knægt
Er med den Gamle nær i Slægt. —
Hans Øine ved den Gamle hang,
Naar denne skotted mangen Gang
Til Teltet hen, hvorfra der lød
— Saa tyktes os — tidt Suk, som brød
Fjeldeensomhedens stille Fred.
Da saae vi Qvinder knæle ned
Og knuge Hænderne til Barm;
Men Alting skete uden Larm.

En dæmpet Tale lød; det var
Den Gamles Røst. Hid Vinden bar,

Saa, mens den Unge hørte ham,
Deraf hvert Ord og vi fornam:

„Af Aar alt otte Gange ti
Hun levet har — det er forbi!
Snart visner hendes Dronningkrands —
Saa ender det med Verdens Glands. —
Men prægtigt hendes Dage randt,
Som Floden, der til Havet vandt!
Hun havde drukket Sundheds Kalk,
Og fri hun var som Himlens Falk.
Der var en Tid, hun sad i Buur,
Før kjækt hun fulgte sin Natur." —

Her standsede den Gamle, mens
Kridtpiben blev for Asken læns;
Han stopped langsomt den paany,
Slog Ild og pusted Røgens Sky.
Men Drengen røgte nu ei meer,
Forventningsfuld han opad seer,
Og da ham syntes, Gubben sad
For længe stum, han saadan bad:
„O Bedstefa'er, meld Meer endnu
Om Dronningen! Det loved Du."

Den Gamle saae mod Teltet hen,
Før saadan han blev ved igjen:

„Halvfjerdsindstyve Aar og fem
Det er vel siden. Vi drog frem
Nedover Ebrodalen hist,
— Ja, jeg var jo en følle Qvist —
To Aar — veed kun, hvad siden man
Har mig fortalt, forstaae Du kan! —
Da var det, Stammens bedste Skat,
Den lille Lea, savntes brat.
Paa Fjeld, i Skov og Dal blev kaldt,
I Klofter, Huler, overalt —
Forgjæves! — Kastagnettens Klang,
Hvortil hun ellers villigt sprang,
Den Tabte ei tilbage drog;
Forgjæves vi vor Leir opslog
Ved klare Bække, skjønne Træer;
Ei lokked hende Ildens Skjær,
Blev den i Sommernatten tændt
Paa lille Leas Blomsterkrænt. —
Om Dødens eller Tyvens Garn
Mon fange her det smukke Barn —
Ja, hvo gav os Besked derom?

Den kloge Isabella, som
Tidt Skjæbner havde forudsagt,
Var her foruden mindste Magt.
I Smug de Gamle mumled om,
At han, den sorte Miguel, kom
Hiin Aften fæl og skummel hjem,
Og mangen Gang nu syntes dem,
Han skuled meer end før. Om han
Har hende solgt til fremmed Land?
Til Alt han var for Guld tilfals. —
Et Aar derpaa med knækket Hals
Han dybt i Kløften laae. — Enhver,
Der sveg sit Folk, naaer Straffens Sværd! —

En daarlig Tid der fulgte paa
Den Dag, da sidst vi hende saae;
Thi borte var det milde Smiil,
Der før tidt sloved Tvedragts Piil;
Et lille Blik, et lille Klap —
Og strax den skarpe Kniv de slap!
Hun løfted blot sin lille Haand —
Den holdt for dem en Tryllevaand!
Nu, hun var borte, Strid og Kiv
Først Ende tog ved Kjep og Kniv,

Der regned Eder, Hug og Stød
Fast hver en Aften, Blodet flød —
Det var saa led en Tid, der kom,
At knapt jeg gider talt derom.

Vi flakked om fra Sted til Sted
I slig en tung Elendighed,
Og otte Aar var rundne hen,
Før vi til Dalen kom igjen.
Da hændte sig, hvad vel Du maa
Dybt gjemme i dit Hjertes Vraa.

Vi havde leiret os en Dag
Tæt ved en By. En Lund gav Tag,
Mens Floden rulled ved vor Fod;
Den hede Viin gav fyrigt Mod,
Vi sang, vi dandsed, snakked, loe,
Men kort vi der fik Enero;
Thi, lokket af den Hurlumhei,
Hidstrømmed Mængden paa vor Vei,
Og snart gav kun et knubbet Ord
Vor Fod en Smule Plads paa Jord.
Det feiled aldrig, galt det gik,
Naar der var Lystighed og Drik;

Som ellers, endte denne Støi
Da med, at Kniv af Beltet fløi.
Vildt Staal mod Staal i Luften klang;
Dødsmesser vore Knive sang;
Snart veg vor Fjende overalt —
Til han, den lange Pedro, faldt,
Vor bedste Mand — da blev det klart,
At hans vort Fald maa følge snart;
Thi de var mange, vi var faa,
Og friske Folk vi strømme saae
Til deres Hjælp, — de frem paany,
Af Overmagten kjække, krye,
Høit skreg Enhver, som havde Mund:
„Vælg Trældom, eller dø som Hund!“
Til Flugt var spærret hver en Sti —
Et Pidskeknald! — „Gjør Veien fri!“
En skrammereret Kudsk nu bød,
Men ingen Sjæl hans Bud adlød,
Og Hesten steiled, Vognen holdt —
Da see! O Skue stort og stolt,
Jeg seer det end idag! — Der klang
En Jomfrustemme: „Stands!“ — Hun sprang
Fra Vognen ned imellem os,
Bød kjækt den vilde Tummel Trods,

Og alle Knive sank, hver Mand
Af Vore bøied Knæ paa Stand —
Thi disse Dine, disse Træk,
Og denne Pande, hvalt og hjæk,
Var Leas! Hun, den Tabte, stod
Der rank og deilig midt i Blod!
Selv vore Fjender stode der,
Som ramte dem et Tordenveir. —
Men høit fra Vognens blanke Karm
En fortklædt Qvinde strakte Arm,
Oplod, halvqvalt af Angst, en Røst:
„Kom, Margarita, til mit Bryst!
Hvad angaaer Dig den vilde Leg?“ —
Saa raabte hun, og segned bleg.
Men hun, den Høie, hun, som steg
Fra det, de kalde Lykken, veg
Ei fra sit Folk, hun blev os tro,
Slog mellem os og Livet Bro:
„Nei, raabte hun, her er min Plads!
Hvad hjalp mig al den Pragt og Stads?
Den dulmede dog ei mit Savn!
Nei, fremad til min rette Havn,
Det høie Fjeld, den dybe Skov!
O, der jeg trygt paa Mosset sov,

Der Bækkene mig sang til Ro,
Der Himlens Stjerner til mig loe,
Der alle mine Fugle sang,
Der Sult jeg kjendte, Kuld og Trang,
Men hver en Sjæl min Sjæl forstod!
Var det da Net, om jeg forlod
Dem her, hvor Ingen dem forstaaer?
Nei, hvor de gaae, derhen jeg gaaer!" —
De gyldne Smykker, Silken fiin,
Og Shawl og Slør og Hermelin
Hun slængte bort; men derpaa hun
Stod stille grædende en Stund,
Gik langsomt saa mod Vognen hen —
Det vared kort — hun kom igjen
Og vinked os; vi fulgte brat,
Og snart os dulgte Skovens Nat." —

Den Gamle trak i Kappens Flig,
Den hullet var, og dog, hvor rig
Han syntes os ved Mindets Guld!
En Glands deraf heel underfuld
Sig vugged længe i hans Blik,
Mens atter det til Teltet gik.
Selv Drengen følte sig tilsinds

Saa stolt og herlig som en Prinds,
Mens utaalmodig der han sad
Og strax om mere Kundskab bad.

„Vent lidt, min Gut, saa kommer det! —
Hun havde skreget, havde grædt,
Fortalte hun, da Miguels List
Fik hende bort fra Dalen hist.
Han hende for sit Barn gav ud;
Han kaldte sig et stakkels Skud,
Som knapt for Føden vidste Raad,
Og, narret af hans Løgn og Graad,
En Engelskmand, der hjemad drog,
For Guld den lille Lea tog,
Sær, da han Børn ei havde selv.
Men tag en Fisk fra Bjergets Elv
Og put den i en kunstig Dam,
Den bli'er ei glad, bli'er den end tam.
Den stakkels Lea, fiin og blank
Hun blev, men Barnemodet sank;
I Silke svøbt, med Stene smykt,
Hun kjendte Savn og Sorg og Frygt,
Som ei hun kjendte til, dengang
Paa nogen Fod blandt os hun sprang.

Hun pleiet blev med Kjærlighed,
Men fremmed Haand om Kinden gled,
Det var ei, som da hun paa Skjød
Sad høit tilfjelds ved Ilden rød! —
Saa døde han, den rige Mand,
Hun sørged vel; thi mild var han —
Men kort er Sorg for fremmed Slægt! —
Nu, for at faae sin Vunde lægt,
Hans Enke om paa Reiser drog;
Hun tænkte vel, hun bedst forjog
Sin Sorg i Ebros skjønne Dal —
Forstaaer Du Resten, Alfons? Tal!"

Lyst funkled Drengens Øiepar,
Imens han dette gav til Svar:
„Saa keisedes til Dronning hun! —
O havde da jeg levet kun!
Men hvi beholdt hun her det Navn,
Hun bragte fra sin Trældomsstavn?" —
„Har ei Du hørt", blev Gubben ved,
„At Margarita Perlen hed?
Fordi hun var saa smuk, min Dreng,
Som fisket op af Bølgens Seng,
En Perle blank i Solens Skjær,

Det nye Navn beholdt hun her.
Og saadan blev hun overalt
I Syd og Nord fra den Dag kaldt.
See Bjergets Perle, lys og blank!
Blev hvisket, hvor hun vandred rank. —
Hun toede sig i Bækkens Væld,
Og Bølgen nynned om sit Held;
Hun stod paa Bjergets høie Tind,
Og gladere blev Solens Skin;
Omkrandst af Roser og Viol,
Blev Stenen hendes Dronningstol —
O deilig sad hun blandt sit Folk,
Retfærdigheds og Fredens Tolk!" —

Den Gamles Hoved bøied sig,
Han længe sad, en Drømmer liig;
Og taus sad Drengen; taus og stor
En gylden Sky ad Himlen foer. —
En Lyd — den kom af Vingeslag —
Op Ørnen fløi med raske Tag;
Den naaede snart til Klippens Top,
Der satte den sig, men dens Krop
Sig viste som en lille Prik,
Knapt synlig for en Jægers Blik. —

Høitideligt, som Templets Chor,
Sig løfted dette Bjerg paa Jord —
En stakkels Parias øde Bo,
Og dog et Hjem for Herrens Ro!

En Haand i Teltets Aabning sees —
Og Mænd og Qvinder slutte Kreds
Om det — der aabnes som en Dør,
Hvorfra en Stemme lyder, hør! —
Alfons sin Haand har Gubben rakt
Og leder ham, en trofast Vagt;
Mod Teltet styre Begge Fjed —
Det mærkes ei, om vi gaae med.

I Graad trindt Mænd og Qvinder staae;
Der ligger hun i Teltets Vraa
Paa Leiet, redt af Straa og Løv,
Hun, Bjergets Perle, snart kun Støv!
Sygdom og Alder hærged snart,
Dog sees end Skjønhedssporet klart:
Om Pandens Hvælv den rige Krands
Af Lokkerne med Solverglands,
Og Øiets Lys og Næsens Form —
Er Alt ei efter Skjønheds Norm? —

Hun kasted rundt sit Blik; ved hver
Det dvæled kjærligt, dog især
Ved Alfons, Stammens unge Haab,
Hvis Fremtid nu skal fange Daab;
Thi see, hun vinked kjærligt ham.
En hellig Gysen hver fornam,
Hvis Øie saae ham knæle ned
For hende, der med Døden stred.
„Alfons!“ hun talte, „fra idag
Din Leg er endt — min Hilsen tag:
Jeg hilser Dig som Stammens Drot!
Saa før den længe, før den godt!
Jeg veed, Du fik en Syne god:
Et dristigt Blik, et freidigt Mod!
Den friske Vind din Kind har svalt,
Den stærke Fos har til Dig talt,
Den stolte Ørn har seet Dig nær
Sin Rede over alle Træer —
Vær fri som Vind og Fos og Ørn,
Hvorhelst Du fører mine Børn!
Lad ei Dig lokke bort fra dem
Derned paa Sletten! Opad! Frem,
Hvor Villien kjender ingen Tvang,
Hvor Ingen hæmme kan din Gang!“ —

Her holdt hun inde, trak en Snor
Fra Barmen frem; en Sittren foer
Igjennem Skaren brat, dengang
De saae, hvad der i Snoren hang:
En gylden Ring med Stene paa,
Hvoraf en Glands der syntes staae,
Som af et Hav i Solens Lys.
Den eied hun og bar, som nys
Laae der i Pjalter svøbt paa Straa!
Et Øieblik hun paa den saae;
Det var, som om dens skjønne Spil
I Sjælen tændte Mindets Ild,
Som om i Glandsen af hver Steen
Brat Livets Blomst fik Blad og Green;
Thi Øiet funkled underlig,
Og paa sin Arm hun løfted sig;
Saa rakte med sin ene Haand
Til Drengen hun det gyldne Baand,
Imens den anden Haand blev lagt
Blidt paa hans Hoved. Hvilke:: Pagt
Imellem Liv og Død hun bandt,
Da disse Ord fra Læben randt:
„Mens blandt de Fremmede jeg gik,
Jeg denne Skat i Eie fik,

Og da jeg atter dem forlod,
Jeg tog den med — viid, unge Blod!
Jeg den beholdt, at ofte den
Mig mindede derom igjen:
At hvor man Guld og Glands mig bød,
Der mange tunge Taarer flød!
Tag Du, min Arving, den, og lad
Den med din Arving følges ad,
Naar Du skal lægge selv din Stav! —
Fred med Jer Alle til jer Grav!" —
Hun segned hen, og blidt og smukt
Hun endte her sin stolte Flugt. —

Da hun blev fra sin Gjerning kaldt,
Stod Solen midt paa Himlen alt;
Da hun blev sænket i sin Grav,
Dens sidste Straaler sank i Hav.
Da knælte tause rundt om den
Den unge Høvding og hans Mænd;
Hans Qvinder drysfed Blomster smaa
Og grønne Blade, hvor hun laae;
Men saa de Haand i Haand i Ring
Tilsammen vandred den omkring,

Og som en Storm i Høst det klang,
Hvad Alle, Mænd og Qvinder sang:

„Kom, Morgensol, send Blomsterpragt,
Hvor Bjergets Perle vi har lagt!

Kom, Aftendug, sænk her Dig ned;
Kys ofte hendes Hvilested.

Kom, liden Fugl med Vinge graa,
Og fløit for hende tidt, Du Smaa!

Lad hende høre af dit Spil,
At vi kan vandre, hvor vi vil;

At Bjergene skal synke, før
Som Trælle vi gaae ind ad Dør! —

Fortæl, hvor sidst Du har os mødt,
Og bed vor Dronning sove sødt!"

Klart tindred Himlens Stjerner ned,
Fuldmaanen blank og prægtig gled;
Paa Fjeldet Sang og Jubel lød —
Vel var den gamle Dronning død,
Men lovet har den unge Drot,
At følge Sporet, hun har traadt.

Carl Andersen.

H. C. Andersen.

De smaa Grønne.

I Vinduet stod et Rosentræ, nys var det ungdomsfrisk, nu saae det sygeligt ud, det led af Noget.

Det havde faaet Indqvartering, der aad det op; forresten meget honnet Indqvartering i grøn Uniform.

Jeg talte med Een af de Indqvarterede, han var kun tre Dage gammel og allerede Oldefader. Veed Du, hvad han sagde? Sandt var det, hvad han sagde; han talte om sig og hele Indqvarteringen.

„Vi ere det mærkeligste Regiment af Jordens Skabninger. I den varme Tid føde vi levende Unger; Veiret

er jo da godt; vi forlove os strax og holde Bryllup. Mod den kolde Tid lægge vi Æg; de Smaa ligge luunt. Det viseste Dyr, Myren, vi have megen Agtelse for den, studerer os, vurderer os. Den æder os ikke strax, den tager vore Æg, lægger dem i sin og Familiens fælles Tue, underste Etage, lægger os med Kjendskab og Nummer, Side om Side, Lag paa Lag, at hver Dag en frisk kan springe ud af Ægget; saa sætte de os i Stald, klemme os over Bagbenene, malke os, saa vi døe; det er en stor Behagelighed! Hos dem have vi det yndeligste Navn: „søde lille Malkeko!“ Alle Dyr med Myre-Forstand nævne os saaledes, kun Menneskene, og det er os en Krænkelse, det er til at miste sin Sødme over, — kan De ikke skrive derimod, kan De ikke vise dem tilrette disse Menneskene! — de see saa dumt paa os, see med sudle Øine, fordi vi spise et Rosenblad, medens de selv æde al levende Skabning, Alt, hvad grønnes og groer. De give os det foragteligste Navn, det væmmeligste Navn; jeg nævner det ikke, uh! det vender sig i mig! jeg kan ikke sige det, idetmindste ikke i Uniform, og jeg er altid i Uniform.

Jeg er født paa Rosentræets Blad; jeg og det hele Regiment leve af Rosentræet, men det lever igjen i os, der høre til den høiere stillede Skabning. Menneskene

taale os ikke; de komme og dræbe os med Sæbevand; det er en fæl Drik! jeg synes, at jeg lugter den. Det er forfærdeligt at blive vadsket, naar man er født til ikke at vadskes!

Menneske! Du, som seer paa mig med de strenge Sæbevands Øine; tænk over vor Plads i Naturen, vor kunstige Udstyrelse i at lægge Æg og levere Unger. Vi fik Velsignelsen: „at opfylde og formere!“ Vi fødes i Roser, vi døe i Roser; hele vort Liv er Poesie. Heft ikke paa os det Navn, Du finder meest væmmeligt og stygt, det Navn —, jeg siger det ikke, nævner det ikke! Kald os Myrens Malkeko, Rosentræets Regiment, de smaa Grønne!“

Og jeg, Menneskет, stod og saae paa Træet og paa de smaa Grønne, hvis Navn jeg ikke skal nævne, ikke krænke en Rosenborger, en stor Familie med Æg og levende Unger. Sæbevandet, jeg vilde vadske dem med, for jeg var kommet med Sæbevand og onde Hensigter, vil jeg nu pidske og blæse i Skum, puste Sæbebobler, see paa den Pragt, maaskee ligger der et Eventyr i hver.

Og Boblen blev saa stor med straalende Farver og der laae i den ligesom en Sølvperle paa Bunden. Boblen svaiede, svævede, fløi mod Døren og brast, men Døren sprang op, og der stod Eventyrmo'er selv.

„Ja nu kan hun fortælle bedre end jeg om — jeg siger ikke Navnet! — de smaa Grønne!“

„Bladeluus!“ sagde Eventyrmo'er. „Man skal nævne enhver Ting ved sit rette Navn, og tør man det ikke i Almindelighed, saa skal man kunne det i Eventyret!“

H. C. Andersen.

V. Bergsøe.

Ischia.

Deilig er Du, Ischia, naar Du dølger
Taagesløret de skarpe Klippers Bræm,
Deilig, naar af Havets blanke Bølger
Du i Morgenglandsen stiger frem.
Deiligst dog, naar Aftenrøden farver
Bjergets Styrtning med sin Purpurild,
Naar de sidste Skyer arver
Solens Guld og Bølgens Vexelspil.

Men det gaaer Dig dog som Sydens Qvinder,
Alt, hvad der bedaarer Mængdens Blik,
Hver en ydre Form, som hurtigt vinder,
Ved din Fødsel Du paa Vuggen fik.

Dyb, som hendes Blik, blev derfor Boven,
Brun, som hendes Kind, din høie Kyst,
Mørk, som hendes Lok, Castaniekoven,
Hedt, som hendes, og dit Klippebryst.

Men, hvor er din Sjæl, Du let opstegne
Skjønne Datter af det dybe Hav?
Er dens Veemodstoner ikke vegne
For en Skjønhed, hvorfor Alt Du gav?
Jeg har søgt den trindt i Dal og Vigne,
Jeg har lønligt speidet hver din Vei,
Jeg fandt Form og Skjønhed i hver Linie,
Ak, men Sjælen, — Sjælen fandt jeg ei.

Jeg har vandret om i dine Lunde,
Ak, men ingen Skovblomst dufted' der,
Tæt og fiint som Sand paa Havets Bunde,
Lyste goldt det gulgraa Lavafjær.
Jeg har stirret, naar i Aftenstunden
Solens Guld faldt over Ponzas Bred,
Mørkhed kom, naar Dagen var forsvunden,
Men den stille Skumring var ei med.

Skyer savner jeg paa Somrens Himmel,
Kildens stille Løb i Skovens Bo,
Morgensang af glade Fugles Brimmel,
Regnens Fald og Himmelbuens Bro.
Blomsterduften, Sommerfuglens Flagren,
Skovens Indsø, Engens slagne Hø,
Biens travle Brum henover Agren, —
Det jeg savner paa Typhøos Ø.

Det er Smaating, vil maaskee Du sige,
Men i dem sig Sjælen voxer stor,
Og i Bytte taer den ei de rige
Undersyner fra en Skjønhedsjord.
Dybt at stemmes Sjælen just forlanger,
Efter det den higer paa sin Vei, —
Derfor Ischia, blier jeg ei din Sanger,
Du fortryller, — men Du stemmer ei.

Frederiksdal.

Jeg kjender en Plet høit oppe mod Nord,
Et lysende Punkt for min unge Erindring,
Hvor Granen drømmer og Bøgen groer
Og skaffer mod Heden en qvægende Lindring.
Hvor Aaen snoer sig med brune Ror
Langs Ellebuskenes fugtige Kroner,
Mens Peder Oxes tungsindige Froer
Fra Dybet sukke med klagende Toner; —
Et Sted, der snart indhyller sig tyst
I tætte Taager af skjulende Skyer,
Snart atter hæver sig let og lyst
Med blanke Søer og skovklædt Kyst
Og længselsvækkende Buer.

Hvor tidt har jeg ikke ved Morgenens Gry,
Naar Solen steg op over Furesøes Flade
Og kastede hen over Skoven paa Ny
Et straalende Væld iblandt blinkende Blade, —

Hvortidt har jeg undrende da ei forfulgt
En vigende Sky i dens Farveforandring,
En enkelt Libelle, der flagrede dulgt
Af Sivet affted paa fin flygtige Vandring,
Hvor tidt har jeg ikke i Aftenens Glands,
Naar Solen fank ned bag den rødmende Vove,
Halvdrømmende lyttet til Bølgernes Dands,
Som, rullende rythmisk mod Borgmurens Krands,
Fortalte Sagnet om Tove.

Thi her, hvor Bølgen og Tidernes Væld
Har jævnet de mægtige Mure med Grunden,
Her reed Konning Volmer faa feent i Qvæld
At bede den Hind, han fkjulte i Lunden.
Som Bølgen var hun, fom Tiderne han,
Nu muldnes begge fom Borgmurens Tinde,
Saa Bonden, der ploier det gjenvundne Land,
I Sagnet kun eier et ubeftemt Minde:
Hvorlunde han bar hendes Lig under Ø
I Kiften, fmykket med Guld og Rubiner,
Hvorlunde hans flammende Hunde gjøe,
Naar felv han jager fra Gurre Sø
Til Hjortholms fjunkne Ruiner.

Kong Volmer! Jeg fatter din Smerte, thi den
Har skjult sig i Skovens dæmrende Dybder;
Den klinger i Furesoes Brusen igjen,
Som var det en Messe fra Domkirkens Krypter.
Jeg fatter din Længsel; — den gaaer som et Suk
Ved Aftentid tidt gjennem Lunden,
Dit Veemod falder som qvægende Dug
Paa Blad og paa Blomst, naar Dagen er svunden;
Men vild, som din Vredes ustyrlige Magt,
Da hun blev lagt i de sydende Vande,
Gaaer Høststormens Suus gjennem Skovens Pragt,
Og Bonden sig korser, naar Volmers Jagt
Ved Midnat gaaer over Lande.

Ja, underligt sært og med vexlende Spil
Har Minderne spundet sig hen over Egnen;
Snart tindre de lyse, som Vaarsolens Ild,
Snart falde de tunge som Efteraarsregnen.
Men Dalen ligner dog Volmers Hu,
Som, hvor ustadigt den end monne vanke,
Dog aldrig slap i et eneste Nu
Af Sinde sin store, lonlige Tanke;
Thi som han samlede Land af Øer

Til Heelhed igjen af de søndrede Dele,
Har denne samlet af Skov og Søer,
Af Solglimtets Guld og Taagernes Slør
Et Billed paa Dannemarks Hele.

Blomsterne.

Der fløi et Brev fra Hjemmet,
Det havde ei Skrift eller Ord,
Det eiede ikkun et blegnet,
Henfalmet Blomsterflor:
En forblums hvid Anemone
Og tvende Violer smaa
Med tørrede Bedbendblade
Tilsammen i Brevet laae.

Jeg saae paa de visnede Blomster,
Og frem for mit Syn der steg
Et Billed, som gjorde min Tanke
Saa barnlig blød og veeg. —

Ja, det var, Egø, din Bankes
Lyse, vaarlige Dragt,
Og det var Mindet, der skjultes
I Blomsternes salmede Dragt.

Jeg saae dine Oldtidsege,
Saae Vedbenden klattre frem
Og snoe sig hen under Reden,
Hvor Heirerne har deres Hjem.
Jeg hørte Solsortens Fløiten
Og Nattergalens Slag,
Og Storken, som knæbbrede henne
Fra Skovfogdens lave Tag.

Saa kom der en Duft fra Noret,
En Hilsen fra Bølgernes Hjem,
Og atter trylledes nye
Minder for Tanken frem.
Jeg vuggedes atter i Baaden,
Alt paa det grønlige Dyb
Og fiskede efter den hvide
Musling blandt Bundens Kryb.

Og atter Billedet skiftede; —
Jeg gik i „Poëtens Gang“,
Hvor Caprifolien vildsomt
Fra Egenes Toppe hang,
Jeg vandred hjem i den stille
Høstnats hvilende Fred,
Og alle Minderne fulgte
Som Alfer i mine Fjed.

Da løfted jeg Øiet og stirred, —
Til Høire Procida laae,
Til Venstre dukked Gaëta
I Taager af Havets Blaa;
Men yderst i Horizonten,
Som født af Bølgernes Skjød,
Hæved Vesuv sit Krater
I Solens synkende Glød.

Jeg vendte mig om forvirret
Mod Monte Nicolas Bræm,
Hvor Maanens Baad den blanke
Bag Bjerget dukkede frem;

Jeg saae paa Castaniernes Stammer,
Paa Vignernes hvide Muur —
Da følte jeg først, hvor fremmed
Jeg var i Sydens Natur.

Og midt i Aftenens Gloden
Og under Orangernes Duft,
Var det, som snapped jeg efter
Et Pust blot af Nordens Luft.
Jeg lukkede rask for Brevet
For Blomsternes salmede Skjær,
Og spurgte mig selv veemodig:
„Hvad vil Du egentligt her?“ —

I Baaden.

Ligge stille her i Baaden
Paa den varme Sommerdag,
Lytte til de faste Takter
Af de fjerne Aareslag;

Ligge under Ly af Brinkens
Svaie Piil af Søens Rør,
Glide, gynge, skvulpe, vugges,
Det er Drøm, som ingen før.

Stirre i de dybe Vande
Paa det underlige Liv,
Som der rører sig dernede
Mellem Bundens mørke Siv,
Vende sig og følge Skyen,
Lysets Sjæl, naar Dagen døer,
Skvulpe, gynge, glide, vugges,
Det er Drøm, som ingen før.

Høre Vindens Suk i Sivet,
Bølgens Spil om Baadens Bov,
Nattergalens sidste Trille
Fra den dæmringfyldte Skov,
See den blanke Maanes Straaler
Brydes gjennem Taagens Slør,
Glide med i stille Drømme,
Det er Drøm, som ingen før.

Stille blier det, Fuglen tier,
Mørket falder tæt og blødt.
Skyen, Sivet, Skoven, Bølgen
Slumre trygt og dromme sødt;
Men hos mig min Længsels Bølge
Svulmer, hvergang Dagen døer,
Bugges i dens Favn og drømmer,
Det er Drøm, som ingen før.

Skyfamleren.

„Hør, Moer, jeg maa fortælle,
Hvad jeg i Aftes saae, —
Først var Himlen kjedelig
Og ganske mørkegraa.

Men saa skulde Solen
Just lige gaae i Seng;
Det vilde Fader vise mig
Derude fra vor Eng.

Og da vi kom derud,
Saa blev Himlen ganske rød, —
I Luften Skyen blussed
Og funkled som en Glød.

Ja, Skyerne sig klædte
I alle Farvers Pragt,
Langt smukkere, Moder!
End min egen Søndagsdragt.

Nu veed jeg ganske sikkert,
Hvad jeg vil være, Moer,
Naar jeg faaer drukket Bjørnemelk,
Og naar jeg bliver stor.

Saa vil jeg Skyen jage,
Som Fader Ræv og Raa, —
Skysamler vil jeg være,
Og Du skal see derpaa.

Høit af de gyldne Skyer
Jeg bygger da mit Slot.
Der skal Du hos mig leve
Og have det godt.“ —

Da tog den unge Moder
Sin Søn paa sin Arm
Og knugede ham heftigt
Med Angst til sin Barm.

Og medens Nattens Skygger
Drog hen over Jord,
Hun hviskede ham lønligt
I Øret disse Ord:

„Lad Himlens Skyer fare,
De røde med de graae,
Det baaded dig kun lidet,
Om Du dem kunde faae.

Lad Ærens Skyer flagre
Alt for den vilde Vind,
Dem lægge Du dig aldrig
Paa Tanke eller Sind.

Lad Livets Skyer vige,
O, hold dem aldrig fast,
De kunde let Dig knuge
Med altfor tung en Last.

Og byg Dig ingen Slotte
Af Aftenskyers Guld,
De svinde bort som Taager,
Naar Du blier lagt i Muld.

Thi veed Du, hvad der gjemmes
Bag Skyen rød og graa?
Dér skjuler sig det dybe,
Det rene Himmelblaa.

Dér staaer et Slot af Stjerner
Høit over hver en Sky, —
Dér skal vi atter leve,
Dér samles vi paa Ny.

Men den, der lod sig lokke
Af Glimmerskyens Dunst,
Han kommer der ret aldrig,
Han levet har omsonst.

Han falder som en Draabe
Til Jord fra Skyens Rand,
Og maa bestandig længes
At naae til Stjernens Land."

Perlemuslingen.

Den klareste Perle i Havet blev lagt,
Og Voverne over den trille,
Den lokkes af Længslernes lonligste Magt
Mod Himlen, mod Solen, mod Stjernernes Pragt,
Som natligt paa Voverne spille.
Den sukker: „Hvi skal jeg i Mørket forgaae,
Hvorfor kan jeg aldrig de Smaastjerner naae,
Som tændes i Natten den stille?“

Og Voverne syder i Vee og Harm; —
De splittes de blaalige Vande, —
En Dykker dem kløver med kraftig Arm,
Med Perlen trykt til sin bankende Barm
Han stiger til Lysets Lande.
Og Muslingen sukker: „Jeg føler min Død!“
Men Perlen funkler i Sollysets Glød
I Smykket paa Dronningens Pande.

Der ligger dybest i Menneskets Bryst
En Perle, som søger sin Lige, —
Snart funkler den høit i Livsglædens Lyst,
Snart sukker den stille, snart længes den tyst
Mod Livet og Lyset at stige.
Da bryder dybt gjennem Lufthavets Skjød
Vor Herres Dykker, den sidste Død,
Som samler sin Krands til Guds Rige.

Corallerne.

Hisset, hvor Brændingens Braadsø sig bryder
Larmfuldt rullende op imod Landet,
Dér just, hvor Vandet,
Malet til Støvskum, koger og syder,
Dér er det just, at Corallerne bygger.

Fagre som Blomster og klare som Boven,
Lette, som Skummet af rullende Søer,
Bygge de Der,
Der, som Palmen siden beskygger.

Rastløst de virke. — Kun enkelte Dage,
Naar de urolige Bølger sig lægge,
Seer man et Dække
Blomster paa Bunden, hvortil der ei Mage
Findes heroppe i Lufthavets Bølger.

Thi det har Liv. — Men kastes i Brede
Ikkun en Steen, lidt Sand imod Bunden,
Strax er forsvunden
Farvernes Glands og Livet dernede,
Dybt i sit Steenhuus Korallen sig dølger.

Ikkun i oprørte Stemningers Vande
Bygger en Digter, med Strømmen fortrolig,
Stille en Bolig
Stræbende opad mod Sollysets Lande,
Hvor ham i Aanden alt Palmerne vinke.

Rastlos han virker. — Men kastes fra Sværmen
Dumhedens Dynd eller Raahedens Stene,
Gaaer han alene
Ind i sig selv og lukker for Sværmen,
Indtil i Klarhed Bølgerne blinke.

Schimmelmanns Hest.

For en ti til femten Aar siden laae Hellebæk i sin Ufkyldighedstilstand. Ingen Nordbane bragte Kjøbenhavnerne til Helsingør, intet Marienlyst prangede med fortklædte Opvartere; Hamleths Grav var endnu ikke opfunden, og naar en enkelt Fremmed fra Hammermølleskoven forvildede sig ind i Hellebæk eller Aalsgaarde, kunde han være vis paa at trække beundrende Tilskuere til Vinduerne. Den lille Fabriksby laae stille og rolig i Sommerens Solskin med sine hvide Huse og klapprende Mollehjul; i Aalsgaarde tørrede Mændene deres Garn, medens Qvinderne syslede foran Huset med Naal og Fileerpind; man kjendte næppe de Fremmede, endnu mindre havde man lært at trække dem op som andre Fiske.

Det var i denne lykkelige Periode, at jeg færdedes i Hellebæk, thi disse dybe, dunkle Skovsøer, denne Vegetation, der broderligt forbinder Bøgen og Anemonen med Birken, Enebærret og Lyngen, husede en heel Verden for sig, travle, rastløse Beboere, hvis Færd det nok var værd at gjøre sig bekjendt med.

Min Tid var deelt mellem Skoven og Kroen. Man

havde endnu en vis Sky for at leie sine Værelser ud. Hvor tydeligt husker jeg endnu Kroens store Sal med dens blaablomstrede Sopha, de forunderlige gammeldags Stole, den rødmalede Fyrretræs Commode med sine halstarrige Skuffer, der altid vare til at trække ud, men, ligesom i Nydelsen af deres Frihed, aldrig vilde ind. Hvor klart seer jeg ikke den mærkværdige Pasteltegning, om hvilken jeg endnu ikke har udfunden, hvad enten den betød Mariæ Himmelfart eller Musernes Dands paa Helikon, og som var en Gave til Huset fra en mere naiv end talentfuld Kunstnerinde i Omegnen.

Alle disse Herligheder hørte mig til, thi hele Kroen stod til min Raadighed, med Undtagelse af Skjænkestuen og Boutiken, hvor der dreves Handel med Caffe, Sukker „Etcetera", som der stod paa Skildet. Dog var der Et, der gjorde en Indskrænkning i min Eiendomsret, og det var Lørdagaften. Da samledes Folk fra Land og By, ikke til en politisk Pasiar over en halvgammel Avis, men til en ordentlig, solid Dram, til en Dands, og sommetider til en lille Duel, hvor man dog hverken anvendte Kaarder eller Pistoler. Her lærte jeg Mænd at kjende med haarde, barske, veirslagne Ansigter, og dog med Barnets hele Naivetet og Godmodighed; Mænd, som stode lige fast, hvad enten de havde bundet an med en

Trepagleflaske paa Land eller en Bramseilskuling paa et svaiende Mersereeb. Jeg kunde nævne mange af disse, men jeg dvæler kun ved een, Baadsmanden, min Ven, Niels Kei.

Niels Kei og Søen havde været uadskillelige, men ikkun til en vis Periode. Fra Skibsdreng var han bleven Matros, fra Matros Baadsmand. Saa havde han faaet nok af Krigerbemmelse, som havde kostet ham noget af den høire Kind med tilsvarende Bakkenbart. Han var bleven Fisker, baade efter egentlige Fisk og efter de Capitainer, der for Modvind laae stille i Sundet, og med hvem han drev en ikke ubetydelig Kadreierforretning. En skjøn Dag solgte han sine Garn og Net for en halv Snees Daler, kjøbte en Vogn og en Hest for halvandet Hundrede, og nu var han — hvad der vilde krænke ham dybt, hvis han hørte det — en underlig Mellemting af Vognmand og Fisker — det vil sige efter Capitainer.

Men han var tillige en anden Ting. Han var Hellebæks Gaade, dens Mysterium, dens uløselige Sphinx. Hvor havde Niels Kei faaet den Brune og den lille, lette, nymalede Fjeldevogn fra? — eller for at gaae lige til Sagen: Hvorfra havde han faaet Pengene? Havde han levet paa Sicilien, vilde man havde sagt, at han havde fundet „den døde Mand". I Hellebæk mumlede man i

Krogene, ryftede paa Hovedet og fkottede hemmeligt efter den Brune, naar den med Fjælevognen, Niels Kei og en Fremmed rullede ned ad Veien mod Helfingør.

Niels Kei tog en Rigsdaler for denne Venfkabstjeneste; men jeg, Studenten, kjørte for tre Mark, „thi man fkal ikke være ublu", meente Niels Kei. Han havde en ganfke færegen Maade at behandle fin Heft og fit Kjøretøi paa. Gjorde han Linerne faste, var det med en Lobeknude, fom bandt han Skjødet paa et Storfeil. Sad han paa Bukken, fkrævede han ud med Benene og ftemte dem imod Vognkarmens forreste Rand, fom roede han en Aare i en Jolle, og vilde han muntre den Brune, havde han nogle ganfke mærkelige Slag med Linerne, Tag, der paa en paafaldende Maade mindede mig om en Mand, fom pilker Torfk. Men den Brune forftod ham, og han forftod den, og dette var jo Hovedfagen.

Saaledes rullede vi en Efteraarsaften henad Veien til Helfingør; Niels Kei med en uvognmandsmæffig Sydvefl paa Hovedet, thi han meente, at vi nok fik Regn fra Nordoft; jeg i Baldragt og Heftedækken. Veien gik igjennem Hammermøllefkoven, forbi den mørke Bondedam og op imod Kobberdammen under gjenfidig Taushed; thi Niels Kei fyntes ikke oplagt den Aften, og havde ikke fit fædvanlige lune, fmorrede Griin. Pludfelig fagde han:

„Veed Studenten af, at Ole Hansen er død inat? Det var min Ven!"

„Ole Hansen!" udraabte jeg, „hvoraf?"

„Af for meget Vand; han er druknet", svarede Niels Kei tort. — „Ja det kunde man da have sagt sig selv", føiede han halvdæmpet til, medens han langede ud efter den Brune med en Bevægelse, som kastede han en Trosse paa Land.

„Har han da druknet sig?" spurgte jeg.

„Druknet sig?" gjentog Niels Kei foragtelig, „der er ingen Fisker, der drukner sig. Jollen laa med Bunden iveiret ret ud for den sorte Steen og Ole Hansen lidt sønder paa ind imod Stranden. — Død som en Sild".

„Hvordan kunde man da sige sig det iforveien?" vedblev jeg.

Niels Kei trykkede med den venstre Haand Sydvesten fastere paa Hovedet, pilkede den Brune med den høire, og sendte mig et meget sigende Blik.

„Skal han ligge her?" spurgte jeg, idet vi kjørte forbi den lille Skovkirkegaard, hvis hvide Mure farvedes gule af den nedgaaende Sol.

„Nei", sagde Niels Kei, „Fiskerne gaae Nord paa".

Næppe havde han sagt dette, før den Brune pludselig stod stille midt paa Veien med et Ryk. Derpaa skuttede

den sig, som om den rystede Fluer af hele Kroppen, virrede med Hovedet, og var ikke til at faae af Stedet.

„Hum!" sagde Niels Kei med en særegen Betoning, og lod Øilerne synke.

„Hvad er det?" spurgte jeg.

„Aa, det er saadan en Uting", brummede Niels Kei, og i samme Øieblik floi vi afsted, som om den Brune havde faaet Sporerne i Siden.

„Har Studenten Noget imod at kjøre en lille Omvei?" spurgte Niels, hvis Mine var bleven meget betænkelig.

„Som De vil", svarede jeg, og dermed dreiede vi op ad en Bivei til Høire, der førte ind i Skoven.

Den Brune travede flinkt fremad, indtil vi naaede en Steendysse til Venstre, omringet af mægtige, enestaaende Bøge. Her skuttede den sig igjen, virrede med Hovedet og lagde Ørerne tilbage.

„Ja, tænkte jeg det ikke nok?" sagde Niels Kei med Overbeviisningens hele Sikkerhed, „vi skulde aldrig have kjørt paa en Fredag".

Derpaa stod han af Vognen, søgte en Veisteen op, kastede den hen paa Dyngen, og steeg saa tilvogns igjen. I samme Øieblik fik den Brune nyt Liv, og vi rullede atter henad Veien.

„Hvad var det, De gjorde der, Niels?" spurgte jeg.

„Aa, det er kun saadan en Maneer", sagde han kort, „jeg lagde kun Steen for Skimmelmands Hest".

„Hvad er det for Een?" spurgte jeg.

„Ja, Studenten er nu saa boglærd", svarede Niels Kei tovende, „at han vel næppe troer paa, hvad vi Andre veed er sikkert og vist."

„Jo vist gjør jeg saa, Niels", sagde jeg, „der er meget Mere imellem Himmel og Jord, end vi Lærde forstaae os paa."

„Ja, det er der, det er vist," sagde Niels Kei, „og naar Studenten vil lade være at lade det prente, skal jeg fortælle ham det Hele. — See, denne Skimmelman, han, som byggede Fabriken, han var nu en Tydsker, og en stor — —". Her holdt Niels Kei pludselig inde, og betragtede mig med et Blik, som om han vilde læse min Mening.

„Javel", sagde jeg.

„Han havde meget at gjøre med denne Syvaarskrig", vedblev Niels Kei, „det kneb dengang stærkt med Foder til Hestene, og saa skulde denne Skimmelman besørge Havren, for han var nu ansat ved Inventarievæsenet. Men hvordan det nu gik til eller ikke, saa kunde Preussferkongens Heste aldrig hamle op, hverken med Franskmændenes eller Russernes, og saa lod Preussferkongen

Skimmelman kalde for sig; men han havde lugtet Finten iforveien, og skjøndt et heelt Husarregiment satte efter ham, saa var han dog bestandig iforveien, for han havde en Graaskimmel, som ingen af de Andre kunde hamle op med. Saa kom de tilsidst til den Flod Elben langt dernede i Tydskland, og der svømmede Skimmelmans Hest over, men Husarerne druknede, der blev ikke Een tilbage. Saa bar Hesten ham heelt op i Jylland, og tilsidst kom han til Kjøbenhavn, og der var det nok, at han kaldte sig „Skimmelman", fordi Skimlen havde frelst ham; ellers havde han nok hedt noget Andet før. Saa fik vores Konge, Frederik den Femte eller Fjerde, nok fat i ham, og gjorde ham til Minister og lod ham bygge Fabriken her, som er et Fidtecommis, for han var nok en duelig Mand. Da nu Preusserkongen fik det at vide, saa lod han Tiden gaae hen, til Krigen var endt; og da Alle troede, at det Hele var glemt, sendte han en Debstation eller saadan Noget til Kongen, og saa skulde da Skimmelman hilse paa sine Landsmænd. De laae nu paa et stort Fregatskib ud for Trekroner, og Capitainen havde Ordre, at ligesaa snart som Skimmelman satte sin Fod paa Dækket, skulde de stikke tilsøes med ham. Chaluppen laae nede ved Toldbodtrappen med det preussiske Kongeflag, og Skimmelman var allerede nede paa Told-

boden. Der stod nu en Livvagtskarl, som hed Schultz, for han var egentlig en Holstener, og kunde snakke tydsk saa godt som Nogen. Han havde nu Dagen iforveien siddet inde i Brokkens Bod, og drukket sammen med Matroserne fra det preussiske Skib, og der havde han hørt, at det Hele nok var en Filurenstreg for at fange denne Skimmelman og bringe ham tilbage til Preusserne igjen. Han turde nu ikke sige Noget, da Ministeren gik forbi med de mange høie Herrer, men saa blinkede han ad ham og gjorde et Tegn, som Een der faaer Haandjern paa. See, det forstod nu Skimmelman strax, for han var en stor Lucifer, og saa sagde han, at han havde glemt nogle Papirer deroppe paa Slottet. De vilde nu saa bestemt have een af Lakaierne til at løbe efter dem; men Skimmelman sagde, at han maatte hente dem selv, og saa gik han op paa Slottet, og der blev han. Preusserne ventede og ventede; men da de kunde mærke, at det Hele var et Krigspuds, stak de i Søen igjen, og Skimmelman gik da fri for dengang. Men saa skrev Preusserkongen til vor Konge, at han skulde sætte Skimmelman under Jern og Laas, og det maatte vor Konge da ogsaa love at gjøre. See, derfor gav Kongen ham det store, forgyldte Jernstakit udenfor hans Gaard i Bredgaden; det staaer der endnu den Dag i Dag, og kan sees af Enhver. Det

Sidste veed jeg nu er vist og sandt, for jeg har selv hørt det af den gamle Schultz, ham, Livvagtskarlen, som blinkede ad Skimmelman, og som derfor blev ansat som Inspecteur ved Fabriken. Det Andet har jeg lært mig til, og det kan derfor gjerne være, at det kun er historisk".

„Men hvad blev det da til med Hesten?" spurgte jeg.

„Ja, Hesten", gjentog Niels Kei med et sky Blik omkring sig. „See, det var nu ingen rigtig Hest, det. Det kan da Enhver jo ogsaa nok vide, som saae, at den blev begravet her inde i Skoven, som et andet christent Menneske, ikke at tale om, hvad den havde gjort og endnu gjør".

Her var det øiensynligt, at Niels igjen kom ind paa det Mystiske; thi han saae ud efter nogle optrækkende Skyer og tang.

„Naa, hvad gjør den?" frittede jeg.

„Ja, det er det, som Studenten naturligviis ikke troer paa", mumlede Niels Kei, „den gaaer omkring og græsser ved Kirkegaarden uden Hud og Haar, ja, uden at der er saa meget som en Pille Kjød paa den. Møder den Folk, gaaer den afveien lige paa eengang; men endnu er det jo aldrig slaaet feil, at den, den har mødt, er gaaet i Grav tre Dage efter. Bæsterne kunne kjende, hvor den har gaaet; for de har nu langt mere Forstand

paa de Dele, end vi Andre. Saa er der ikke Andet for, end at lægge Steen for Skimmelmans Hest, ellers faaer de Dødkuller eller andet Skab. Deraf er Steendyssen kommen hist henne."

„Saae da Ole Hansen Schimmelmanns Hest, før han døde?" spurgte jeg.

Niels vendte Skraaen over i den anden Side af Munden, kastede en ny Trosse hen over den Brune og sagde, ligesom til Luften: „Først hørte han den een Nat i Aalsgaarde; siden mødte han den ved det vestre Hjørne af Kirkegaarden ud imod Teglværket. Iaften er den ude igjen".

„Hvoraf veed De det, Niels Kei?" spurgte jeg.

„Det har den aldrig gjort før", sagde Niels, og jog paa den Brune med Pidsken, „den er ude igjen i Aften. — Nu faaer vi Regn".

„Men er det Hele ikke en Feiltagelse med Helhesten?" sagde jeg, og hyllede mig i Dækkenet.

„Helhesten!" gjentog Niels foragtelig, „ja, Studenten kan jo troe, hvad han vil. Helhesten, den er jo historisk!"

„Naa, fik saa Studenten sig en Kjæreste?" spurgte Niels Kei mig, da jeg fra een af Kronborgs hyggelige, oplyste Sale traadte ud i den skumle, natmørke Slotsgaard.

„Nei, ikke dennegang, Niels?“

„Nu vel, saa kjør' vi uden hende; det er ikke alle Folk, der kan have Kjæreſter. — En Kavai havde maaſkee ogſaa været bedre“, føiede han til, idet jeg tog Plads paa Sædet ved Siden af ham; „tag begge Dækkener, Student, jeg behøver ingen“.

Natteluften var kold og bidende; Nordoſtvinden ſtod lige ind fra Sundet og bragte mod Sædvane Regn. Klokken ſlog Tolv, da vi rullede hen over den dundrende Træbro; Mørket var ſaa tæt, at vi næppe kunde ſkjelne Paliſaderne, og Lygter var en Luxus, ſom Niels Kei endnu ikke kjendte.

Overgangen fra den livlige, bruſende Balmuſik til Sundets melankoliſke Bølgeſlag; fra Lyſet, Duften og Samtalen til Mørket, Kulden og Natteeenſomheden var ſaa ſtor og pludſelig, at jeg temmelig gnaven dampede paa min Cigar, uden at agte paa den imod Sædvane livlige Converſation, ſom Niels Kei førte ſnart med mig, ſnart med ſig ſelv og den Brune.

Vi vare ikke naaede ret langt ud paa Landeveien, før jeg mærkede, at der var Noget iveien baade med ham og den. Niels var ikke fuld og den Brune ikke kuret; men Niels havde dog taget temmelig faſt paa Flaſken, og den Brune havde af og til Nykker, der tiltoge jo mere

vi nærmede os Skoven. Her aftog imidlertid Niels Kejs Lystighed i en mærkelig Grad, og da vi havde kjørt lidt under de dunkle Graner, der her trænge ned lige til Veien, sagde han pludseligt:

„Her er fælt mørkt, Hr. Student".

„Tænd en Cigar, Niels, den lyser", sagde jeg, selv lidt ængstelig, idet jeg rakte ham mit Cigarfouteral.

„Tak, det er Utid at ryge nu", sagde Niels, til min store Forbauselse. Lidt efter kom vi forbi den første Dam, og der vilde han dreie om ad Skovveien til Venstre.

„Holdt, Niels!" raabte jeg, „det gaaer aldrig; vi vælter i den første Tørvegrav paa Veien".

„Lad mig om det", sagde Niels Kej i en Tone, der ikke var ham egen, „jeg har Ret til at kjøre Studenten, hvad Vei jeg vil, naar jeg blot kommer til Hellebæk med ham".

„Og jeg har Ret til at springe af, hvor jeg vil!" raabte jeg noget irriteret over Niels's mærkelige Manøvre, „nu gaaer jeg tilfods Resten af Veien, saa kan De kjøre i Moser og Tørvegrave, saa meget De lyster".

Niels betænkte sig et Øieblik; derpaa tog han den Brune ved Bidslet og trak den frem over Veien. „Nei, det kan jeg aldrig være bekjendt", mumlede han mere til sig selv end til mig. „Sid op, Hr. Student; lad os saa

kjøre i Guds Navn; men skeer der Noget, kommer det over Dem".

Pludseligt faldt Niels Keis Historie, som jeg ganske havde glemt under Ballets Tummel, mig i Sinde, og jeg sagde leende:

„De er da ikke bange for Schimmelmanns Hest, Niels?"

Det gav et Sæt i ham, da jeg udtalte disse Ord, og han mumlede Noget ved sig selv, som jeg ikke forstod. Lidt efter kom vi op paa Bakken, hvor der var lidt lysere. og hvor vi havde Udsigt til alle Sider, ogsaa til Teglværket og den ligeoverfor liggende Kirkegaard. Den Brune begyndte at trave raskere fremad; men lige med Et strakte den Forbenene stivt frem for sig, lagde Ørerne tilbage, rystede over hele Kroppen og udstødte en Lyd, der var en Mellemting af et Hvin og en Brinsken.

„Seer De Noget, Hr. Student?" sagde Niels Kei med lav Stemme. „See derhenne!"

„Det er kun nogle hvide Taager, der trække frem over Mosen", svarede jeg, idet jeg med Øinene forsøgte at fastholde og gjennemtrænge de flygtige, i sig selv glidende Masser, der af og til antoge Former af et stort firbenet Dyr.

„Hor!" hvidskede Niels med hæs Stemme.

„Aa Snak, det er jo kun Uglerne", svarede jeg noget uhyggelig over Udsigten til at vælte; „faae Hesten frem, den er sky for Noget".

„Det er Skimmelmans Hest", sagde Niels Kei og stirrede ind i Taagen, „vi see den nu ikke, men Væsterne forstaae det".

Ligesom Taagesøilen af Vinden dreves over Veien, gjorde den Brune et Spring, der fik os Begge til at gaae bagover i Vognen, og havde Niels Kei ikke faaet fat i Linerne, troer jeg, at den var gaaet i Karriere lige til Hellebæk.

Lidt før fik han dog Styr paa den og i nogenlunde regelmæssig Fart fortsattes Veien op imod Teglværket. Regnen drev ned og Mørket var saa tæt, at den hvide Kirkegaardsmuur næsten forekom mig graae, idet vi kjørte forbi den. Ligesom vi vare ved Omdreiningen til Teglværket, og næsten havde passeret Murens hele Længde, fløi en Ugle med et skarpt, skjærende Skrig lige hen over vore Hoveder, og i samme Øieblik standsede den Brune igjen saa pludselig, at vi Begge vare nær ved at gaae ud over Vognkarmen.

„Jesus, hvad er det?" raabte Niels Kei, idet han greb mig fast i Armen og med den anden Haand pegede ligefrem.

Mit Blik fulgte Retningen; det lysnede, glittrede og glimtede i Luften, det var som en enkelt Maanestraale, eller rettere som om en klar Lyskegle fkjød sig frem fra et Udhuus i Nærheden af Teglværket. Derpaa samledes den atter i Luften og faldt som en hvid, klar, fkinnende Plet lige paa Kirkegaardsmuren. Hurtigere end jeg kan fortælle det, videde Pletten sig ud til en bred, taageagtig, lysende Flade, og midt i denne stod usikkert og halvt henflydende med Luften Beenraden af en Hest.

Niels stirrede paa Synet; Pletten trak sig atter sammen, blev mindre, klarere og mere lysende, og nu var Beenraden saa tydelig, at vi kunne tælle hvert Ribbeen i den. Pludselig gjorde den ligesom et Hop i Luften, Lyskeglen forsvandt, og Alt var indhyllet i det tykkeste Mørke. I samme Øieblik tog den Brune Fart. Jeg hørte Raslen af nedrullende Veifkjærver, derpaa et Brag — Niels Kei og jeg laae i Grøften med Vognen halvt over os.

„Hvad var det?" var mit første Spørgsmaal, da vi atter stode paa Veien og jeg havde overbeviist mig om, at baade Niels Kei og jeg vare i heel og holden Tilstand paa nogle Smaafkrammer nær.

„Det var den Onde fkindbarligen selv; det var

Skimmelmans Hest, Hr. Student", sagde Niels Kei og spyttede Resten af det Sand og Gruus fra sig, som han havde faaet i Munden ved at tørne imod Grøftediget.

„Snak, Niels!" raabte jeg modig ved ikke at være alene, „lad os gaae ind i Udhuset der, hvor Lyset kom fra; lad os søge Teglværket igjennem, det maa jo være gaaet naturligt til."

„I det Udhuus der, Hr. Student?" raabte Niels Kei, og veg ud paa Veien.

„Nei, ikke om jeg saa fik hundrede blanke Dalere. Der hængte Forpagterens Karl sig i Foraaret, og der spøger det værre end en Ulykke. Hun kom jo ogsaa derfra den forbandede Mær. Gud naade os Alle tilhobe".

„Men Vognen", indvendte jeg, da Niels gjorde Mine til at gaae.

„Ja den faaer ligge til imorgen", sagde Niels, uden at agte paa sin kjæreste Eiendom. „Gud hjælpe mig, jeg trænger nok snart hverken til Hest eller Vogn. — Det skulde da være en Liigvogn", føiede han halvt sagte til, medens han slog ned ad Skovveien, hvor man endnu hørte Galoppen af den Brune, der søgte hjem med de sønderbrudte Stumper ranglende bagefter sig.

Den næste Dag var slud- og regnfuld. Først i Skumringen kunde jeg komme ned til Niels Kei for at see, hvorledes han havde det, og om den Brune var kommen paa Stald. Jeg gik igjennem det lille Haverum, hvor Georginerne og Stokroserne syntes at fryse i Regnen, ind i den snævre, ved et Plankeværk aflukkede Gaard. Der laae Niels Keis stadselige Fjælevogn med sønderbrudt Fadding og knækkede Stænger. Den Brune stod og vrinskede i Spiltouget, som ventede den Foder; men den var hverken striglet eller vadsket. Fodersækken laae midt i Gaarden, drivende af Regn, og Døren til Huset var imod Sædvane lukket. Jeg lettede paa Klinken og traadte ind i den lille steenlagte Forstue; der var Ingen. Jeg gik ind i Storstuen, Lyset faldt mat og svagt gjennem de blyindfattede solbrændte Ruder; Dragkistekufferne vare trukne ud, deres Indhold spredt rundt omkring paa Stole og Bænke, og paa det rødmalede Bord laae en Dut Penge og en Bunke gamle smudsige Sedler. Ved Siden af dem saae jeg et stort Ark hvidt Papir og en opstænket Pen tilligemed en Pomadekrukke, hvori fandtes en blækfyldt Svamp, tydende paa, at Niels Kei havde været ifærd med Skriveri, en for ham aldeles usædvanlig Forretning. Alt i Værelset tydede paa, at der var noget

Usædvanligt paa Færde; jeg bøiede mig over Papiret og læste Følgende, skrevet med en stor og uøvet Haand:

„I Det tilfelle, at Jæ Ved døden skolle Omkommes skænger Jæ te Helebeg fatikase to Hunrede fatige, Som skolle fordeles Af presten efter" — — —

Videre var han ikke kommen; Ordet „fatige" var gjentagne Gange strøget over, og istedet derfor var der sat Noget, som vist skulle være Rigsdaler, men det var løbet ud til en stor Klat. Om Mangel paa Færdighed var Skyld heri, eller om Klatten maatte henføres til den Brændeviinsflaske, der stod halvtømt paa Bordet, skal jeg ikke kunne afgjøre. Saameget er vist, at jeg fik en hemmelig Angst for, at Niels Kei havde eller vilde begaae Selvmord. Det lettede derfor ikke lidet, da jeg, efter at have passeret Svinestien og de øvrige Baghuse, saae ham staae nede ved Stranden med Armene overkors, Ryggen vendt imod mig, og uafladelig stirrende mod Nord ud over Søen, som om han derfra ventede en langt fra kommende Seiler. Han trykkede min fremrakte Haand, uden at spørge mig, hvorledes jeg havde det eller blot byde mig saameget som „God Aften", og gik derpaa med bukket Hoved, og et underligt sløvt Udtryk i Ansigtet op imod Huset. Jeg fulgte efter, og saaledes kom vi omtrent begge to samtidig ind i Stor-

finen. „Det var de Stænger, Niels Kei“, begyndte jeg, „og saa den knækkede Vognfadding, som jeg vilde tale med Dem om“.

„Tak, det behøves ikke“, sagde han og lettede paa Flasken.

„Jovist saa, Niels“, sagde jeg. „Det var mig, som forlangte, at vi skulde kjøre den Vei“.

„Ja, men det var mig, som gjorde det“, svarede han og skjød den lille Sum fra sig, som jeg havde lagt paa Bordet. „Behold han sine Penge, Hr. Student, han faaer bedre Brug for dem end jeg“.

„Hør siig mig, Niels“, sagde jeg, idet jeg for at gaae lige til Sagen tog fat paa Documentet. „De tænker da vel ikke paa at doe? Hvad er det, De der har skrevet?“

„Det er Testemonet“, sagde han, og drog det blidt ud af Haanden paa mig“.

„Testamente“, rettede jeg.

„Ja, det er nu som man siger“, svarede han lidt mut. „Jeg begyndte nu paa Testemoniet imorges, men det vil ikke rigtig gaae. Saa var jeg ovre hos Ole Hansens Enke. Hun sagde mig nu, at Papiret skulde være stempelret, og at jeg maatte have en Prokurator til at gjøre det. Der er Bud oppe efter ham“.

„Men Niels!“ udbrød jeg igjen. „Hvor kan De dog troe paa den dumme Snak? Vi saae jo begge Hesten, eller hvad det var, og betyder det Noget, saa kan jeg jo ligesaa godt døe som De“.

Han saae lidt usikkert paa mig, derpaa skjænkede han sig en Snaps og sagde: „Nei, De hører ikke til Sognet, Student, det gjælder kun for Hellebæks Sognefolk. Om to Dage er jeg gaaet Nord paa“.

Jeg vilde atter forsøge paa at overbevise ham, da der i Døren viste sig en lille, tyk og trivelig Person med rødmusset smilende Ansigt og en stor Mappe under Armen. Det var Prokuratoren.

„Naa, saa De vil gjøre Boet op itide, Niels Kei?“ raabte Prokuratoren ham imøde med den jovialeste Stemme af Verden. „Det kan jeg lide! En Mand tænker paa mere end den Dag imorgen, og det er godt at have Alting i Orden for Livs og Døds Skyld“.

Her gjorde Prokuratoren Plads for to unge Mennesker, der saae ud, som de blot ventede paa eengang at blive federe. Han lagde Mappen paa Bordet, tog sig en Priis og sagde med et Blik paa mig: „Lad os saa tage fat!“

„Ja lad os det!“ sagde Niels Kei med klangløs Stemme. „For Livs og Døds Skyld“.

Den næste Dag skulde Ole Hansen begraves. Flagene vaiede paa halv Stang baade hos Toldcontrolleuren og fra Baadene ved Kysten. Paa mange Steder hos Venner og Bekjendte, ogsaa hos Niels Kei var der strøet Buxbom og Gran foran Huset; Alt tydede paa en Sørgehøitid undtagen Veiret, der var saa solklart og glimrende, som en dansk Octoberdag kan være det. Fiskerne stode i Klynger udenfor Sørgehuset, ventende paa, at deres Tand skulde komme til at tage sig en Dram og en Bid Brød hos den Afdøde, hvis Storstue ikke nær var stor nok, til at huse dem Alle. Jeg sluttede mig til dem, thi Aftenen iforveien havde jeg modtaget flere utvetydige Vink om, at en Student betydelig vilde forøge den Hæder, der vistes den Afdøde. Ja, Hellebæk var endnu i sin Ufkyldigheds Tilstand!

Medens jeg tankefuld stod og betragtede de sorte Liigskamler, der vare stillede midt paa Veien, saae jeg Niels Kei komme. Han var usædvanlig pyntet med blank Hat, blaa Trøie og rød uldeu Skjorte; men han var liigbleg, og Arret paa hans Kind brændte. Han trykkede taus mig og de Andre i Haanden, derpaa gik han ind for at faae sig en Dram paa Omgang med de Andre. Lidt efter ordnedes Toget, man havde blot ventet paa Niels. Kisten bares ud og sattes paa Bukkene.

To hvidhaarede Spillemænd med rene Sorgens Ansigter gik foran og gnede et Slags Liigmarche, som i hele sin musikalske Naivetet næsten var komisk at høre paa. Forrest efter Kisten gik Niels Kei i Egenskab af Ven og Velhaver sammen med den Afdødes Familie. Derpaa kom jeg som Hædersgjæst ved Siden af Skolelæreren og de talrige Fiskere med enkelte Bønder sluttede Toget. Stille og langsomt bevægede det sig fremad i det klare, men kolde Efteraarssolskin, og under de forunderlige, snart skrattende, snart klagende Violintoner. Saa standsede man, saa for at skifte Bærere, men saa, hvad jeg hurtig blev overbeviist om, for endnu en Gang at bevise den Afdøde sin sidste Hyldest. Naar der over Veien var strøet Grønt og Blomster betød det, at her havde Ole Hansen havt en Ven; Kisten blev sat ned foran Døren, Spillemændene gnede en Slags Choral og saa gik man ind i Huset for at faae sig en Dram paa Omgang. Stemningen begyndte, alt eftersom man rykkede frem, at blive mindre og mindre sørgmodig; thi Ole Hansen havde havt mange Venner. For hver Gang vi skrede frem imod en blomstersmykket Plet gnede Spillemændene lystigere paa Violen, Samtalen klang mere støiende og høirøstet, og Snapsene gik flittigere paa Omgang. Niels Kei, der i Begyndelsen havde holdt sig bag ved Kisten, tog snart sin gamle Plads

ved Siden af mig, hans Ansigt tabte mere og mere Morgenens melankolske Præg, og hver Gang han kom ud efter en Omgang, trykkede han mig fast i Haanden, slog ud imod Kisten og sagde i en stedse varmere og varmere stigende Betoning kun de Ord: „Det var min Ven, Hr. Student".

Det var ordentlig med et Slags Lettelse, at jeg saae det hvide Flyvesand omkring os, og den mørke Hornbæksplantage med sine lyse Birke og mørke Fyrrer i Baggrunden; thi havde Veien været ligesaa beboet, som i Begyndelsen, troer jeg, at vi Alle vare ankomne til Hornbæk maaskee mere salige end den Afdøde. Der var noget forunderligt Bellmansk ved det Hele, og dette Indtryk forsvandt først da Kisten førtes ind paa Kirkegaarden, efterat man havde taget den sidste og største „Omgang" i Hornbæk Kro. Gravlægningen gik sin sædvanlige Gang. Kisten firedes ned, Præsten holdt en temmelig lang Tale, og da de tre ufravigelige Skuffer Sand havde spredt sig over Kistelaaget, og et Fadervor var læst, betragtede jeg Handlingen som endt. Under hele dens Gang havde jeg med dulgt Opmærksomhed iagttaget Niels Kei. Først stod han med foldede Hænder og stirrede stivt hen for sig. Under Talen gav han sig til at svinge med Armene og virre med Hovedet, som om han af og til misbilligede

Præstens rosende Ord. Endelig beholdt han, som i Distraction, Hatten paa under Læsningen af Fadervor. Ligesom Folget beredte sig til at forlade Kirkegaarden, gjorde han pludselig en stor Svingning uden om det og styrede med ingenlunde sikkre Skridt hen imod det Brædt, der var lagt over Graven.

„Bak med den sidste Planke!“ raabte han og sparkede den til Siden med Foden.

Derpaa stillede han sig lige paa Randen af Graven og stirrede med en meget speculativ Mine ned i den. Pludselig rev han Hatten af Hovedet, slog ud med Haanden og sagde: „Ja, nu ligger Du der, Ole Hansen! — Du var min Ven! Men det var, fordi Du holdt feil Cours og ikke klarede Pynten!“

Her holdt han et Øieblik inde, som han ledte efter Ord. Derpaa fortsatte han igjen: „Du var min Ven, Ole Hansen! Ja, jeg siger det, Du var min Ven! men Du var en stor Synder for Gud og Mennesker. Det veed jeg bedre end — — —

Niels Keis Tale fik her en brat Slutning, Jorden skred ud under hans Fødder og med et hult Brag styrtede han ned i Graven, medens Folget med et Forfærdelsesudraab stimlede til for at trække ham op.

Den følgende Dag var jeg igjen nede for at see til Niels Kei. Han laae i Sengen med et Torklæde bunden om Hovedet; thi ved at tørne imod Kistekanten havde han skrabet Huden en Deel. Der var en usædvanlig Ro og Mildhed udbredt over ham, bevirket maaskee ligesaameget ved den Afslappelse, der følger ovenpaa Rusen, som af Skam over hans Opførsel paa Hornbæk Kirkegaard. Han talte meget fornuftig og forstandig om Alting, men Eet var det umuligt at faae ud af hans Hoved: det, at det var hans sidste Dag, og at han vilde døe inden Midnat.

Forgjæves bestræbte jeg mig for at gjøre ham indlysende, at slige Varselstegn i Reglen Intet have at betyde. Forgjæves søgte jeg at bortforklare Phænomenet ved naturvidenskabelige Grunde, Noget der desuden faldt mig vanskeligt, da jeg ikke selv fuldkommen forstod det. Forgjæves talte jeg om en tilfældig Lysning fra Teglværksovnen, om Taagespeilinger og Lysbrydninger. Han tilbageviste ethvert Raisonnement med de Ord: „Enhver faaer nu troe, som han vil".

Om Eftermiddagen kom jeg igjen. Niels Kei var oppe og paaklædt, men det var, som han ikke havde Ro paa sig noget Sted. Han gik fra Stalden til Stuen, fra Stuen til den lille Strandhave, og selv her flyttede

han sig fra den ene af de to Bænke over til den anden, som om hans egen Skygge forfulgte ham. Tilsidst gik han ind i Storstuen, hvor han satte sig paa Slagbænken og begravede Ansigtet i begge sine Hænder. Saaledes blev han siddende, medens Mørkningen faldt paa, uden at agte paa mine velmeente Raad og Formaninger og ligegyldig for Alt undtagen det grønne bornholmske Stueuhr, hvis Viser han af og til undte et betydningsfuldt Blik. Mørket faldt tættere og tættere, men endnu sad han lige ubevægelig. Da Klokken slog syv, reiste han sig pludselig op og sagde:

„Har Studenten Noget imod at følge med op til Præsten?"

„Ikke det Mindste Niels", svarede jeg, glad over, at hans Tanker toge en anden Retning, men dog noget betænkelig ved den lange Vei, vi havde at tilbagelægge.

„Lad os saa gaae da!" sagde han, idet han langede Hatten ned fra Knagen.

Vi traadte ud paa Veien; jeg vilde dreie af til Høire, men Niels sagde: „Nei det er nok bedst, at jeg taler med ham i Helsingør". — Det var øiensynligt, at hans Adfærd paa Kirkegaarden laae ham tungt paa Hjertet. Vi passerede Gaden i Aalsgaarde, gik over Møllebroen, men da vi kom forbi Kroen, hvor der stod

endeel unge Fiskere, grinte de ad ham. Niels Kei vendte Hovedet til den anden Side og sagde Intet. Langsomt og under gjensidig Taushed gjennemvandrede vi Hellebæks Storgade, indtil vi kom til det Punkt, hvor Skovveien slaaer af til Venstre. Her stod Niels stille, som om han førte en Kamp med sig selv, og sagde derpaa: „Lad os gaae den gjenneste Vei". Med disse Ord tændte han en lille Lygte, som han tog op af sin Pjækkert. Langsomt og varligt vandrede vi over Stien, langs Dammen, snublede os frem over den ujævne Steenbro, og for hver Gang Lygtens flagrende Skjær faldt paa een af de hvide Bøge- eller Birkestammer, saae jeg, at Niels Kei skjævede til dem. Endelig naaede vi Kirkegaardsmuren, hvor en lille Granevei løber op til Hovedveien ved Teglværket. Her slukkede Niels Kei Lygten, og sagde kort: „Her var det".

„Javist", svarede jeg, idet jeg saae mig omkring og paany lagde Mærke til, at der var Lys i Udhuset.

Ligesom jeg udtalte disse Ord, foer et Lysglimt, ligesom af et Speil, fra Udhuset hen over Veien. En hvid, skinnende, cirkelrund Plet viste sig paa Kirkegaards-muren, og midt i denne stod, ikke Schimmelmanns Hest, men — en langbenet Stork med et Svobelsebarn i Næbet.

Overraskelsen var saa pludselig og Indtrykket saa overvældende komisk, at jeg brast i Latter, uden at agte paa Niels Kei, som havde tabt Lygten af Forfærdelse.

„Det er jo kun en Lanterna magica", raabte jeg, idet jeg trak ham hen imod Huset. „Kom herind, Niels, saa skal De see, at det gaaer naturligt til".

Det forholdt sig ganske, som jeg havde sagt. Inde i Udhuset morede Forpagterens Drenge sig med at kaste de magiske Speilbilleder paa den hvide Muur gjennem et Hul i Døren. Et skarpt Forhør godtgjorde, at de navnlig havde dreven dette Uvæsen, naar Veifarende kom forbi, og at de Fredag Aften havde været Aarsag i vort Uheld.

„Skal vi saa gaae til Præsten?" spurgte jeg, da vi atter stode paa Veien.

„Nei, nu troer jeg, jeg kan opsætte det lidt", sagde Niels Kei med sit gamle, smørrede Smiil. „Men vil Studentrn til Kroes, og smage paa en Æggepunsch, saa er jeg med."

„Naa, saa det var en Lanterna magica", sagde Niels Kei, da vi sadde i den lune Krostue, og han stødte sit Glas mod mit. „Ja, hvem kunde nu vide det? — Saadan een kunde Studenten kjøbe mig i Kjøbenhavn;

men det maa være en med Skimmelmans Hest — for i Graven kom jeg dog alligevel", føiede han til. —

Niels Kei kjører ikke længere den Brune imellem Hellebæk og Helsingør. Han er forlængst „gaaet Nord paa" med den store Befordring, som engang henter os Alle. Om han før sin Død saae Schimmelmanns Hest, har jeg aldrig faaet at vide; derimod fandtes der efter ham et lovformeligt „Testemonium" paa „stempelret" Papiir, hvorved der uddeeltes Tohundrede Rigsdaler til Hellebæks Fattige. Om Aarsagen til denne Rundhaandethed gik der i lang Tid forskjellige Rygter. Nogle vilde vide, at Niels Kei i sin Dødsstund havde betroet Præsten, at han i Forening med Ole Hansen havde fundet Tohundrede Rigsdaler skjulte i Steendyssen over Schimmelmanns Hest. Dette vilde forklare noget af det Uforstaaelige i Niels Keis Opførsel i hine skjæbnesvangre Dage.

V. Bergsøe.

Ludvig Bødtcher.

De Forelskede.

I Sommeraft'nens milde
Og svalende Ro
Jeg fulgte ganske stille
De lykkelige To:
Hans Blik sig freidigt hæved' —
Lykkalig saae hun ud,
Og over Begge svæved'
Olympens lille Gud;

Og som de vilde Duer
Maa lystre Tvang og Tugt,
Naar Venus's Finger truer
Paa hendes Himmelflugt, —

Saa brugte han fraoven
En Tomme luftigt snoet,
Og styred' ind i Skoven —
Den smilende Despot!

I Solens Aftenrode
Sig rørte Bøgens Hang,
Og hilste Gudens Møde
Med Duft og Fuglesang.
Bag Stammen standsed' Hjorten
Paa Springet til sit Hjem,
Og frygtsom titted' Morten
Fra Bregnerne frem. —

Trods Paradisets Ogle
Staaer Eden nu som før,
Og Guden har en Nøgle
Til Havens skjulte Dør:
Og elske To hverandre
Og ret af Hjertets Grund,
Da faae de Lov at vandre
Derind en liden Stund;

Og Minderne! de tindre
Som gyldne Stjerner smaa —
Et omt: „Kan Du erindre?"
Vil aldrig Ende faae:
Hvad Amor fik at høre
Vel tusind Gang i Rad,
Han smukt maa laane Øre —
Han kan det udenad!

Og med nysigne Blikke
Jeg op til Guden saae —
Han kjeded' sig dog ikke,
Den himmelske Smaa!
Han brugte Piil og Bue,
Og intet Dyr blev fri,
Selv Myren i sin Tue
Gik ikke Ram forbi. —

Imidlertid sig bøied'
Med Ynde Pigen ned,
Og rundtom søgte Øiet
En Blomst i Græssets Bed

Og med sin søde Stemme
Hun gav den til sin Ven,
Jeg hørte „aldrig glemme!“ —
Saa døde Lyden hen.

Og han, den henrykteglade,
Tog frem en fiirlig Bog,
Og mellem hvide Blade
Den fandt en kjærlig Krog:
Men ak, de falske Vinde!
Et lille Brev fløi ud,
Som ogsaa laae derinde —
Et blegt, dæmonisk Bud!

Det faldt for hendes Fødder,
Hun bukkede sig alt —
Han greb det, som paa Gløder,
Som om det Livet gjaldt:
Hun bad — hun vilde vide. —
Hun fordrede med Harm, —
Tilsidst hun fra hans Side
Sled løs med Graad sin Arm.

Jeg saae til Guden atter,
Og næsten sorrigfuld —
Da hørte jeg hans Latter
I Aftenens Guld:
Den klang i Bøgesalen
Som lisligt Kildevæld,
Og som naar Nattergalen
Slaaer Triller seent i Qvæld.

Med Pilen ned han peged —
Der stod hun alt en Stund
Og læste og bevæged'
Sin nydelige Mund:
Hun tyded' Brevets Runer,
Og Smilet kom paany,
Og alle Elskovs Lunes
Tog Flugt i vilden Sky!

Hun trak ham til sit Hjerte
Med overgivent Sind,
Og kysted' bort hans Smerte
Og Blusset paa hans Kind:

Men Brevet blev forinden
Til Sommerfugle smaa,
Som boltred' sig i Vinden
Med hvide Vinger paa. —

Paany i Elskovsdrømme
Førte dem Guden blindt
Alt ved sin gyldne Tomme
I Skovens Labyrinth:
Da sænked' Løv og Grene
Sit grønne Tæppe tyst,
Og lod mig staae alene
Med Længsler i mit Bryst. —

Og Brevet? Naar jeg søgte
Og mindste Stykke fandt,
Kom flux en Vind og spøgte
Og tog det og forsvandt; —
Et greb jeg ved dets Hale,
Og det beholdt jeg dog:
Der stod et plumpt „betale",
Og — jeg blev lige klog!

Sølvbryllupssang.

Landlige Ynde! højigstille Skygger!
Her, hvor ved Taget Svalen roligt bygger,
Vær Du, mens Tvedragt rundtomkring maa rase,
Fredens Oase!

Her lyder Krigssang kun af muntre Fugle,
Kun Frugt paa Træet runder sig som Kugle,
Her kun en Byge lystig overfalder,
Tord'nen kun knalder!

Eros, som flygtig ellers vidt sig svinger,
Fandt her et Paphos, folded' sine Vinger,
Dvæled' i Aarviis fulde Fem og Tyve,
Glemte at flyve.

Guden sin Sølvblomst fletter glad iaften,
Omkrandser Ynde, smykker Manddomskraften,
Lægger i Blomsten Duft, som aldrig svinder,
Kjærligheds Minder!

Bacchus! kryst Vinen af din bedste Drue!
Eros den vies, Guden og hans Bue!
Maatte han Krandsen omt, i Tidens Fylde,
Aftenforgylde!

Ludvig Bødtcher.

Frederik Bøgh.

Aftenvandring.

Du bruger ikke mange Ord,
Det er nu saa din Vane;
Men hvad der i din Taushed boer,
Du næppe selv kan ane.

Fortroligt Arm i Arm vi gaaer,
Naar Stjerneskaren smiler
Og Maanen høit paa Himlen staaer
Og al Naturen hviler.

Da bliver jeg saa kjærligt stemt,
Og Alt jeg da Dig siger,
Og mangt et Minde, længst forglemt,
Til Lyset atter stiger.

Ethvert mit Ord saa ærligt gaaer
Ind i dit aabne Øre,
Fordi jeg veed, Du mig forstaaer
Og gjerne vil mig høre.

Men sjeldent Du mig svaret har,
Bestandig taus Du bliver;
Du hæver Blikket, og et Svar
Du i dets Glands mig giver.

Dit Hoved løfter Du og seer
Saa lyst mig ind i Øiet,
Derpaa Du gaaer saa smaat og leer
Og nynner saa fornøiet.

Ja, det er vist, og det er sandt:
Blandt alle dine Ynder
Dog denne mest mit Hjerte vandt,
Naar saa Du gaaer og nynner.

Det er et selsomt Trylleri,
Naar saa vi sammen vanker,
Som om Du satte Melodie
Til alle mine Tanker.

I alt dit Væsen er der lagt
En Evne til at tryllе:
Det Stille er din stærke Magt,
Din stille Rigdoms Fylde.

Til en ung Kone.

Godmorgen! Godmorgen! Jeg ønsker Gudsfred
Over Tærskelen, som jeg betræder,
Over hele dit Hjem og dets Kjærlighed,
Over alle dets Sorger og Glæder!
Jeg kommer at gjøre Dig Bryllupsvisit
Og lykønske den unge Frue,
At see fra dit Huus over Søen vidt
Og beundre din Hjørnestue.

Igaar har jeg skrevet din Bryllupssang,
Og i Vaanen jeg nødes at blive,
Thi paany idag maa jeg føle Trang
Til at tumle mig frit i Rythmernes Klang
Og en hjertelig Hilsen Dig give.

Igaar har jeg talt om en lille Fugl,
Der synger saa smukt bag sin Redes Skjul,
Men idag kan ei Lysten sig styre,
Jeg fortæller Dig lidt om — en Myre.

Saa maa Du da høre, hvordan det gaaer,
Naar en Frøken fra Myrernes Tue
Flyver lystigt omkring i den lyse Vaar
Og med Et en glødende Kjærlighed faaer,
Holder Bryllup og bliver en Frue.
Da sætter hun sig paa den sorte Jord
Og mærk — ja selsomt det klinger,
Men sikkert Du lide kan paa mit Ord —
Hun berøver sig selv sine Vinger.

Thi nu skal hun smukt
Være sindig og sat,
Til sin sværmende Flugt
Skal hun sige Godnat!

Jeg kjender en Frue, som nyligt var
Blandt Pigernes lystige Skare,
Hun eier af Vinger saa let et Par,
Der vide omkring hende bare; —

Dem beder jeg hende bevare.
Dit freidige Mod og dit Pigesind,
Dit smilende Øie og Smilet paa Kind
Bevogte Du vel for Fare.

Du ryster dit Hoved og seer paa din Mand
Og mener maaskee, at min Smule Forstand
Svinder bort, naar jeg rører en Lyre.
Ja vist, Du har Ret; thi hvad ellers jeg saae,
Dog om Dig bør jeg vide og altid forstaae,
At man frygter jo kun for — en Myre.

Gudsfred og Farvel! Fra de Nygiftes Bo
Maa tilbage til Jorden jeg vende;
Det holder vel sagtens lidt haardt, maa Du troe,
Men sikkert Du dog vil erkjende,
At selv en Visit bør faae Ende.

Juristen.

Hvor de Love dog kan trætte:
Atter ellevte April!
Jeg vil standse,
Og for sundt igjen at sandse
Er det bedst at gjøre Hvil:
Her i Krogen vil jeg lidt mig sætte.

Ud fra Ovnen Luen lyser,
Jeg vil skrue Lampen ned;
Hvor min Bolig
Dog er hyggelig og rolig
Her i Nattens Dunkelhed!
Og dog sidder jeg og fryser.

Over Stoleryggen hviler
Jeg mit Hoved paa min Arm;
Ud jeg stirrer —
Ak, min Tanke sig forvirrer
Og jeg bliver luevarm, —
Thi der staaer jo hun og smiler.

Klart jeg seer din lyse Pande
Og de dunkle Lokkers Krands,
Klart jeg skuer
Diet, som saa selsomt luer,
Funklende i Ungdoms Glands —
Samling mister jeg og Sands.

Denne Mund, saa fiin og lille,
Munter som dit eget Sind,
Hvor befriet
Lystigt spiller Skjelmeriet
Som i Smilet paa din Kind —
Den er al min Glædes Kilde.

Du har røvet mig Forstanden,
Din jeg blev, saasnart Du kom,
Hjertet banker
Kun for Dig, og mine Tanker
Alle blev din Eiendom:
Dig jeg lyder, ingen Anden.

Men nu vil jeg dog Dig lære,
Hvad jeg netop læste før:

Du maa vide,
Bryder man ved Midnatstide
Ind igjennem lukket Dør,
Dobbelt stor skal Straffen være.

Derfor vil jeg nu Dig dømme
Til et evigt Slaveri;
Du maa vide,
Du for Livstid Straf skal lide,
Al din Frihed er forbi:
Du brød ind ved Nattetide.

Emmys Hjerte.

Dit Hjerte er som et lille Huus,
Der vender mod alfare Veie,
Og hvor der paa Ruden er slaaet op,
At Værelser findes tilleie.

Og Huset var hyggeligt, ziirligt og net
Med en ypperlig Udsigt til Vandet,
Hvad Under derfor, at Herrerne strax
Fik Lyst til at ligge paa Landet.

Professoren leied dit Cabinet,
Det var lille, men net decoreret,
Og Alt derinde var smagfuldt holdt,
Saa nydeligt, fiint og poleret.

En siddende Amor var stillet paa
Det Rosentræes Pianoforte,
Hvorpaa der sædvanlig var slaaet op
En Mendelssohnsk Lied ohne Worte.

Og Bogskabet viste, at her man trygt
Paa classisk Smag turde regne:
Schakspeare og Byron i grønt Saffian
Og Goethe og Heinrich Heine.

Professoren følte med henrykt Sind,
At ypperligt her han logerte,
Som eneste Mangel beklaged han kun,
At hans Nabo ham stadigt generte.

Majoren leied et Sovegemak,
Han er sjeldent hjemme om Dagen.
For Resten er han en yndig Mand,
Og det er dog Hovedsagen.

Om Storstuen var der den største Rift,
Thi fra den har man Udgang til Haven;
Grossereren fik den, men deelte den
Med en Herre med Guld paa Kraven.

Og de førte derinde det prægtigste Liv,
Og der kom saamange Visiter,
Og nye Leiere dukkede frem
Bestandigt fra Havens Gitter.

Og til Slutning var hele Huset fyldt,
Garderoben selv var forsynet,
Og da jeg saa kom for at leie mig ind,
Var Du nærved at rynke Brynet.

Du var nærved at vise mig Døren først,
Men saa randt det Dig dog i Sinde,
At der var nok et lille Longemak
Allerdybest i Huset inde.

Og det leied Du mig, og jeg flyttede ind
Paa en Sommeraften lidt silde,
Og jeg boer jo godt, men jeg synes kun,
At Pladsen dog er noget lille.

Men lod end paa eengang Du flytte bort
De mange, som hos Dig logere,
For at leie mig dit hele lille Huus,
Det hjalp dog vist næppe mere.

Thi slemt har de tumlet i hver en Krog
Og vildt har de alle huseret,
Saa næsten et Vidunder maatte der skee,
Hvis Skaden jeg fik repareret.

Nei, nu maa jeg ud i den frie Luft,
Her boer jeg til ingen Nytte;
Imorgen tidligt, saasnart det gryer,
Jeg troer, det er bedst — at flytte.

Trøst i Mismod.

Hvi vil Du dig plage med selvskabte Sorger,
Dig grænme paa denne velsignede Dag!
Hør Lærkernes Sang under graanende Skyer,
See Solen, som leer til det synkende Tag.
Om Noden vil tynge med hæmmende Baand,
Mod Himlen flyve din frigjorte Aand,
I Aanden er Frihed og Seier!
Hvad er da saa sorgfuldt og tungt?
Lad Glæden og Lyset Dig lære,
At Hjertet er freidigt og ungt.

Hvor er der dog Meget, dit Hjerte kan elske,
Saa ofte alt Godhed og Venskab Du fandt.
Lad Kjærlighed glatte din rynkede Pande,
Betænk dog, hvormeget i Livet Du vandt.
Der komme de Alle, som ret Du har kjær,
Og over dem lyser det lifligste Skjær. —
Og Du kan Dig finde saa ene?
Hvi bruger Du ikke dit Blik,
Hvi nytter Du ikke din Rigdom,
Den ypperste Gave, Du fik?

Som Solglimt de lyse, de venlige Minder,
De blinker og viser, at ei de forsvandt,
De flokke sig sammen, saa mange, saa unge,
De smilende Minder om Tiden, som randt.
De tale om Alt, hvad der fryded dit Bryst,
Om Barndommens Glæder og Ungdommens Lyst —
Hvi vil Du da Skyggerne søge
Og dvæle i Sorgernes Kaar,
Hvi vil Du bestandigt fornye
De gamle og lægede Saar?

Lad Haabet Dig lede, den freidige Qvinde,
Som flyver foran Dig i skinnende Skrud,
Med Lokker, som bugne af duftende Roser,
Der blusse i Pragt til det ringeste Skud.
Hun vinker, og hvor hun end retter sin Flugt,
Der blomstrer Alverden saa rigt og saa smukt —
Hvi vil Du da vige tilbage,
Hvi følger Du ei hendes Bud,
Den Glade, som flyver foran Dig
I lyse og skinnende Skrud?

Saa see dog omkring Dig, hvor Bøgene blomstre
Og yndigt den knudrede Eg springer ud,

Og Himlen sig høiner og Dagene lysne
Og Morgenen jubler for Skabningens Gud.
Han vakte jo Spiren af Støv og af Muld,
Han lader den grønnes i Straalernes Guld —
Og skulde da han Dig forglemme,
Som kaldte til Livet din Aand?
Du veed jo, af rundelig Naade
Sig aabner hans mægtige Haand.

Alt nok har Du seet paa det Usle og Lave,
Paa Ormen, som boer i det muddrede Dynd,
Saa hæve Du freidigt Dit Blik mod det Høie
Og sige Dig selv, at dit Suk er en Synd.
Lad Intet i Verden forstyrre dit Mod,
Lad Vingerne løfte din lammede Fod —
Engang skal Du høit kunne flyve
Fra hele den syndige Jord
Til Aandens forklarede Himmel,
Hvor Lyset evindeligt boer.

Havfruen.

Sorrigfuldt Havet til Ro sig lægger,
I Sommernatten det stille hviler;
De tunge Skyer Himmelen dækker,
Som Skygger de henover Søen sig strækker,
Mens Maanen ud gjennem Mørket smiler.
Dens Straaler paa Strømmen zittrende spille
Og Alt er stille.

En krusende Bølge sig sagte bugger
Og fuld af Længsel den lønligt sukker,
Klager og klynker
Og bort i Dybet den atter synker.

Havfruen favner den kolde Steen,
Af Bølgerne baaren, paa Armen hun hviler;
Til Lysets Glands hun fra Dybet iler,
Og Muslingeskaller og Tangens Green

Har viklet sig ind i de vaade Lokker,
Der rundt sig om Marmorskuldrene flokker;
Og Maanen kysser den blege Kind,
Den skjælver ved hendes Skjønheds Magt
Og hyller flux hendes Lemmers Pragt
I sit Sølverskin.

Men Havfruen skuer saa mørk og forladt,
Med Sorgens Blik i den dæmrende Nat:
Havets Smerte og Bølgens Længsel,
Himlens Mørke og Skyens Trængsel
Seer Du i Øiet, af Taaren bedugget,
Og aldrig sin Qvide hun mægter at glemme,
Hun skuer og skuer med Længselssukket
Og synger med klar og med sagte Stemme:

Kommer Du ikke, Kommer Du ikke,
Du, som jeg venter ved Dag og ved Nat!
Taarerne sløre saa tæt mine Blikke,
Kommer Du ikke, kommer Du ikke?
Ak, jeg maa græde, fortabt og forladt.

Seer Du min Taare, seer Du min Taare,
Hører Du, Bølgerne sukke med mig?
Vidste Du kun, at jeg længes saa saare,
Seer Du min Taare, seer Du min Taare?
Naar skal den stilles, ja svinde ved Dig?

Kommer Du ikke, kommer Du ikke,
Du, som jeg venter ved Ødeld og ved Gry!
Her vil paa Stenen i Længsel jeg ligge —
Kommer Du ikke, kommer Du ikke?
Sørgende seer jeg mod Himmelens Sky.

Hun tier. Men over de hvilende Bølger
Lyder en Susen af lette Vinger;
Englenes Skare i Luften sig dølger,
Usynligt den henover Havet sig svinger,
Mens Himmelchoret saa klarligt klinger:

Al Skabningen sukker tilsammen
Og hviler i Smerte til nu,
Men Sorgen skal vendes til Gammen,
Forsvinde skal Angest og Grn.

All Verden i Haabet skal vente,
Og Brudgommen Bruden skal hente
Til Englenes Glæde hos Gud.

En Moder.

Tærende Længsel, som dier mit Bryst!
Ei skal Du længe uroligt Dig vride.
Ti dog, mit Barn! Du skal snart finde Trost;
Husk, hvad din Moder ved Graaden maa lide.

O, hvor jeg skjalv, da jeg mærkede først,
Kraftigt Du rørte Dig under mit Hjerte,
— Da blev jeg glad, men dog Glæden var størst,
Da jeg til Liv havde født Dig med Smerte.

Klynkende Barn, som paa Armen jeg bar
Mangen en Nat, mens Timerne runde,
Som holdt mig vaagen til Dagen var klar,
Skjøndt jeg Dig tyssed saa godt, som jeg kunde.

Klagende Barn, ved hvis Vugge saa tidt
Troligt jeg sang om at „tie og bie“,
Til Du blev træt og fik kjæmpet saa vidt,
At Du til Sovnen din Sorg kunde vie.

Snart vil han komme, din Fader, hvis Røst
Underligt mægter din Taare at standse;
Ømt vil han kunge Dig ind til sit Bryst,
Høit paa hans Arm skal i Lusten Du dandse.

Ti dog, mit Barn, Du min kjæreste Dreng!
Tiden er kort, indtil Natten er omme;
Her staaer din Vugge tæt ved min Seng,
Og naar det dages, din Fader vil komme,

Hvor er hun nu?

Jeg savner Dig i hver en Krog —
Her er saa tomt og øde!
Forgjæves seer jeg i min Bog
Og vil min Længsel døde,

Min Tanke drager ud paa Tog
Sit Ønskes Maal at møde.

Hvor mon vel nu Du er idag,
Da Solen lifligt flammer?
Forlod Du Hjemmets lune Tag
For Skovens brune Stammer?
Slaaer Vinden i dit Kaabeslag,
Imens den Sløret strammer?

O, var jeg dog den kaade Vind —
Jeg skulde Sløret lette
Og kysse Dig paa Mund og Kind,
Min yndige Annette,
Og hviske Dig i Øret ind,
Hvad sagtens Du kan gjætte!

Gaaer Du ved Havet, let og rank,
Og seer, hvor Lyset spiller,
Seer du, at Søen, blaa og blank
Kun slet din Længsel stiller —
De Bølger mødes frit og frank,
Men hastigt de sig skiller.

O, var jeg dog den Bølge blaae,
Hvorover Du dig stilled,
Saa sagteligt jeg skulde gaae,
Indtil jeg fik dit Billed,
Til lønligt i min Favn Du laae,
Og Smiil som Solen spilled.

Jeg tankeløse Taabe, som
Vil stigt et Ønske nære!
Hvad længst jo var min Eiendom,
Jeg atter vil begjære —
Dit Billed ei jeg beder om,
Det maa jeg altid bære.

Men Et jeg ønsker: at jeg seer
Nu klart, hvor Du er henne,
Da skal jeg ikke længes meer,
Saasnart jeg kan Dig kjende.
Min Elskede! det skeer, det skeer!
Jeg føler Lyset blænde.

Du sidder ved dit Skrivebord
— Der har jeg Dig isigte, —
Og læser nok, saavidt jeg troer,

I mine gamle Digte,
I gamle Breve — kolde Ord,
Imens de varme svigte.

Du støtter Haanden under Kind
Og Skuffen seer Du efter,
Saa læser Du med tænksomt Sind
Paany af alle Kræfter,
Og Solens foraarsfriske Skin
Sig paa din Skulder hæfter.

Det leger paa din Kjole graae
Og Halsens Baand, det røde,
Med dine Nakkekroller smaa
Det holder Stævnemøde,
Da blusser det med Fryd og maa
Lig Sommerglandsen gløde.

Du tænker ei paa Solens Glands,
Som fuld af Fryd sig dukker
I dine Lokkers dunkle Krands,
— I Drømme Du dig vugger
Og kysser med fortryllet Sands
Et Brev, som nu Du lukker.

Det Brev, min Elskede, er mit!
Hvordan mon det kan være,
At skjøndt du læser det saa tidt,
Du elsker det, du Kjære?
At alt mit Inderste er dit,
Deraf Du vel kan lære.

Her sender jeg paany dig Brev,
Min hjertenskjære Pige!
Men hvad jeg i det gamle skrev,
Paany jeg maatte sige:
Dog Nyt det Gamle altid blev
I Kjærlighedens Rige.

Frederik Bogh.

Christine Daugaard.

Skovvandring.

Nei, hvad agter jeg Taager og Slud!
I min elskede Egn maa jeg ud,
Jeg er kommen at see den igjen,
Som naar Vennen besøger sin Ven.

I den susende Lund maa jeg gaae,
Ved den rislende Bæk maa jeg staae,
Skue ned i det klingende Vand
Fra den bregnebevoxede Rand.

Lille Skovbæk! mørk og ene
Skynder Du dig frem blandt Stene
Under sammenslyngte Grene.

Fort med ſtadig Sang Du rinder,
Munter jeg dog ei dig finder:
Alvor dølger
Sig i dine vevre Bølger;
Veemodsfulde Toner blande
Dunkelt ſig i dine Vande.
Ikke jeg din Sang forſtaaer,
Men til Hjertet den mig gaaer:
Naar Du ſkyller, rasler, risler,
Synger, ſpiller, ſkvulper, hvisler,
Har jeg altfor megen Lyſt
Til at høre paa din Noſt,
Altfor meget Anlæg til
At fortrylles af dit Spil;
Bøiet over
Dine Bover
Vil jeg altfor gjerne ſtaae,
See dem dandſe ſølvergraae
Hen i Lunden —
O, ſaa klare; thi paa Bunden
Hver en Steen
Seer man under Bølgen reen,
Farveveerlingen i Sandet
Tydeligt igjennem Vandet.

Længer inde,
Hvor sig yndigt Bækken snoer,
Og hvor Bregnen frodigst groer,
Kan den ikke længer rinde,
Ikke skvulpe, risle trille,
Synge, spille,
Men er bleven taus og stille.
Kold og død
Ligger den i Lundens Skjød.
Er det sært, at saa dens friske
Bølger kan om Kummer hviske?
Er det sært, at det kan røre
Dybt dens Strængeleg at høre,
At den kan til Hjertet gaae,
Saa jeg længe her gad staae,
Lytte i veemodig Drøm
Og forglemme
Tidens Strøm
Over den og ved dens Stemme?
Ak, men Tiden er saa kort
Og de mange
Bakker, Sletter, Stier, Gange,
Vinke mig fra Bækken bort.

Ja, beving dig, min Fod! at afsted
Du mig bærer med ilende Fjed,
Thi jeg nu vil fordybe mig ret
I de slyngede Skovveies Næt.

Det er Høst, og sig Løvet har spredt
Og sig tæt over Skovbunden bredt
Med dens Flor, som i Sommer var skjøn,
Men forvisnet nu smuldrer i Løn.

Dog i Græsset de Skovsyrer smaa
Med lysgrønne Treblade staae,
Mens den hældende Bregne saa prud
Breder yndigt sit Vifteblad ud.

Og en Bladklokke bøier sig ned
Som i nøisom Beskedenheds Fred,
Mens i Lychnissens Stjerne saa rød
Er et Glimt end af Sommerens Glød.

Og Convalbærret staaer i sit Blod
Og fortæller, hvor Skovlilien stod
Og lod Duft af Kalkene smaa
Under Skovens Hvælvinger gaae.

Men af Koblommen, Skovbundens Sol,
Af dens Luftspeil, den lysblaae Viol,
Anemonernes rødmende Snee,
Lig et Væv af Stjerner at see,

Af den sølvstilked Skovstjerne huld,
Af saa mangt et blomstrende Guld,
Af saa mangt et forlystende Flor
Ei jeg kjender de flygtige Spor.

Men i Jorden er Rødderne gjemt
Og af Skaberen Ingen er glemt,
Og til Vaar faae de sikkerlig Bud
At staae op og med Lyst springe ud.

Vaaren kommer lys og grøn
Ned fra oven
Til den mindste Urt i Skoven,
Som var visnet hen i Løv,
Kommer trolig Aar for Aar:
Ikke saadan Hjertets Vaar,
Barndomstiden
Den forgaaer,
Kommer aldrig siden.

Verden bryder voldsomt ind,
Jager ud det rene Sind,
Spliden vækkes,
Troen svækkes,
Verden frister,
Kraften brister,
Blikket hildes,
Freden spildes,
Veien meer og meer forvildes.
Ak, og Graven favner dem,
Som var med os i vort Hjem,
Som har deelt vor gamle Lyst
I det sødskendlige Bryst,
Ja, hvis milde
Hjerter var dens rene Kilde.
Barndomsvaar!
Du forgaaer,
Glæde, som mens man var liden,
Faaer man aldrig, aldrig siden.

Men et Ord er af Frelseren sagt,
Hvori Trøsten er underfuldt lagt;
At som Børn vi kan blive paany
I hans Samfund og mægtige Ly.

Der er Intet umuligt for Gud:
Som en Røg, som en Damp paa hans Bud
Skulle Fortidens Skygger bortflye
Og dens Skyld veires hen som en Sky.

Og i Hjertet paany drager ind
En Uskyldigheds sorgløse Sind,
Som er meer end en ubevidst Ro,
Som er Tak, som er Tillid og Tro.

Og vi dyrke den hellige Christ
Med de Kjære, de Salige hist,
Og jo meer vi faae Frelseren kjær,
Desmeer komme Hine vi nær.

Hvordan Legene bedst kunne gaae,
Var vor Id og vor Tanke som Smaa;
At tjene vor Frelser med Flid,
Er nu vor velsignede Id.

Og tilsidst skulle hjertelig froe
I hans Huus med hverandre vi boe
Og forlyste os sammen i Læ
Af Livets deilige Træ.

I kundrede Ege saa graae,
Som vor barnlige Munterhed saae!
Haver hjertelig Tak og Farvel!
Til Himmerig stunder min Sjæl.

O, du Bæk med den Bølge saa god!
Jeg skal drikke af Saligheds Flod,
Men hav Tak, at du risler saa blidt,
Og saa klar har forfrisket mig tit.

Det var godt, at i Taage og Slud
I min elskede Egn jeg gik ud;
Dens Syn har forfrisket min Sjæl —
Hav nu hjertelig Tak og Farvel!

Christine Daugaard.

H. F. Ewald.

Fy, Jens!

Juleaftens Dag for omtrent tredive Aar siden herskede der stor og fornøielig Travlhed i Mørkerup Præstegaard. Den sædvanlige Reengjøring til Julen var sulmet op til en Orkan, saa Gulvskrupper, Koste, Børster, Poleerklude og Strygejern tumlede sig i en sand Hexedands, indtil hvert Rum hele Huset igjennem var „som blæst". Uveiret havde staaet paa i flere Dage, men nu blev der lagt sidste Haand paa Værket, og de rummelige Værelser med deres gammeldags, solide Meubler gik lidt efter lidt fra chaotisk Forvirring over i en Tilstand af velgjørende Hygge og Pyntelighed. Imidlertid sporedes denne Iver for at lade Alt i Præstegaarden vise sig i

festlig Glands endogsaa heelt ude i Staldene. Gamle Knud Røgter feiede Fodergangene saa omhyggeligt, som om det var Præstens Salsgulv, og „Graasse" maatte finde sig i en saa grundig Strigling, som om den havde været en Væddeløbshoppe og ikke en Ko. Den skimlede Plag i Hestestalden var saa blank som en Sælhund, Ridetøiet i fortræffelig Orden, og Kanen stod afstøvet og pudset i Vognskuret, medens Klokkerne fik sig en Polering inde i Kjøkkenet, i Selskab med Theemaskinen, Kaffekanden, Messingstagerne og alt andet Metal.

Stødet til denne storartede Virksomhed var udgaaet fraoven, derom kunde man ikke være i Tvivl, naar man iagttog Husbond selv, gamle Jens Brag, vel meriteret Sognepræst til Mørkerup og Sørhøi. Ved Middagstid kom han ud i Gangdøren og lyttede; Kalotten sad ganske skjævt paa hans Hoved, og hans sunde, glade Aasyn vidnede ved første Blik om, at han var en ivrig Mand. Dog, havde han end givet Tonen an, hele hans Husstand dandsede efter den med Lyst; thi hver Sjæl i Præstegaarden og de fleste i det ganske Sogn yndede Præstens unge Søn, der hed Jens, ligesom hans Fader, og som var det eneste Barn, Døden havde levnet den Gamle, nu al hans Glæde og Haab i hans Enkemandsstand. Man ventede hvert Øieblik Jens junior tilbage til Hjem-

met efter et heelt Aars Fraværelse; til hans Ære blev Huset iført sin Festdragt, og hans Hjemkomst skulde anden Juledags Aften feires med et stort Bal; for hans Skyld blev Graasse striglet, thi den havde jo været hans Yndling, ligefra den var Kalv, og hvis Jens ellers endnu lignede sig selv, da havde den skimlede Plag, som rigtig havde lært at gaae for Vogn og Kane, sikker Udsigt til at faae sine rappe Been godt rørte.

Nu gik Præsten, og der viste sig en anden Skikkelse i Gangdøren, ogsaa i en lyttende Stilling, men den var ligesaa forskjellig fra Jens Brag, som en Rosenknop fra en Egebul. Den fine Rødme paa disse friske Kinder og den straalende Glands fra de blaae Øine, som nu kastede et speidende Blik gjennem Porten ud paa Veien, havde i disse Dage lysnet gjennem Støvskyerne inde i Stuerne, som Vaarsolens Glimt paa en stormfuld Aprilsdag. Det var Sigrid, Præstens Søsterdatter, som bestyrede sin Morbroders Huus. Hun saae lovlig ung ud til at kunne føre Tøilerne i en Præstegaard med stor Avl, og hun var ogsaa kun tyve Aar gammel; men naar Nogen kom til gamle Brag med en Bemærkning af den Art, da fik han en saa lang Ramse paa Sigrids huslige Dyder at høre, og hendes Sindrighed og Characteerfasthed blev priist i saa høie Toner, at Tilhøreren, om han

var et poetisk Gemyt, næsten haabede, at den gamle Præst havde Uret. Der stod dog visselig noget Mere at læse i de Øine, end Sands for Madlavning, Badsk, Slagtning og Syltning; men selv om hendes Morbroder kun havde halvt Ret, saa kunde det forsaavidt være enhver Sporger ligegyldigt, som Sigrid i ingensomhelst Forstand mere stod ledig paa Torvet. Hun havde givet Jens junior sit Hjerte og var hans Trolovede.

Den lykkelige Jens, hvem Alles Hjerter slog imøde og som ved den blotte Melding: nu kommer jeg! formaaede at gjøre saa mange Mennesker glade! Dog var han naturligviis først og fremmest sin Faders Kjæledægge og slægtede ham ganske paa, baade i Dyder og Lyder. Det er altid en Snare for den faderlige Opdrager, naar han i Barnet har en tro Copie af sig selv i forynget Skikkelse for Øie, og hans egne Feil gaae igjen i Barnlighedens pudsige Klædebon; men dobbelt misligt bliver det, naar Faderen har modtaget Barnet som sin døende Hustrus sidste Gave og i det maa søge Erstatning for Lykkens Forliis. Jens var da ogsaa bleven dygtig forkælet, saa længe han var lille, saa at den Strenghed, der fulgte paa, da han var voxet til Spansfkrøret, ingenlunde gjorde den tilsigtede Virkning og opirrede ham som en Urimelighed. Dog var han hovedsagelig artet vel, var

bleven Student med bedste Characteer og laae i Kjøbenhavn for at studere Theologie.

Gamle Jens's Omgangsvenner pleiede at sige om ham: der er et Pokkers Humeur i den Karl! men de, der havde kjendt ham i hans Ungdom, vidste det end bedre og sagde, at han var tam imod, hvad han havde været. De Gamle i Sognet sagde det Samme. Fyrretyve Aars Samliv havde nu knyttet hans Sognebørn til ham, og de havde faaet ham kjær; thi et hidsigt og myndigt Væsen tiltaler, naar Et skal være, Almuen mere, end fornem Ro og Tilbageholdenhed, saasom det første gjerne bærer Hjertets Varme i sig. Deres gamle Præst havde stedse vist dem Deeltagelse i Sorg, som i Glæde, hjulpet de Fattige og ydet Alle aandelig Trøst og Veiledning, saa vidt han formaaede. Det skortede ham ikke paa Tro, men vel paa Talegaver, havde han end alligevel ofte Held til at sige et kraftigt Guds Ord paa en træffende Maade, naar hans Sognebørn tyede til ham som Sjæleſørger og talte med ham under fire Øine.

Trods dette gode Forhold havde der dog engang været en Krisis. Det Pokkers Humeur gjorde ham Knuder; thi skjøndt hans Liv som Præst altid havde været ulasteligt, er det dog saa sin Sag i en ung Alder og med Hjertet fuldt af Livslyst at blive kaldet til Præst,

som det var hændet ham. Den lystige Student stak nu og da frem af Præstekjolen, og Værdigheden gik en Smule fløiten, naar han var med til Bøndernes Gilder. Bønderne vare rigtignok i hine Dage ikke forvænnede, og Udskeielser i Præstestanden domtes ikke, ligesaa lidt som i andre Stænder, saa strengt, som i vore Dage; men de holdt ogsaa dengang paa den ydre Anstand, og Jens Brag forsyndede sig groveligt mod den. Han holdt nemlig meget af Musik og spillede en god Violin; saa kunde han ikke modstaae Fristelsen, naar Spillemændene ved Brylluppene spillede søvnigt og falsk; han tog Instrumentet fra Musikanten, strøg selv en Valts, saa det havde Art, og da gik Dandsen allerlystigst.

Men det tog de Gamle i Sognet ham ilde op, og een af Sognets meest ansete Bønder kom saa en Dag til ham og talte ham til paa sin Jydsk.

„Naar a nu seer vor Fa'er paa Prækestolen", sagde han, „saa kommer a til at tænke paa Violen og seer Jer trampe Takten, saa Guds Ord bliver til den bare Qvinkeleren. Det tykkes mig at være Uleg; for er det saa fat med Jer, da burde I blevet Musikanter, og ikke Præst."

Vor Fa'er tog sagtmodigt mod Lektionen, og nu var det kun som et Sagn der paa Egnen, at Præsten havde ageret Spillemand ved Gilderne.

Unge Jens havde imidlertid akkurat det samme Sind, og hans egen Fader havde mangen god Gang stadfæstet det ved at give ham det samme Skudsmaal, han selv fik og sige: der er et Pokkers Humeur i den Dreng! Drengen havde nu for et Aar siden givet et slaaende Bevis paa, at han var i Besiddelse af denne farlige Egenskab, thi han havde paa faa Uger vundet Sigrid Ravns Hjerte, og hun havde givet ham sin Tro otte Dage, før han reiste; men at blive trolovet efter et kort Bekjendtskab og skilles ad otte Dage efter for ikke at sees i et heelt Aar, det er en mislig Sag.

Det var heller ikke Meningen, da de skiltes, og medens Sigrid nu stod i Døren og med et bankende Hjerte lyttede efter at høre den Vogns Rullen, som skulde føre hendes muntre Kjæreste tilbage til hende, tænkte hun netop derpaa. Man reiste rigtignok ikke saa let og hurtigt dengang, som nu, men selv da søgte dog alle bortfløine Fugle til Hjemmet i Sommerferien, laae end dette Hjem høit oppe i Jylland, og Jens havde ogsaa været ventet sidst i Juli med inderlig Længsel. Skuffelsen blev stor, da der kun kom et Brev, som meldte om en saare gunstig Leilighed til at reise gratis udenlands, og som unge Jens fandt burde benyttes. Gamle Jens var ikke ganske af samme Mening, men da Sigrid tog Sagen med kjær-

lig Resignation, saa fandt den Gamle sig i dette nye Beviis paa det „Pokkers Humeur", der stak i Drengen, og gav sit Samtykke. Sigrid græd i Stilhed derover, og al hendes Glæde i Høstens skjønne Tid gik sløiten, men hun fik dog nogen Trøst; thi Jens holdt det Løfte, han havde givet hende, at skrive flittigt til hende, saa længe han var paa Reiser; men derefter vare Brevene blevne sjeldne; ogsaa kolde? Sigrid meente nei, men korte vare de ganske vist.

Hun havde hans Portrait oppe paa sit Kammer, og han havde hendes; thi en Konstner havde netop i Forlovelsesdagene forvildet sig til deres Egn og havde til Tak for den i Præstegaarden nydte Gjæstfrihed med raske Træk udført skizzerede Portraiter baade af gamle og unge Jens og hende selv. Hvor ofte havde hun ikke seet paa sin Vens Billede, naar hun skrev! Mon han havde seet paa hendes? Han omtalte det aldrig mere i sine Breve. Hun havde i hele det lange, svundne Aar holdt hans Værelse smukt istand, saa det til enhver Tid var rede til at modtage ham. I Begyndelsen havde det været hendes bedste Glæde at træde ind i denne Helligdom, siden gik hun derind med et tungt Hjerte; men nu havde Kjærlighedens og Glædens Genier staaet hende bi, og unge Jens's

Kammer var saa hyggeligt og venligt, som kun en elskende Qvindes Haand kunde gjøre det.

Der kom en Vogn — hun rødmede og foer sammen. Nei, det var ikke ham! Vognen holdt udenfor, og en Mand stod af og gik ind gjennem Præstegaardens Port. Det viste sig at være gamle Lars Postbud, og Sigrid blev ganske syg om Hjertet ved at see ham. „Der er eet til den lille Jomfru", sagde han, medens han tømte Tasken og rakte hende Breve og Aviser. Hun vovede næppe at see paa det; men da hendes Morbroder i det Samme kom, for at blive skuffet, ligesom hun, maatte hun dog tage sit Brev, og hendes Hjerte lettedes da for den Angst, at Jens atter skulde have sendt Afbud. Brevet var fra Tante Barbara i Kjøbenhavn, og hun undrede sig nu kun over, at den kjære Tante ikke havde sendt Brevet med Jens, men ladet det gaae med Posten. Brevets Datum viste dog, at det maatte være blevet forsinket paa Veien, og da den orkesløse Venten begyndte at blive hende pinlig, tog hun sin Pelts og Kyse paa, stak Brevet i Lommen og gik ud af Gaarden.

Da Veiret var stille og smukt, satte hun sig paa en lille Bænk under et stort Asketræ ude ved Havediget, hvorfra hun havde Udsigt til et Stykke af Veien. Saa tog hun Brevet frem og gav sig til at læse det; men hun

var ikke kommen langt ind i det, førend hun blev baade rød og bleg, og da hun havde læst det til Ende, slap hun det, slog Hænderne sammen og brast i Graad. Hun blev siddende en Stund, hensunken i Bedrøvelse, og saae slet ikke Vognen, da den virkelig kom, før den i et Nu var paa Siden af hende, og der var da kun Tid til hurtigt at stikke Tante Barbaras usalige Brev i Lommen med samt Lommetørklædet, der var vædet af hendes Taarer.

Vognen holdt. „Goddag, min Glut, hvordan har vi det?“ lød det ned til hende, og et Øieblik efter var Jens af Vognen, hun laae ved hans Bryst, og han fik sit Velkomstkys. Jo, det var Jens selv! hans stærke, fuldtonende Stemme var ikke til at tage feil af, og hans smukke brune Øine blinkede muntert og bedaarende; men ellers kom Stakkels Sigrid ikke rigtig til Samling, førend de stode i Forstuen, og han slap hende for at flyve i Armene paa den Gamle, der tog imod sin Søn med den høirøstede Glæde, som Familien Brag nu engang havde Hævd paa. Saa stimlede Folkene til, og medens unge Jens trykkede enhver af dem lige ned til Gaardsdrengen i Haanden og talte dem muntert og hjerteligt til, saa at Alle gik tilfredsstillede bort, stod Sigrid for sig selv og betragtede ham. Nu kunde hun ret see, hvor

herligt hans Ydre havde udviklet sig, og hvilken skjøn og tillige mandig Skikkelse han var bleven, uagtet han først nylig havde fyldt sit et og tyvende Aar; dertil var hans Væsen saa belevent og sikkert, ret skikket til at indgyde Tillid — o, hvor lykkelig og stolt vilde hun ikke i dette Øieblik været, var han blot kommet først og Tante Barbaras Brev en halv Time senere! —

De gik strax tilbords, thi Maden havde allerede ventet en Stund, og det blev et muntert Maaltid baade for gamle og unge Jens, der blev pumpet for Efterretninger fra gamle Venner i Hovedstaden, hvilke hans Fader i mange Aar ikke havde seet; men det forekom Sigrid, at hendes Øen var mere meddelsom, end nødvendigt, og at han snarere undgik hendes forskende Blikke, end mødte dem. Dog kom omsider efter Bordet det Moment, da Jens maatte henvende sin Opmærksomhed paa hende alene; men istedetfor at lægge sin Arm om hendes Liv og begynde en kjærlig og fortrolig Samtale, foreslog han strax en Vandring gjennem Gaard og Have; og Sigrid følede ham med et tungt Hjerte deri. Saa gik de da, hun i sin Pelts og sin daglige Kyse, hvis omboiede lyseblaa Silkekant klædte hende saa nydeligt, og Jens sagde, at den klædte hende; men derpaa gik deres Vei til Staldene, hvor han glædede gamle Knuds Rogterhjerte ved at klappe

Graasse og befæstede sig i Niels Kudsks Gunst ved at monstre den skimlede Plag og holde en Lovtale over Præstestaldens Haab og Pryd.

Omsider vare de da i Haven, hvis Træer kunde fortalt en heel Deel om skjøn Sigrids ømme Længselssukke; men nu blev Jens taus og spurgte hende slet ikke om, hvorledes det lange Aar var gaaet for hende i den stille Præstegaard. Saa var hun da lige ved at briste i Graad; men som hun tog sit Lommetørklæde frem for at skjule sine Taarer, da fløi — o Skræk! Tante Barbaras Brev ud af hendes Lomme og lige hen for Fødderne af Jens. Hun kastede sig over det med paafaldende Hast, og Jens, som blev hendes Forvirring vaer, spurgte i en Tone, som ikke var ganske fri for Barskhed:

„Fra hvem er det Brev, Sigrid?"

„Fra — en Veninde af mig", svarede hun stammende og blussende rød.

„Da ikke fra en Ven?" spurgte Jens spydigt.

Det var et stygt Spørgsmaal af Jens, og han vilde næppe gjort det, havde han selv havt en reen Samvittighed. Der stod hans Pige for ham med et sænket Blik og dødbleg, hun, hvis Hjerte hang ved ham med en Kjærlighed, om hvis Styrke og Dybde han ikke syntes at have nogen klar Forestilling. Var det Lønnen for hendes

ydmyge Troskab, at han saa let kunde kaste Mistanken paa hende? Det var dog muligt, at der var Noget, hun elskede endnu høiere, end ham — Alt, hvad der var reent, godt, helligt! Maaskee havde hun dog i ham ikke blot seet den smukkeste unge Mand, men tillige en Personification af det Ideal, der levede i hendes Hjerte, allerede inden hun kjendte ham, og som drog Næring af hendes Gudsfrygt. Det kunde vel tænkes, at hun nødsagedes til at skille sin Vei fra hans, vilde end den Skilsmisse knuse hendes Hjerte.

Aldrig kunde Jens glemme det Blik, hvormed hun nu rakte ham Brevet; der var dyb Smerte, Ømhed og krænket Stolthed paa een Gang i dets Udtryk.

„Læs det!" sagde hun og rødmede dybt; „det er dog nu det Bedste!"

Derpaa vendte hun sig fra ham og flygtede som en sky Hind gjennem Havens bugtede Gange, indtil hun forsvandt oppe ved Huset. Han gjorde imidlertid intet Forsøg paa at holde hende tilbage; derimod aabnede han hurtigt Brevet, saae Underskriften — Tante Barbara — og lettede saa sit Hjerte ved det Udbrud: gamle Hex! Nu meente han omtrent at kunne slutte sig til Brevets Indhold, men da han dog maatte vide Besked, tyede

han til en Bænk i en Afkrog af Haven, satte sig der og gav sig til at læse.

Han foer hurtigt over Brevets Indledning og kom snart til dets Kjerne, der indeholdt hans Synderegister med en Fuldstændighed, som overgik hans værste Formodning. Det var Synd at sige, at Tante Barbara gik overfladisk tilværks! Hun maatte have erkyndiget sig om ham med en Opdagelsesbetjents Snuhed og Udholdenhed, thi ikke blot meldte hun om Dovenskab, Foiten om paa Baller og til Spillepartier, men specificerede endogsaa en væsentlig Deel af hans, destoværre! betydelige Gjæld. Dog, derefter kom Beretningen om den Brode, der havde opirret hende til saa stor Grusomhed, og som hans Samvittighed strax stillede ham for Øie, da han opdagede Tante Barbaras Navn.

„Alt dette", skrev hun, „er Ungdom og Galskab, visselig ikke rart, men dog tilgiveligt. Hvad jeg derimod har Ondt ved at tilgive ham, det er hans Forhold til den unge, smukke Frøken Olsen, hvem Du vistnok erindrer, da hun i Sommer var i Eders Nabolaug; jeg troer, Du skrev dengang, at Du havde truffet hende en Aften hos Pastor Nielsens, og Du vilde fundet hende meget indtagende, naar hendes Væsen blot ikke havde været saa coquet. Det var blevet mig fortalt, at Jens gjorde stærkt

Cour til hende, men jeg vilde ikke troe det, førend jeg fik Syn for Sagen. Jeg saae dem for fjorten Dage siden paa et Bal hos Justitsraad Froms, og der opførte han sig saaledes, at jeg følte mig stærkt fristet til at gaae hen til ham og bede ham tage sin Forlovelsesring af Fingren og lade mig gjemme den i min Lomme; men jeg fik destoværre! kun altfor godt Held til at sige ham Besked. De dandsede Cotillon og foer saa, som det nu er blevet Mode, gjennem alle Værelserne, men han og Froken Olsen vare det sidste Par, og de bleve tilbage i et lille Kabinet, hvor jeg lige i det Samme traadte ind, som han — græd ikke, min Pige! men læs det med Fatning — knælede for hende og kyssede hende paa Haanden! Saa traadte jeg til og sagde: Fy, Jens! og han blev baade rød og bleg, men den unge Flane saae mig kjækt nok i Øinene, og saa sagde jeg da til hende: De veed formodentlig ikke, at min Neveu er forlovet med Jomfru Sigrid Ravn? — Jo, svarede hun frækt, jeg har nok hørt det, men jeg kan ikke troe det; det maa da bestemt være skeet i Mørke! — hvormed hun naturligviis sigtede til Mørkerup. Altsaa lægger hun formeligt an paa ham, den frække Mamsel! men jeg kan ikke troe, at det er Andet, end en Flyvegrille af Jens; han holder bestemt af

Dig alligevel. Nu kommer det an paa, om Du kan tilgive ham hans Troløshed?"

Ja, tænkte Jens, det er netop Spørgsmaalet! men uagtet han angrede sin Brøde, følte han dog nu en levende Forbittrelse mod Tante Barbara. Hun havde rigtignok altid havt Ord for at være en Original, men at gyde en saadan Portion Gift i hans Kjærestes Hjerte, det overgik dog Alt, hvad han havde ventet sig selv af en saa lunefuld og stivsindet gammel Dame. Grundene til hendes Handlemaade manglede ikke i Brevet, men de vare ikke synderligt smigrende, hverken for gamle eller unge Jens.

„Jeg tænkte først paa", skrev hun, „at henvende mig til hans Fader, men opgav det igjen; enten vil han, forgabet i Sønnen, som han er, behandle Sagen som en Bagatel og sige, at Jens maa løbe Hornene af sig, eller Noget af den Sort, eller ogsaa vil han blive meget vred, og da jeg kjender den Gamles ubændige Hidsighed og Vred, at Jens er ham op ad Dage i det Stykke, saa kan der let komme Ulykke deraf. Derimod har jeg ubetinget Tillid til din Besindighed, min søde Pige! Du er eet af de faa Mennesker, der kan bære Sandheden, og hvem man ikke behøver at give den ind med Skeer. Du vil tage Sagen fornuftigt og bestemt, og maaskee vil Du hjælpe

mig at redde ham; thi han er mig kjær alligevel, ja mere kjær, end han veed af! men spørger Du, hvorfor jeg ikke selv har taget ham for og læst ham Texten, da maa jeg dertil svare, at det ikke har været mig muligt at faae ham fat, og en Billet, jeg sendte ham, og hvori jeg bad ham komme til mig, besvarede han slet ikke. Saa skulde han nu reise trygt hjem, blive forgudet af sin Fader og kjælet for af Dig! jo vist! Nei, Nemesis skal være i Præstegaarden før ham og tage imod ham, og Slaget skal ramme ham fra den Kant, hvor han mindst venter — og som jeg haaber — mindst ønsker det; thi det blev jeg snart enig med mig selv om, at Du skal og maa vide Besked. Du skal kjende ham, som han er! — jeg haaber — dog ingen forhærdet Synder; men skulde han, hvad Gud forbyde! vise sig at være det, da er Du, ved Gud! for god til at kastes hen til ham. Mit Raad er, at Du ligefrem viser ham dette Brev og lad ham saa klare for sig, som han kan!"

Der sad nu Synderen og knugede Brevet i sin Haand, da han pludselig hørte tunge Skridt lige ved sig, og den Gamle stod for ham med Piben i Munden og Stokken i Haanden. Han havde sin Pelts og sin lodne Hue paa, og Sindet syntes at svare til Skindet, thi han saae bidsk og gnaven ud som en Bjørn.

„Hvad er der iveien?“ spurgte han hidsigt. „Sigrid sidder og flæber paa sit Kammer; jeg kan ikke faae et fornuftigt Ord ud af hende; og her stikker Du og seer ud, som om Du havde faaet En paa Øret. Er det Ouverturen til Jule-Kantaten, saa kan den min Sjæl blive lystelig!“

Da tog Jens en rask Beslutning, og da den udgik fra ærlig og oprigtig Anger, maatte den kaldes den bedste, han endnu i sit Liv havde taget; thi han rakte sin Fader Brevet og sagde: læs selv! men i sin Sindsbevægelse glemte han, at der var nogle Hib til den gamle selv i Brevet. Den Forglemmelse kom ham dyrt at staae, og Følgerne viste, at Tante Barbara ikke forgjæves havde paakaldt Nattens Datter, den frygtelige Nemesis.

Jens senior saae forundret paa Brevet, tog det, satte sig paa Bænken og læste, medens Jens junior stod for ham med korslagte Arme, parat til at tage, hvad der kunde følge paa. Det var ikke ganske utænkeligt, at det kunde blive en Dragt Prygl, trods hans en og tyve Aar, saa purpurrødt af Vrede blev den Gamles Ansigt, mens han læste. Jens junior ventede sig det Resultat, men han havde besluttet i saa Fald at retirere, da han vidste, at det bagefter vilde angre hans Fader. Iøvrigt erkjendte han, at han ikke havde fortjent bedre, og naar han ret

tænkte over den Gamles store Glæde ved Gjensynet og al den Kjærlighed, der paa enhver Maade var bleven ham bevist i det forløbne Aar, blandt Andet ved stor Rundhaandethed, saa begreb han, at hans Faders Vrede maatte være overvættes stor. Dog kom det ganske anderledes, og de første Ord, den Gamle sagde, gjorde den betuttede Jens klog paa Aarsagen.

„Ubændig hidsig, skriver hun, ho ho! man skal see, jeg er ikke stort bedre, end en uvane Tyr, man giver et Brædt for Panden, ha, ha!"

Saa stødte han sin Stok i Jorden, reiste sig og gik raskt ind i Lindealleen, som løb langs Havens Hegn, mens hans Søn fortabt fulgte efter. De vældige Tobaksskyer, Jens senior udsendte, vare imidlertid i nogle Øieblikke de eneste Vidnesbyrd om hans Sindsoprør. Saa standsede han pludselig, vendte sig imod Synderen og spurgte:

„Hvor Meget skylder Du bort?"

„Omtrent fem hundrede Daler", svarede Jens, men det mærkedes paa ham, at det kostede ham Selvovervindelse at faae det store Tal over Læberne.

„Au!" sagde den Gamle og snurrede sig rundt paa Hælen; „der rog den Wienervogn i Lyset, jeg vilde kjøbt mig til Nytaar! Nu vil min Gigt trives, og Du kan

sagtens, inden et Aar er omme, faae noget at gjøre med sorte Mænd og grønne Krandse".

„Tilgiv mig, Fader!" bad Jens ydmygt.

„Pyt!" svarede den Gamle. Derpaa gik han videre, og en blaa Røghale betegnede hans Vei og stod efter ham gjennem Alleen.

„Har Sigrid givet Dig sin Dom?" spurgte han saa og stod atter stille.

„Vi har slet ikke talt derom; hun løb sin Vei, da hun havde givet mig Brevet".

„Stakkels Glut, som der gik hen og gav sin Tro til en Slyngel!"

„Fader!" udbrød Jens dødbleg, „siig ikke det Ord een Gang til!"

„Saa før Dig op, saa jeg kan kalde Dig en ærlig Mand; Du maa selv komme tilrette med hende; men det skal Du forud vide, at behandler hun Dig efter Fortjeneste og giver Dig Afsked paa graat Papir, saa er min Dør lukket for Dig, saa længe hun er her".

Derpaa gik han opad Huset til med saa raske Skridt, at Ingen skulde tænkt, at han havde fyldt sit halvfjerdsindstyvende Aar. Jens junior derimod, som havde givet saa talende Beviser paa det Pokkers Humeur, der var i

ham, og nu havde al Udsigt til at komme til at bøde haardt derfor, han søgte til Marks og vandrede om gjennem Lyng og Græs, indtil det blev Aften. Saa indfandt han sig igjen, og det var Mere, end han selv havde troet, da han sprang over Havediget og begyndte sin Vandring; thi da var det hans Hensigt at forlade Hjemmet for aldrig mere at vende tilbage; men han kunde dog ikke overvinde sig til at ryste Støvet af sine Fødder og forlade sit Fødehjem, inden han havde talt med Sigrid.

Det viste sig imidlertid ikke at være saa let en Sag; thi hun kom slet ikke ned til Aftensbordet. Derimod indfandt den Gamle sig, spiste med god Appetit og saae ubehagelig jovial ud. Jens erindrede fra sin Barndom en Lystighed hos den Gamle, som ikke var til det Gode, og den havde han større Respect for, end for hans opbrusende Vrede. Noget af den Art trak op, det følte Jens; men tog han end ikke Feil deri, saa var han dog uvidende om, at hans Fader havde havt en Samtale med Sigrid. Alt var paa det Rene mellem dem, men det laae nu i Jens seniors skumle Plan at holde sin Søn i spændende Uvished. Pludselig saae han op og sagde med et ondskabsfuldt Smiil:

„Har Du nogen Tid dandset med Din Kjæreste, Jens?"

„N—ei!“ svarede Jens forbløffet over dette uventede Spørgsmaal.

„Da skal Du Pinedød komme til det i Overmorgen Aften! Her skal være Bal, veed Du vel? Juleaftens Grød, den blev os beesk og ikke sød; Skam faae han, der voldte det? Tage Sagen som en Bagatel, forgabet i Sønnen, som han er — var det ikke det, hun skrev, den gamle — hm! — saa, nu kan Du lege Juul med Dig selv, eller med Fanden!“

Derpaa smed han Servietten paa Bordet, gik hastigt ud af Stuen og huggede Døren i efter sig; men Jens gik op paa sit Værelse og kastede sig paa sin Seng, tænkende, at Hug næsten vilde været at foretrække for dette. Jule-Englene med deres uskyldige Glæde flygtede for første Gang i mange Aar fra Mørkerup Præstegaard, thi den Konst, selv at være glad og glæde Andre, den forstod gamle Jens Brag ellers som Faa.

Første Juledags Morgen blev ligesaa eensom og glædeløs for Jens junior, indtil den Gamle kom, stiv og fram i sin Ornat, for at gaae til Kirke. Han bød sin Søn følge sig; men ligesom de vilde gaae, gik Døren op, og Sigrid traadte ind i sin bedste Pynt. Hendes Aasyn var blegt, og hun saae næppe til ham. Det er forbi mellem os! tænkte Jens og fulgte efter med et tungt

Hjerte. At de mødte en heel Hoben Kirkegjængere, talte med Bønder og Bønderkoner, modtoge og gjengjældte det for dem nu intetsigende Ønske: glædelig Fest! — det forekom bagefter Jens, som en uhyggelig, meningsløs Drøm. Ligesaa selve Gudstjenesten — Psalmesang, Messe, Prædiken, det summede Alt forbi hans Øren uden at trænge dybere ind, end til hans Bevidstheds Forstue. Han følte sig saa lettet, da det Hele var forbi og han atter traadte ud i den friske Luft, som om han var sluppen ud af en Daarekiste; og da en gammel Bonde sagde til ham: „Det var en g'lant Præken, jer Fa'er gav os idag!“ saae han dumt paa ham uden at svare. Saa gik han hjem, lagde Psalmebogen og tog sin Stok, hvorpaa han, uden at sige Farvel, ad en Sti gik over Heden til en Gaard i Nabolauget, hvis Eier var en gammel Ven af Familien, og hvor han traf en munter Kreds af unge, glade Mennesker. Der blev han for Resten af Dagen, som endte med en Sviir, kom silde hjem med en stiv Perial og sov som en Steen til den næste Morgen.

Det var anden Juledag, og saa skulde Ballet staae. Hvilket Indfald af den Gamle, at de under disse bedrøvelige Omstændigheder skulde have alle deres Omgangsvenner paa Halsen, spille glade og danse. Jens junior tænkte sig dog den Mulighed, at han kunde faae Forfald,

og at Sigrid og han vilde skilles uden nogensinde at have dandset med hinanden. Han sprang ud af sin Seng, klædte sig paa, og gik saa strax til hendes Kammerdør for at faae sin Dom.

„Hvem er det?“ spurgte hun, da han bankede paa; men hendes Stemmes Skjælven forraadte, at hun gjættede, hvem det var. Jens tog i Laasen, men Nøglen var dreiet om.

„Sigrid!“ sagde han saa, „tilgiver Du mig, eller er Alt forbi mellem os?“

Hun taug, men han hørte, at hun gik hen til Døren.

„Jeg maa have Svar strax!“ sagde han saa.

„Jeg har maattet love“, gav hun omsider til Svar, „ikke at tale med Dig før iaften paa Ballet — ikke i Enrum“.

„Ja saa! Det Løfte gav Du nok heller end gjerne? Men jeg lider ikke de Løier; jeg vil have min Dom strax, her paa Stedet; ellers er jeg inden en halv Time paa Veien til Aarhuus og reiser saa sporenstregs til Kjøbenhavn. Saa kan Du hilse den Gamle og sige, at den Gang spasede han i Utide“.

„Jens!“ sagde Sigrid i en sørgmodig Tone, „Du bryder Dig ikke om mig. Hun havde Ret — vor Trolovelse skete i Mørke; Du vidste ikke, hvad Du gjorde“.

„Saamænd!“ svarede Jens efter en lille Pause; „men nu dages det; Du har min Skjæbne i Din Haand, Sigrid! Der bliver vel i dette Øieblik mere afgjort, end det, om Du skal bære mit Navn, eller ikke. Har Du et Trøstens og Haabets Ord til Din Ven, der kan holde ham oven Vande, saa sig det. Skal jeg saa gaae eller blive?“

„Bliv, Jens!“ svarede Sigrid hurtigt, og saa flygtede hun bort fra Døren.

Saa blev han da; og da han om Aftenen saae hende træde ind i de oplyste Værelser, smykket til Dands, liflig at see til i sin ufkyldige Ynde, men bleg og sørgmodig, medens hun forsøgte at smile, ret som en Blomst, der er blevet traadt paa, men som nu atter hæver sit Hoved, da sukkede han dybt. Havde han blot nu, strax turdet trykke hende til sit Hjerte, hvile sit trætte Hoved ved hendes Bryst og høre Tilgivelsens Ord fra hendes søde Læber; kun hendes kjærlige Hænder kunde reise ham fra hans Fald og paany befæste hans Sjælefred; men hans Fader var der, og han vogtede paa hende som en Drage. Hvad mon han bryggede paa, som han sad der og smilte saa grumt? Havde han maaskee udspekuleret en eller anden haard Ydmygelse, der skulde komme over ham, saa han maatte bøde ikke blot for sine egne Synder, men

ogsaa for Tante Barbaras Bekymringer? De havde virkelig hensat den Gamle i en Tilstand af Indesluttethed og haardhjertet Koldblodighed, som var hans Natur ganske imod, og den forlorne Søn blev mere bitter i Hu, jo længere Beleiringstilstanden varede.

Dog, nu kom Gjæsterne, de Gamle muntre og høirøstede, de Unge glade og forventningsfulde. Man fornam den jydske Luft strax i den hjertelige og utvungne Maade, hvorpaa Vært og Gjæster mødtes, og stakkels Jens maatte tage mod mange Lykønskninger i Anledning af hans Hjemkomst, der passede som en knyttet Næve til et blaat Øie, og døie skjemtende Bemærkninger af de gamle, lystige Proprietairer om hans forlovede Stand og det muntre Liv i Hovedstaden, der ramte hans Hjerte som Naalestik, saa han var glad, da Musikanterne spillede op, og Alle strømmede til Dandsesalen.

„Sigrid har lovet mig at dandse første Dands med Dig", hviskede den Gamle i Øret paa Jens, „gaae Du kun frit hen og byd hende op!"

„Tak", svarede Jens spydigt; men han bed dog sin Vrede i sig og bød Sigrid Armen med et mørkt Blik. Hans ydmyge Stemning var som blæst bort, og medens han svingede skjøn Sigrid i Dandsen med en Sikkerhed og Behændighed, der vidnede om hans vedholdende Dyr-

kelse af Terpsichore gjennem to Saisoner i Hovedstaden, og fik de uøvede jydske Dandsere til at lukke Øinene vidt op, lignede han mere en fortornet Helt, end en angrende Synder. Saa forlod han Dandsesalen, og ingen Overtalelser af hans Beundrere formaaede at føre ham tilbage til den. Dog kunde han kaste et Blik gjennem Døren der, hvor han sad, og det forekom ham, at Sigrid nød Ballets Glæder med et temmelig let Hjerte. Hun var ikke af Gulvet, og hans Skinsyge drev ham da omsider igjen over Balsalens Dørtærskel, men han fortrød snart sin Svaghed; thi der gik, Gud hjælpe os, den Gamle omkring som en Slange og hvislede i Ørerne paa nogle undseelige unge Jyder: „dands kun dygtigt med min Søsterdatter! Jens er ikke det mindste jaloux!“ Saa tyede han da til et Spillebord og agerede den opmærksomme Tilskuer af nogle gamle Proprietairers Bedrifter i en firkantet L'hombre, indtil han omsider fornam en tung Haand paa sin Skulder, og da han saae sig om, stod den Gamle der.

„Sigrid sporger efter Dig“, sagde han muntert; „hun vilde gjerne danse Cotillon med Dig. Kom, jeg vil selv spille op“.

Naa, tænkte Jens, som havde hørt Fortællingen om sin Faders Musikant'-Bedrifter i hans yngre Aar, —

han vil selv spille op. Det anede ham, at der stak en Snare bag ved, men dog gik han, thi hans Længsel efter Sigrid var nu bleven altfor stor. Han bød hende tanst sin Arm, og hun tog imod den, medens hun tilkastede ham et sky, spørgende Blik.

Ganske rigtig; der stod den Gamle med Violinen under Hagen, gned løs paa Strængene og trampede Takten til, Gjæsterne loe, og en gammel Embedsbroder raabte til ham: „naturam furca pellas ex — Hun kommer dog igjen, den Hex!“ — „Saamænd“, svarede gamle Jens og lod Buen hvile paa Strængene, „jeg lever op igjen med de Unge. Det har, Vorherredød, Jens Æren af! Hvad Melodie vil I have? Ach, Du lieber Augustin, Alles ist weg, weg, weg; Hut ist weg, Geld ist weg, Stock ist weg, Rock ist weg? Hopsa gaaer prægtigt efter den!“ — Gjæsterne raabte i Chor, at den var udmærket, og saa dandsede man løs paa Livet.

Men Jens gav Sigrids Arm et lille Tryk, førte hende hen i en tom Krog bag de Dandsendes Rækte og sagde til hende:

„Sigrid, jeg kan ikke længere holde det ud! Fader har en eller anden grov Spøg bag Øret, som skal gaae løs i denne Dands, jeg veed ikke hvilken; men Du maa troe, at han er opfindsom i det Capitel. Det er Alt=

sammen min Skyld; det er min Brøde, der gjør ham vild, saa han paa sine gamle Dage bliver til Nar og nedværdiger sig selv og sin Stand".

Sigrid trykkede hans Haand og saae ham kjærligt ind i Øiet.

„Du har tilgivet mig, ikke sandt?" sagde Jens, medens hans Stemme blev blød og hans Øine fyldtes med Taarer.

„Ja!" svarede Sigrid rødmende, men saae ham fast ind i Øiet.

„Gud lønne Dig for det! men jeg lever nu kun for Dig; o, Sigrid! jeg glemmer aldrig denne skrækkelige Juul!"

„Glem den!" hviskede hun blidt.

„Er jeg Dig virkelig ligesaa kjær som før? Kan Du have Tillid til mig — elsker Du mig?"

„Ja", hviskede Sigrid, „jeg kan ikke Andet!"

„Da skal Alt blive godt igjen!" sagde Jens med et lyst Smiil; „men nu gaaer jeg op paa mit Kammer. Siig strax til Fader, at jeg er gaaet, og at han, om han ellers endnu har mindste Godhed for mig, maa lade mig være i Fred".

Saa trykkede han Sigrids Haand, saae hende fast ind i Øiet, nikkede langsomt og alvorligt og gik. Sigrid

derimod røgtede det Aerinde, han havde givet hende, og det lykkedes hende virkelig at faae Bugt med den Gamles Vrede, men han stillede dog en Betingelse.

„Godt!“ sagde han, „lad ham da blive, hvor han er; men naar jeg skal holde mig fra hans Kammer, saa skal Du Pinedød ogsaa!“

Det maatte Sigrid da love; men da hun henad Morgenstunden, efterat Ballet var tilende og Gjæsterne borte, gik op paa sit Kammer, stod hun dog et Øieblik stille ved Jens's Dør og lyttede. Alt var stille, og saa sov han vel. Længselsfuld efter den kommende Dag, der forhaabentlig skulde bringe noget af den Fred, de alle Tre saa haardt trængte til, gik hun saa ind paa sit Kammer; men der grinede et stort Stykke hvidt Papir hende imøde, som laae paa hendes Bord. Hun ilede derhen, gjenkjendte Jens's Haand i det Skrevne, greb det hurtigt og læste det.

„Naar Du læser dette“, stod der, „er jeg ikke mere“ — her brød Linien af, og det fortnede for stakkels Sigrids Øine, men hun fik dog læst videre — „i Hjemmet, men paa Veien til Aarhuus. Da jeg forlod Dig havde jeg taget min Beslutning, men fortaug den, da det saaledes var bedst for os Alle. Som Sagerne staae, kan Fader og jeg ikke være under samme Tag; vi maa skilles for en Tid, og, destoværre! min kjære, trofaste Pige!

jeg er bange for, at heller ikke vi nu vilde kunne have Glæde af hinanden. Ikke de varmeste Forsikkringer, men kun Beviser i Gjerningen kan gjenvinde din Tillid og Faders Agtelse. Jeg skriver næppe strax, men vil Du have Efterretninger fra mig, saa henvend Dig til Tante Barbara.

Din

Jens.

P. S. Bed Fader endelig kjøbe Wienervognen; jeg skal nok selv skaffe Udveie til at betale min Gjæld".

Sigrid græd sine modige Taarer, men ilede strax ned til den Gamle, fandt ham endnu oven Senge og rakte ham med skjælvende Haand Papiret.

„Mere fra Tante Barbara?" spurgte han bidsk.

„Nei, fra Jens. Han er væk!"

Den Gamle fik da i en Fart Brillerne frem og læste sin Søns Afskedsskrivelse. Saa lod han Papiret synke ned paa sine Knæe, saae op paa Sigrid med et sky Blik og sagde:

„Jeg troer, Pinedød, at Drengen har truffet det Rette! Kuren var haard, men den har virket! Gaa Du kun rolig i din Seng og ængst Dig ikke for ham! Imorgen sende vi hans Kuffert efter ham, og saa skal jeg selv skrive til ham". —

Det første Brev, der kom, var fra Tante Barbara.

„Jens har været hos mig", skrev hun, „og han har det godt; men han var vred. Tak for det, Fy! sagde han, og fordi Du malede Fanden paa Væggen for Sigrid og gav Fader Skoser! Du kan troe, jeg skal huske det Altsammen! — Det var ogsaa Meningen, svarede jeg; men siden Du kommer til mig, formoder jeg dog, det er din Hensigt, at vi skulle være gode Venner igjen. — Ja! svarede han, og saa fortalte han mig Alt, hvad der var hændet. — Apropos! sig til din Morbroder, at jeg gjorde ham Uret; den Maade, hvorpaa han har taget Jens, har mit udeelte Bifald, og jeg gjør ham herved formelig Afbigt. — Saa sagde Jens: „Du kan faae mit Venskab for 500 Daler. Betal min Gjæld, og vi ere qvit! Gjør Du det ikke, saa kjører den Gamle ud paa aaben Vogn i det galeste Veir og faaer sin Helsot". — Han er en stor Skjelm, den Jens, og veed hvorledes han skal tage mig; jeg holdt aldrig af mange Omstændigheder; men det veed jeg ogsaa, at en saadan Gjæld er ligesom Ukrudt og kan qvæle de bedste Forsætter. Jens bliver dog min Arving, om han arter vel, og jeg kan undvære Pengene. Gjælden er betalt, Jens bragte mig selv alle Qvitteringerne, og jeg haaber, at Jens's Fader finder sig deri og snart melder os, hvad

Couleur Wienervognen har, og om der er Lygter paa den". —

Sigrids Hjerte blev let, da hun havde faaet det første Brev fra Jens, og nu var Postbudet altid velkommen; men gamle Jens skrev til sin Søn: „Nu er Du i det rette Spor; men rigtig gode Venner blive vi ikke, førend Du har din Examen med bedste Characteer".

Aar vare gaaede hen over Mørkerup Præstegaard, og gamle Jens var der ikke mere. Han slumrede forlængst sødt i sin Grav, unge Jens var bleven hans Efterfølger i Kaldet og Sigrid hans lykkelige Hustru.

Man skulde just ikke see det paa hende, at hun var Moder til fire Børn, saa ungdommelig og blomstrende saae hun ud, da hun omtrent ti Aar efter hiin bedrøvelige Juul med et glad Smiil paa Læberne traadte ind i sin Mands Arbeidsværelse. Han var der ikke, og da hun gik hen til hans Skrivebord, faldt hendes Blik i en Skuffe, der stod aaben. Hun studsede, thi der laae et gult, krøllet Stykke Papiir i den og intet Andet; men blandt det Skrevne paa dette Papiir faldt to Ord hende i Øinene, fordi de vare understrøgne med en tyk Streg — Fy Jens! Det var Tante Barbaras afskyelige

Brev! Hun havde hidtil meent, at hun havde hele sin Mands Fortrolighed, men nu saae hun, at det ikke forholdt sig saaledes; thi han havde nu i mange Aar ikke med et Ord hentydet til det, hvilket hun nu saae, at han selv holdt i frisk Minde.

Hun sank ganske bevæget om paa den Stol, der stod ved Skrivebordet og henfaldt, med Kinden støttet til sin Haand, i dybe Tanker. De gamle, sørgelige Minder bleve levende og droge som Skygger forbi hendes Erindring; men de havde ikke mere nogen Magt over hende, thi hvor mange lyse Dage vare ikke fulgte efter hine saa mørke! Hvor glædeligt havde ikke Gjensynet den næste Sommer mellem Fader og Søn været, hvor frydefuldt hendes eget Møde med hendes Ven! Der havde siden ikke været mindste Sky paa deres Himmel, indtil Brylluppet kom med det uforglemmelige Indtog i Præstegaarden under Frænders og Venners og alle Sognefolkenes hjertelige Deeltagelse. Tante Barbara var dengang endnu ilive, og hun havde været med som en ældet og elsket Gjæst. Saa den Gamles sidste lykkelige Alderdom, hans Glæde over at høre sin Søn prædike og tilsidst hans blide Død, da han hensov i Fred, med Tro og Haab i sit Hjerte. Nu gik Jens sin Faders Veie, men overfløiede ham langt. Hvilken beaandet Taler og

Prædikant var han ikke og hvilken opoffrende og nidkjær Sjæleſørger! Faſt var han i ſin Tro, klar i al ſin Tænken, mandig og ærlig i al ſin Færd. Sigrid blev ganſke ydmyg i ſit Hjerte, naar hun ret tænkte over, hvor rigt Livet var ved den Elſkedes Side, hvor Meget han gav, og i hvor ringe Grad hun, efter ſin egen Mening, formaaede at gjøre Gjengjæld. Dog mærkede hun ſig iſær det, at ſiden hiin Juul havde hun aldrig ſaaet et ondt Ord af ham, og at det heftige Sind, der var hans Arvegods fra hans Fader, aldrig nogenſinde var kommen til Udbrud mod hende og med hvert Aar, der gik, ſporedes ſtedſe mindre i hans Færd. Saa rakte hun da, ganſke harmfuld, Haanden ud efter Tante Barbaras Brev for at rive det i Stykker, da Døren gik op, og Jens traadte ind.

Han ſaae Brevet i hendes Haand og begreb ſtrax det Hele; hurtigt var han ved hendes Side og tog det fra hende.

„Lad os brænde det!“ ſagde hun med et bønligt Blik fra ſine ſmukke Øine.

„Brænde min bedſte Ven og tro Kammerat?“ ſpurgte han med et ſørgmodigt Smiil. „Du tænker nok ikke over, hvad det Brev er værdt! mere, langt mere, end de Penge, den gode Tante Barbara efterlod os. Det er en

Obligation, ikke paa Guld eller Sølv, men paa min Hjertefred og hele vor Kjærligheds Lykke. Den skal holdes i Ære til min sidste Stund!"

„Saa sæt den i Glas og Ramme!" sagde Sigrid vredt.

„Sigrid!" svarede Jens med Alvor, „hver Gang min onde Natur brusede op i mig, hver Gang jeg vrededes paa Dig eller fristedes til at dømme min Næste strengt, men især hvert Aar paa denne Tid, før Juul, læste jeg Tante Barbaras Brev igjennem".

„Jeg kan ikke tilgive Dig, Jens!" sagde Sigrid, „at Du har skjult det for mig i saa mange Aar; bør Du ikke dele Alt med din Hustru, selv dine hemmeligste Tanker?"

„Nei!" svarede Jens bestemt; „jeg bør kun dele det med min Hustru, som er godt. Striden med Mørkets Magter bør jeg udkæmpe alene; det er en Sag mellem Gud og mig; naar jeg anraaber ham i mine stille Timer, da er hans Aand mig nær, og de hellige Engle staae mig bi. Hos Dig, min Elskede! er der Kjærlighed og Fred, det har jeg fornummet søbt saa mange Gange, ja ingen Dag gaaer hen, uden at jeg erkjender det og takker min Gud; men saa langt er jeg endnu fra at være god — saa god og from, som Du! — at der skal

større Magt, end noget Menneske er i Besiddelse af, til at tæmme mig. Dette Brev har været min Svøbe; det „Fy“ og Jens, de høre nu engang sammen og, oprigtig talt, gives der paa denne syndige Jord, noget Menneske, som ikke nu og da, om han eller hun er ærlig, maa sige Fy til sig selv?“

Sigrid svarede ved at reise sig, tage fat paa Brevet og lægge sin lille, hvide Haand paa de to Ord, hun var saa vred paa.

„Saa“, sagde hun, „nu kan Du ikke see dem, og saaledes vil det gaae for Eftertiden; hver Gang Du vil læse dem, saa kommer Du til at tænke paa min Haand, og den vil skjule dem for Dig, som nu!“

Jens saae paa sin Husfru med et usikkert Smiil.

„Du har Ret i, hvad Du sagde“, vedblev hun med Alvor, „kun gjorde Du dig selv meget værre, end Du er; men nu maa Du da kunne Brevet udenad“, vedblev hun smilende, „og behøver sandelig ikke at have det for Øie. Brænder Du det ikke, saa kommer jeg aldrig mere ind til Dig paa dit Værelse. Jeg er skinsyg paa det; nu har Tante Barbara havt Lov til at sige Fy til Dig i ti Aar — det er virkelig paa Tiden, at Du overlader Æren til mig!“

Saa aabnede hun Kakkelovnsdøren, kastede Brevet

i Ilden og begge stode de tause og saae paa, at det brændte. Saa drog Jens sin Hustru til sig og kyssede hende. —

Sigrid fik Ret; Jens kunde Brevet udenad og behøvede ikke mere at læse det; men naar han nu trængte dertil, saa aabnede han sit Hjerte for hende, og de Svar, hun gav ham, vare saa oprigtige og dog kjærlige, at han vandt mere ved Byttet, end han nogensinde havde drømt om. Nu først gav ikke blot han, men ogsaa hun; nu først lærte han hende ret at kjende og saae tilbunds i hendes rene, ædle og kjærlige Sjæl; det ydmygede ham nu og da mere, end om hun havde sagt Fy til ham, hvilket hun aldrig gjorde. Saa blev der da stedse større Skilsmisse mellem det stygge Ord og hans Navn; thi Sigrid hørte til de faa Qvinder, der ligesom faae Nøglen til Livets høieste Viisdom paa Buggen; der uden Anviisning finde det rette Spor og gaae deres sikkre Gang til Lysets, Kjærlighedens og Fredens Hjem, blive de end ofte i deres stille Færd kun lidt bemærkede. Hun værnede om sin Ægtefælles Hjertefred og hjalp ham med at opbygge og befæste, hvad han i sin Ungdoms letsindige Dage havde rokket ved og været nærved ganske at omstyrte — hans Tro paa sig selv, paa Gudsbilledet i hans eget Hjerte, der dog var blevet gjenfødt i hans Tro paa

hans Herre og Frelser. Saa viste hun i Gjerningen, at Salomo har Ret, naar han siger: „en viis Qvinde bygger sit Huus; men en daarlig bryder det ned med sine Hænder". —

H. F. Ewald.

H. J. Greensteen.

To Sange.

1.
De tvende Duer.

Duer blaae
Mellem Roser yndige, hvide,
Siger, min Elskedes Duer blaae:
„Hvi skuer I to saa blide
Fra Kjærligheds Urtegaard?“

Duer blaae
Mellem Roser duftende, fine,
Siger, min Elskedes Duer blaae:
„Vil Roserne blive mine,
Alt medens mit Hjerte slaaer?“

2.

Klage.

Jeg klager over, at Elskovs Glød
Saa lidet kjender Du til,
Som Barnet oppe paa Moders Skjød,
Der tænker paa Leg og Spil.

Skal Ulden klippes, man bærer hen
Det hvide Lam til en Bænk,
Og om Du mister et Kys, min Ven,
Du giver det ei til Skjenk.

I Skoven fødes af Vintersnee
En Kildes rislende Vand,
Og før Du kjender til Elskovs Vee,
Vil Bølgerne staae i Brand.

Som Lilier dufte paa Kistens Fjæl,
Og ikke tænke derpaa,
O Barn, Du smiler: Din stille Sjæl
Kan ikke min Sorg forstaae!

I den sidste Stund.

Naar Døden svæver om vort Hoved,
Og Aandens Lænke bliver brudt,
Om Livet holdt os, hvad det loved,
Og om vi vandt, fordi vi voved,
Skal klares i et kort Minut.

Et Blus i Verden skjærper Sandsen,
Og det er Dødens, nedad vendt!
Om Lykkens Tinding see vi Krandsen,
Af Roser flettet, miste Glandsen,
Som Verdens falske Lys har tændt.

O, Held en Synder, som forvildet
Om Natten hørte Dødens Røst,
Ifald han fandt, tilside stillet,
Et dyrebart, et helligt Billed,
Han kunde trykke til sit Bryst!

Og vær velsignet, trolig gjemte
Erindring om vort Paradiis,
I Melodier, aldrig glemte
Uskyldighedens Børn, som stemte
Til Smiil og Taarer vexelviis!

I trøste Sjælen til det Sidste,
Vor Herres egne Sendebud,
Og naar de matte Øine briste,
Med fredelige Palmegviste
I drage foran os til Gud!

H. J. Greensteen.

Constantin Hansen.

Jule Aften i Rom 1837.

Boe vi langt fra Fædreland
I den hellige Stad med Sanct Pederskuplens Dække,
Staden, som for Tidens Tand
Var en Nød lidt for haard til at knække.
Hvor end Colosseum staaer
Stolt og la'er sig beundre af Nutidens Slægter —
Ak! langt lettere forgaaer
Hvad der bygges af nye Architekter!
Her hvor frodigt Vinranken groer,
Her hvor ingen Snee faldt ifjor,
Her vi dog ei glemme maae
At vor Hjemstavn vi eie i Nord!

Har vi derfor megen Snee —
Destobedre, saa kjøre vi lystigt i Kane,

Og af Kulden kan man lee,
Thi at fryse det er kun en Vane.
Er der Somren lidt kort —
Destobedre, man da ei mishandles af Solen,
Og fra vores Norre-Port
Er et godt Stykke Vei op til Polen.
Flamme dølger Nord i sin Barm,
Ei blot Ætna syder med Harm,
Selv paa Sagas kolde Ø
Knittrer Luen af Hekla med Larm.

Hver sit — har den svundne Tid
Monumenter i Syden sig opreist med Ære,
Da maa nu en Kappestrid
For os Nordboer Løsenet være!
Derpaa vil vi klinke froe,
Ønske glædelig Juul baade Syden og Norden.
Aandens Blomster stedse groe
Overalt paa lyksalige Jorden.
Skaal da for vort elskede Nord,
Ene trygt man bygger og boer
Der, hvor uden Grammatik
Frit sig Hjertet til Tungen betroer!

Rom 1842.

Did hvor Ægers Døttre dandse glade
Evigt trindt om Gefions Yndlings-Stade,
Did hen drages jeg af Hjertets Længsel;
Roma med sin Pragt er kun et Fængsel.
Varmt at dele Andres Sorg og Glæde,
Ei blot ene lee og ene græde —
Det er Duggen som fra Himlen falder,
Kunstens spæde Blomst til Liv fremkalder.

Til en ung Pige.

Du er en Skjønhed uden Mage,
Dog derfor bør Du ei forsage —
Der bli'er jo gift saamangen Tøs,
Som ei er nær saa mageløs.

Til Grundtvig 1849.

(Da han sluttede sine Forelæsninger over Middelalderens Historie.)

Paa Sletten blandt Bøge ved friske Bølger blaae,
Roser og yndelige Blommer,
End Skalde kan synge og Helte kan slaae,
Og Guldsæd der groer i Skjærsommer.

Du delte ud dit Guld iblandt Store og Smaa,
Roser og yndelige Blommer,
Og aldrig det fattedes Dig jo derpaa
I Vintertid som i Skjærsommer.

Og Oldtidens Helte Du stilled for vort Syn,
Roser og yndelige Blommer;
Med Aandens frie Blik ved din Tankes stærke Lyn
Du viste os Tiden, som kommer.

Naar Tusmørke ruged paa grønne Dannevang,
Roser og yndelige Blommer,
Da lyttede vi gladelig til din stærke Sang,
Som spaaede os liflig Skjærsommer.

Bag Strængen sad Haabet og qviddrede glad,
Roser og yndelige Blommer,
Som Duen der bragte det grønne Olieblad
Bebudede Du Frelsen som kommer.

Modtag da vor Tak for al Glæde og Trøst,
Roser og yndelige Blommer.
Til Gjengjæld vi hæve saa godt vi kan vor Røst
Og hilse dit Haab om Skjærsommer.

Alt Vaabnene klinge imellem grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer;
Men trøstigt vi bede om Seir for vor Hær,
Med Lid til den øverste Dommer.

1849.

Er nu Ragnarokr kommen brat?
Skal nu Surtur Asers Slægt betvinge?
Har vi sovet Fimbulvinter-Nat,
Ryster Helheims Hane alt sin Vinge?

Skal selv Thor sig nu i Døden vaande,
Qvalt af Midgaardsormens Edderaande?

Nordens Helteslægt af Asarod,
Med de stolte Gudesagn og Sange,
Farver nu dit varme Hjerteblod
Aftenrøde Danmarks grønne Vange?
Har Du Maalet naaet, Dig Nornen satte —
Hvo kan Skjæbnens skjulte Mening fatte?

Er Europa da saa sygnet hen,
At kun Barbari kan Scepter føre?
Gjælder nu den Stærkes Ret igjen,
Kan den Svages Røst ei finde Øre?
Skal kun Uret, Løgn og Vold regjere,
For den nye Tid at reformere?

Skee din Villie, alles Fader! du,
Som til Salighed din Skabning fører,
Som kan sønderknuse i et Nu
Hver, som ei din Varsels-Stemme hører.
Almagts Herre, hør, vi Dig paakalde —
Uden Dig ei Spurv til Jord kan falde!

Ved et Bryllup.

I denne Assemblee
Jeg Undertegnede
Bekjendtgjør for enhver — ja
Af mine Kunder her:
At Hvo herefter maa
Med Fordring komme paa
Min Kapital af Poesie og Vers fra Aabenraa,
Skal vide, at til Skifteretten jeg min Muses Bo
Opgivet har som Bankerot til Creditorers Klo.
Hvo, som for silde kom,
Hver Skuffe finder tom.
Hurra, Hurra, Hurra!

Og derfor maae jeg be'e,
At som Fornærmelse
Man ikke det anseer — at
Jeg aldrig rider meer
Den gamle Vognmandshest
Til Stads og Bryllupsfest;

Men la'r Parnasset hytte sig, alt som det selv kan bedst:
Vel hundrede Poeter ville slaaes paa Liv og Død
Om Æren, som for dem er den bedste Risengrød.
At dumpe fra Parnas
For mig er ikkun Spads.
Hurra, Hurra, Hurra!

Dog disse Væsner smaa
Med røde Huer paa —
Af skjælmske Sind de er — ja
Og kaldes Nisser her.
Hvis een af dem faldt paa
At liste sig paa Taa
Og noget gi'e mig ind at digte paa, ja saa, ja saa —
Ja saa er det en anden Sag, saa nødes jeg dertil.
Ærbødigst jeg endnu dog mine Kunder takke vil.
De hilses bør i Chor
Med disseherrens Ord:
Hurra, Hurra, Hurra!

Den dyreste Present.

Da Tiden kostbar er, min Ven,
Det Dyreste man kjender,
Af Venskab har jeg sat mig hen,
Mens Timeglasset render.
At ret Du faaer nu Prøve paa,
Hvor høit dit Værd jeg skatter,
Jeg lader roligt Uhret slaae
Og Vers til Dig forfatter.
Det er kun pur Oeconomie
Naar man Presenter kjøber;
Man vil for Tid sig kjøbe fri,
Det tydeligt man røber.
Da er man kun en Gnierpind,
Som Alting nøie veier —
Jeg gi'er med ægte Venskabs-Sind
Det Dyreste jeg eier.

Med Kjoletøi til lille Johannes.

Pent viklet ind i fine Svøb
Du ligger nu Johannes,
Som Alt, hvorved i Tidens Løb
Din lille Sjæl skal dannes.
Engang i dit Erfaringsskrin
Du seer, det aldrig feiler,
At Civilisationens Trin
I Klædedragt sig speiler.
Den første Dannelse Du naaer
I Modens store Skole,
Det er naar Svøbet Affked faaer,
Og Du bli'er klædt i Kjole.
Fra Kjole stiger Du derpaa
Til Buxer og til Trøie —
Men saa maa Du i Skole gaae
Og læse med stor Møie.
Og derpaa spørges der igjen:
Hvordan skal Kjolen være?
Vælg, hvilken helst Du vil, min Ven —
Men gjør blot Kjolen Ære!

Med et Signet med en Amor.

Lykſalig den, ſom faaer fra Dig et Brev,
Naar Amor ſelv beſegler, hvad Du ſkrev.

Med en malet Skizze.

Fuldkommenhed man ei paa Jord kan finde,
Og ſkal ſelv Mesterværker man vurdere,
Er eet lidt mindre fuldendt, eet lidt mere.
Lidt meer, lidt mindre er vi Alle blinde.

Ak, alle Dødelige, min Veninde,
Som lutter Skizzer ikkun exiſtere;
Som løſe Udkaſt vi paa Jord ſpadſere
Og længes op til Idealets Tinde.

Naar Alt i Livet da ſkizzeert kun ſtaaer,
Hvor kan i Kunſten man da andet vente,
Som ſine Billeder fra Liv maae hente?

Af en skizzeret Svoger her Du faaer
En flygtig Skizze, som dog fast kan gjemme
Et Minde om, at Du hos os var hjemme.

Februar 1864.

Danmark skal nu i din Bogeskygge
Ei meer dine Børn, ved Frihed trygge,
Fredsælt, venneglade boe og bygge?

Ei meer Fredegod opstaae fra Døde,
Hav ei bære Dannebrog det røde,
Mødre meer ei danske Drenge føde?

Tusind Aar beskjærmed Dig Guds Naade,
Frelste Dig, naar Du var stedt i Vaade —
Mørk Dig truer atter Skjæbnens Gaade.

Jetter storme over Asgaards Volde,
Lokes Yngel klover Asers Skjolde —
Fiender, Venner sidde tause, kolde.

Store Tydskland, som med Bram og Sqvalder
Uden Blu selv Herrens Navn paakalder,
Naar Du fredsæl Nabo overfalder,

Falsk besmykker Du din Daad og jævner
Veien først med Løgn i alle Revner,
For at sikkre Dig imod en Hævner.

Som det gjaldt en Kamp imod den Stærke,
Folge Hundredtusinder dit Mærke —
Kjæmpegrib imod den lille Lærke.

Frækt Du skjulte Dig i Retfærds Kaabe,
Seiersjublen maa din Skam udraabe —
Dannmark er jo mod Dig som en Draabe.

Dannmark overvælde og besnære —
Hvilket Storværk for de tydske Hære!
Hvilken Balsam for den tydske Ære!

Ret og Sandhed — evig stærke Magter —
I din Vanvid Du for ringe agter,
Rundt omkring Du Folkefrihed slagter.

Polen, Ungarn og Venedigs Strande
Maae, som vi, den tydske Vold forbande —
Træl er Tydsken dog i egne Lande.

Vi for Englands Udaad maatte bløde,
Tydsklands Udaad slaaer os ei tildøde.
Herren vil ei lægge Danmark øde.

Ved hans Lov har Danmark Ret at være,
Og saalænge vi kan Vaaben bære,
Trostigt kjæmpe vi for Arv og Ære!

August 1864.

Mon nogen Dansk for Alvor vel kan troe,
At Danmarks Aand og Nordens gaaer tilgrunde,
At Danske ei i Danmark skulle boe,
Den danske Tunge døe i Folkemunde?

Skal Holbergs, Evalds, Oehlenschlægers Sang
For sildigst Efterslægt ei herligt lyde,
Skal Saga blive stum i Dannevang,
Ei nye Blomster frem af Jorden bryde?

Nei! — Som en Drøm i sorten Midnatsstund
Kun Sorg og Angest knuger Danmarks Hjerte,
End lever Tro i Folkets Hjertegrund,
Og atter Dag skal tænde høit sin Kerte.

O! lad da Tro og Gjerning følges ad,
Naar Herrens Haand sig tungt imod Dig vender.
De haarde Skjæbners frygtelige Rad
Er kun en Prøvelse, Dig Herren sender.

For haard var Prøven — ei Du den bestod;
Du gav Dig tabt, før Du var overvunden,
Med Sværd i Haand, men uden freidigt Mod
Du seer din Broder offret, lænkebunden.

Skrækslagen kastede Du Sværd og Skjold,
Fredspagt med troløs Røver Du vil slutte —
Hvad sikrer Dig da siden mod hans Vold?
Vil om din Sjæl Du med din Fjende prutte?

Dit Segl Du sætte vil paa lovløs Pagt,
Mens Du endnu kan dine Arme røre,
Vil give dine Børn i Voldsmænds Magt
Og dem i Fædres Land fredløse gjøre!

Det kan med frelst Samvittighed Du ei,
Hvad Herren gav Dig, tør Du ei bortgive,
Dit Svar til Røveren maa være Nei!
Lad Hertugen da sin Ret sig fraskrive.

Udholdenhed! — det var hans Løsen jo —
Hold Du da ud i Haab om Herrens Naade.
Hold fast ved Danmark og din Gud i Tro,
At han kan frelse Dig af Nød og Vaade.

Folkefrihed skal ei gaae tilgrunde,
Ydunns Æbler groe ved Belt og Sunde.
Tider svinde — nye Tider komme,
Som skal aabenbare Herrens Domme.

Spørgsmaal og Svar.

A. Hvordan er det vel egentlig fat
Med Kunsten i Monarkiet?
Man veed, et Folk kan sige Godnat,
Om Kunst ei kan trives i'et.

B. Kunstkritik har vi til Overflod.
Sit Kunstdommerkald udøver,
Opfyldt af det anonyme Mod,
Hver halvstuderet Røver.

A. Ja saaledes kan jeg da forstaae,
At Kunsten hos Jer florerer.
Kritik maa jo være Kjendetegn paa,
At Noget man producerer.

B. Af Kunstnere en uendelig Rad
Vi kunne paa Listen sætte.
Det letter Kritiken i høieste Grad,
At de fleste ere saa slette.

A. De Slette spørger jeg ikke om,
Men de Dygtige, de Geniale,
Som kunne bestaae for Kritikens Dom,
De synke vel ei i Dvale?

B. Man siger, at smaa vore Forhold er,
Vore pekuniære Kræfter.
Medicæer har vi rigtignok her —
Men de ere ogsaa derefter.

A. Mon de da ei har den rette Sands
For Glæden, som Kunsten eier,
For Kunstens Betydning, dens Æreskrands,
Som mere end Guldet veier?

B. Vore Medicæer forstaae sig paa Mad,
End bedre paa Kjøb og Renter,
Og mageløst billigt de skaffe vor Stad
Undertiden Kunstmonumenter.

A. Kunstmonumenter til billig Priis!
Det klinger lidt sært, min Kjære!
Behandle I Kunsten paa Krømmerviis?
Det gjør Eder ingen Ære.

A. Nei, Æren, den er Kunstnerens Part,
Og maa han end sulte tildøde —
Saa vaagner han destovisse snart
I Paradis' Morgenrøde.

Sang for Kunstnersamfundet.

Som Fuglen under Himlens Høieloftstag
Sin Skabers Lov udsynger den lange Sommerdag,
Og mættet af de Smuler, paa Jord den samler glad,
Indslummrer i sin Rede under Buskens grønne Blad;

Saa frie og lette færdes og vi Kunstnere paa Jord,
Og prise Verdens Herre ved vor Gjerning i Chor.
Han viser os sin Skabning i Skjønheds lyse Pragt,
Og Billedsprogets Rigdom har han i vort Hjerte lagt.

Og alle baade Store og Smaa forstaae dette Sprog,
Selv Tyrker, Hottentotter — ja Preussere endog.
Græsk og Latin studere lad hvo, som kan og vil —
Forvirringen ved Babels Taarn ei Kunsten kjender til.

For os den hele Skabning er idel Harmonie,
Fra hver en Form tiltaler os den Aand, som boer deri.
For os sig viser Sandhed kun iført Skjønheds Dragt,
Og Virkelighed glimrer i Fantasiens Pragt.

Men rastløst maae vi samle, som den flittige Bi,
Naar vi, ved Formens faste Præg, ved Farvens Trylleri,
Som Aandens Tolk skal vogte i Livet ret vort Kald,
Og deri kan kun Kjærligheden vogte os for Fald.

Thi Livet, som man veed, er kort og Kunsten den er lang,
Og slette ere Tiderne — det er en Overgang.
Og Kunstneren sig føler hel fremmed og forladt,
Fast Verden troer, han er et fotografisk Apparat.

I Realismens Kulde, mens Nytten Afgud er,
Det næsten er, som Kunsten faldt Verden til Besvær.
Dog laurbærkrandste gjerne sine Kunstnere man saae,
Hvis blot af Luft alene de Næring kunde faae.

Men medens Dampen syder og Nytte gjøre maae,
Vi trofast sammen ville under Aandens Banner staae.
Til bedre Tider komme, som bringe Glæden med,
Vi trøstigt ville hegne om Kunstens Blomsterbed.

Som under Sneen Julerosen skyder Blad og Blomst
Og Glædesbudskab bringer om Vaarens Atterkomst;
Saa Tidens kolde Aande ei valen gjør vor Haand,
Men Kunstens Blomst skal varsle om Vaar for Nordens
Aand.

Sang for Kunstnersamfundet

ved Akademiets Aarsfest.

(Beslaglagt af Bestyrelsen.)

Blæs nu Fanfare!
See der hvilken Skare
Kommer frem,
Lig Stjerner klare
Fra Skyens Bræm!
Zeus og Cythere,
Apollon med flere
Skue ned.
Medlemmer defilere
I tæt Geled.

See Marstrand i sin Pragt!
Omkring ham holde Vagt
Jerichau, Jensen og Balsgaard og Kunstens hele Magt.
Thiele holder Talen lang
Hver Gang.

Synger nu Alle,
Lad Struberne skralde
Med Hurra!
Penge nu falde
I Kassen. Tra=ra!
Billeders Række
Charlottenborgs Vægge
Pryde net.
Folk sees at trække
Derhen saa tæt.
Hør blot Kritikens Brøvl!
Nu faae de „Høyenske" Høvl
I Dagblad, Flyvepost, Berlingske med sit Visdomsnovl.
Hele Skarens Kjenderblik
Slaaer Klik.

Dø da det Slette
Og leve det Rette

Allesteds!
Gratier flette
Om os en Kreds.
Skjønhed at finde,
Dens Former binde,
Er vor Færd.
Krandsen, vi vil vinde,
Er Kamp vel værd.
Ja kjæmpe vel vi maae,
Ihjel hinanden slaae —
Dog kun figurligt, thi ellers vi som gode Venner gaae.
Fægte for den samme Sag
Hver Dag.

September 1866. I en svensk Dames Dagbog.

Tvende Gange Danmark maatte staae
Blødende paa Val, til Døden saaret.
Ei hos Danebrog i Strid man saae
Brødrerigers Bannermærke baaret.

Første Gang i Friheds Morgengry
Glade kjæmped vi, med Haabets Mærke
Løftet høit med Danebrog i Sky;
Derved bleve vore Arme stærke.

Ak! men Tiderne omskifted brat,
Slovt Europa sank i dosig Dvale;
Nye Tider skjultes end i Nat,
Løgn og Raahed høit blot kunde tale.

Anden Gang som Nordens Grændsevagt
Overvundet maatte Danmark bløde,
Kjæmpende mod vældig Overmagt.
Haabet sluktes ud for os og døde.

Men naar tredie Gang der kjæmpes maa,
Vee os! om ei Brødrene staae sammen.
Een for Een vi da maae snart forgaae —
Døden gaaer i Fodspor efter Skammen.

Tak for en Fødselsdagsgave.

(Kort efter et Fald.)

Tak for Lygten, De mig skjænkte,
Tak, fordi De paa mig tænkte!
Venskab er jo som en Lygte,
Hvorfor Mørkets Alfer flygte;
Som et Fyr, hvis lyse Stjerne
Viser Landet i det Fjerne.
Hvad Diogenes den Blinde
Ei med Lygten kunde finde,
Fandt jeg midt i Livets Kampe,
Som Aladdin ved sin Lampe:
Kjærligheds Rubin den røde
Kom fra Himlen mig imøde;
Venskabs Diamant den klare
Himlen gav mig at bevare.
Klar mig staaer den store Gaade,
At den underfulde Naade

Skjænkes til den Usle, Svage,
Som blot Gaven vil modtage,
Men som ei hovmodig venter
Indbildt Dyd betalt med Renter.

Constantin Hansen.

Mads Hansen.

Til den danske Bonde.

Du danske Bondemand! Du fik
Den største, bedste Frihedsgave,
Thi det var Dig, der fordum gik
Med Trældomsaag og var en Slave.
Da sjette Fred'rik Lænken brød,
Da laae Du næsten stiv og død,
Og i Dit Huus var Trang og Nød
Og i Dit Hjerte tomt og øde.

Saa fik Du Lidt til Husbehov:
En Mark, som selv Du maatte dyrke,
En bedre Hest, en anden Plov
Og i Din Haand lidt mere Styrke;

Men dengang Fred'rik, Folkets Ven,
Dig kaldte til sin Throne hen
Og gav Dig Frimands Ret igjen,
Da brast den sidste Lænke sønder.

Saa fik Du Dig en Bog, en Pen
Og Blade, og hvad meer kan være,
Nu er Du ogsaa nærmest den,
Der skal vor unge Frihed bære.
Du stred og kjæmped' som en Mand
For Arne og for Fædreland;
Kan Du nu ogsaa holde Stand
Paa Aandens Mark, i Aandens Kampe?

Du skal ei grave Dig i Muld
Og lukke Øie, Mund og Øre,
Ei altid søge efter Guld
Og aldrig Livets Røster høre;
Og kast eiheller Spaden hen,
Og byt ei Ploven om med Pen,
Og tro ei, at Du selv er den,
Der uden Hjælp kan Landet styre.

Men Du skal gaae Din jævne Gang
Imellem Dine Bøgeskove
Og synge af Dit Hjertes Trang
I Chor med Fugl og vilden Bove,
Og næst Din Gud Du elske skal
Dit Land, dets Bakke, Skov og Dal,
Dets Kæmpehøie uden Tal,
Vor Ætt, vort Modersmaal, vor Fane.

Og hvis Din Plads Du hævde vil
I Folkets Rækker og paa Thinge,
Da maa Din Aand Du lære til,
At den sig fri og let kan svinge;
Da styrkes meer Din stærke Arm,
Da bliver Flammen mere varm
I Dine Øine og Din Barm,
Da skal Du vorde Danmarks Moder.

Hans Tjellesen Schmidt.

Han var ikke andet end Menigmand,
— Syng ham en Drapa Mark og Skov og Hav —
Og dog en Pryd for sit Fædreland,
For Danmark sit Liv han gav.

Han var kun af simpel Bondestand,
Dog fuldt saa god som en Adelsmand.

Han fødtes derovre, hvor Tydsken er gram,
Og dog maa vi lære Dansk af ham.

Han var saa beskeden, saa underlig blyg,
Og dog har han vundet sig Heltery.

Velsignet være hans ædle Færd,
Nu kjender den menige Mand sit Værd.

Og Bonden er ei, som han pleier vaa,
Nu veed han, hvad ogsaa han vorde kan.

Hans Daad skal staae tegnet i Mindets Bog,
Saalænge vi tale vort eget Sprog.

Hans Gravhøi ved Søen skal fredet staae,
Saalænge som danske Hjerter slaae.

Saalænge vi tale og synge frit
— Syng ham en Drapa Mark og Skov og Hav —
Vi nævne med Stolthed Hans Tjellesen Schmidt,
For Danmark sit Liv han gav.

Mads Hansen.

P. Hansen.

Smaa Sange.

I.

Farvel!

Farvel, o farvel nu, Du Fryd, som engang
Gav Strængene Toner af lifligste Klang!
Nu tier min Harpe, thi aldrig igjen
Hendes Fingre skal gaae over Strængene hen,
Og aldrig paany
Skal fra Læberne flye
Vore Stemmer som parrede Fugle med Sang.

Farvel, o farvel nu, Erindring saa om,
Mit Liv naar jeg sov, naar jeg vaaged min Drøm;

Du bar mig fra Mørket i Solskinnet ud,
Nu hyller Du atter min Himmel i Slud.
Hvert duftende Blad,
Som paa Roserne sad,
Flyder visnet nu ned ad Forglemmelsens Strøm.

Farvel, o farvel nu, Du blomstrende Kyst,
Hvor Krandse vi slynged om Hoved og Bryst,
Hvor Solen har Magten og Dagen er lang
Og Livets Bedrift er en jublende Sang.
For mig er Du lukt,
Og jeg vender min Flugt
Til et Land, hvor der kjæmpes om Livet en Dyst.

II.

Jeg saae ham igjen.

Jeg saae ham igjen, men han kjendte mig ei,
Hans Ganger floi hurtig forbi paa min Vei
Og bar ham til Kamp og til Ære.
Ei kunde han see
Den Sorg og den Vee,
Som jeg i mit Hjerte maa bære.

Hans Ganger er snel som den flyvende Vind,
Men snellere skifter hans vexlende Sind,
Det maatte med Kummer jeg lære.
Hans fagreste Ord
Som Torne nu groer
I Hjertet, hvor jeg maa dem bære.

O, ei kan jeg glemme hans daarende Ord,
Hvad Hjertet det ønsker, saa gjerne det troer —
Jeg gav, hvad hans Blik mon begjære.
Men glemt er hver Eed,
Og næppe han veed,
Hvad jeg i mit Hjerte maa bære.

III.
Skilsmisle.

Det Træ, vi planted, har Stormen fældet,
Det Huus, vi reiste, er styrtet ned,
Vort Hjertes Barn er af Kummer ældet
Og gaaer med Krykke mod Gravens Bred.
Naar snart det lukker sit matte Blik,
Vil vi det hylle i Dødninglinet
Og lægge stille det ned i Skrinet
Og takke Gud for den Tid, der gik.

Saa vil vi vandre ad skilte Veie,
At aldrig mødes vi skal igjen,
Og alle Minder, vi har i Eie,
Dem vil vi sprede for Vinden hen.
Dog, hvis de ikke os unde Fred,
Men til os flagre igjen tilbage,
Saa lad os kjærligt imod dem tage
Og gjemme dem paa det gamle Sted.

IV.

Det veed kun Du alene!

Du hører tidt af Verdens Dom,
At ikke ret den synes om,
Hvad jeg maa tro og mene.
Men hvad der i min Tanke boer
Og ligger gjemt bag mine Ord,
Det veed kun Du alene!

Tidt bragte Sladdrens Fugl mig Bud:
Dit Træ det skyder vilde Skud,
Der sælsomt sig forgrene.
Men hvor det har sin dybe Rod
Og vandes rigt af Livets Flod,
Det veed kun Du alene!

Jeg vandrer tyst min egen Gang,
Og bliver Veien mig for trang,
Jeg sprænge maa dens Stene.
Men hvad der gyder Mod i Barm
Og lægger Kræfter i min Arm,
Det veed kun Du alene!

P. Hansen.

C. Lauch.

Norske Fjeldsange.

1.

Gangen til Sæteren.

Sneen smelter, Kulden svinder,
Multer groe ved Elven op,
Geden Vei til Fjeldet finder,
Alt den staaer paa Klippens Top.

Hesten vrinsker, Føllet springer,
Nu vi skal paa Sætren boe,
Tyren bröler, Klokken ringer,
Foran gaaer den hvide Ko.

Solen høit paa Himlen stiger,
Pilen speiler sig i Vand;
Glem ei Medestangen, Piger!
Den vi ei undvære kan.

Hunden gøer, og Luren klinger,
Snart er nu vor Gang forbi,
Ingen Sorg mit Hjerte tvinger,
Naar jeg boer ved Fjeldets Sti.

2.

Pigerne paa Malkepladsen.

Første Pige.

Kald paa den brune, den kullede Ko!
Kald paa den røde, der malker for To!
Kald paa den blisede, kald paa den graa!
Kald paa den hvide med Bjælden paa!

Anden Pige.

Kom Du, som ligger bag Pilens Green!
Kom Du, som græsser ved Elversteen!
Kom Du, som staaer bag den sorte Myr!
Tag Jer i Agt for den uvane Tyr!

Tredie Pige.

Ei skal I stænges i Baas eller Buur;
— Hør dog, hvor Sidsel kan blæse paa Luur!
Tag Jer i Agt for den blisede Ko!
Kan hun, saa træ'er hun i Melken, den So.

Alle Pigerne.

Kom nu, kom nu, alle mine Køer paa Fjeldet!

Echo.

Paa Fjeldet.

3.

Pigerne ved Fjeldsøen.

Hører I Nøkken og Huldren,
De synger en gammel Sang,
Mens Elven sagtelig rinder
Og vandrer sin vante Gang.

De synge bag sorte Fjelde,
Hvor Elven i Dybet gaaer,
Nu er det Tid til at fiske
Mens Bjerget i Taager staaer.

Saa kast da din Snor i Vandet,
Og frygt ei for Huldrens Svig!
Hun sysler nu med noget Andet,
Og kommer vist ikke til Dig.

Forellen er sky og forsigtig,
Forstandig og meget klog,
Vogt Dig, at ikke den seer Dig,
Da bider den ei paa din Krog;

Men svømmer bort gjennem Dybet,
Og skjuler sig under Ø;
Den frygter sin egen Skygge,
Naar Solen blinker i Sø.

Thi fiske vi ikke ved Solskin,
Men helst, naar det regner i Høst;
Nu sætter Jer ned under Busken,
Og taler med sagte Røst!

Nu bider det godt paa Krogen,
Nu gjør vi en rigelig Fangst,
Seer I Forellen i Vandet?
Den spræller imod med Angst.

Det nytter den ei, at den snoer sig,
Og spræller og strider imod,
Nu drager jeg den paa Landet,
Nu ligger den ved min Fod.

Der skriger en Ravn paa Fjeldet,
Den flyver paa vilden Sti,
Den varsler om Storm og Uveir,
Snart er min Glæde forbi.

Der seiler en Baad over Søen,
Den vender sin Stavn imod Strand,
Og Sidsele sidder i Baaden,
Nu lægger hun ind under Land.

Ja Sidsel har fanget de Fleste,
Hun har en lykkelig Haand,
— Tys! hør hvor Vindene suse,
Dem standser ei Bast eller Baand.

Paa Fjeldet er Vinden Herre,
Den blæser, saa vildt, som den vil;
Nu skynder Jer hjem, I Piger,
Og spærrer saa Døren til!

4.

Den Bjergtagne.

I Bjerget der er et underligt Land,
Der voxer ei Løg,
Der synger ei Gjøg,
Der sidder den fagreste Lillievand,
Men vist hun efter Solen længes.

Dvergen i Dybet ei Græsset slaaer
Bag de gamle Stene.
Ikke han høster, og ikke han saaer,
Men hun sidder ene;
Der gaaer Dands ved Middagstid,
Der hun sidder bleg og hvid;
Men vist hun efter Solen længes.

Fangen hun sidder bag Fjelde graae,
Bag de gamle Stene,
Dvergekongen han passer paa,
Mens hun sidder ene;
Ene hun sidder med blegen Kind,
Stjaalen blev hun i Bjerget ind;
Men vist hun efter Solen længes.

Huldren synger, og Elven gaaer
Bag de gamle Stene,
Guldkronen bærer hun i sit Haar,
Mens hun sidder ene;
Slipper aldrig af Fjeldet ud,
Snart hun vorder nu Dvergens Brud,
Men vist hun efter Solen længes.

Sorgfuld gaaer hendes Fæstemand
Bag de gamle Stene,
Troer, hun er druknet i Fossens Vand,
Mens hun sidder ene;
Fossen falder bag Bjergets Tind,
Vinden i Fjeldet gaaer ud og ind;
Men vist hun efter Solen længes.

E. Hauch.

Johannes Helms.

For Danmark.

Til Jorsal, Miklagaard og Rom
De danske Drenge stævned.
Hvorhen de stærke Svende kom,
Flux Bolt og Buer revned.
Og Munken bragte Kirkens Skat,
Og Kræmmeren sin Pengekat,
Og røde Kinder blegned brat,
Naar Danskens Navn blev nævnet.

Men Stormen sled det stærke Huus
Med Taarn og gyldne Fløie.
De største Taarne sank i Gruus,
Begrov de Kjæmper høie.

Og Snekken som et søndret Vrag
Med knuste Master, flænget Flag,
Drev vildsomt om for Stormens Tag
Foruden Bolt og Bøie.

En fremmed Yngel huſed i
De grønne danſke Skove.
Og Ulven sov i Bjørnens Hi,
Der var kun lidt at bove.
Og Bondens Ryg fik Svøben smagt,
Og Sproget blev i Lænker lagt
Og varted op i Trælledragt
For Tydſkerne ved Hove.

Men dog ilon en Strid der stod,
En Strid heel tung at bære.
Den førtes uden Sværd og Blod,
Men ridderligt med Ære.
Da lysned det tilsidst engang,
Da Fredrik løfted Flag paa Stang,
Da Landsoldatens Toner klang
Ved Danmarks søndre Gjærde.

Det lysned — som et Stjerneskud —
Slukt blev den lyse Kerte.
Og altfor snart der lød et Bud
Om Danmarks Nød og Smerte.
Og mangen enkelt kjæk Bedrift
Ei fletter ud den bittre Skrift,
Som Dannebroge gav en Rift,
Der knuger Danmarks Hjerte.

Den Rift maa bødes, skal og kan,
Før Danmark Ro kan finde.
Hold Haabet fast hver Danmarks Mand!
Styrk Modet, Danmarks Qvinde!
Thi Lykken er ei Lunets Spil,
Men den, som haaber, troer og vil,
Tilsidst ham hører Lykken til,
Og Seiren skal han vinde.

Chr. Richardts Afskedsqvad.

Ak, Verden er dog en Jammerdal,
Fuld af Møie.
Tænk, Richardt fra os nu reise skal
Ned mod Kjøge.
Og han skal pløie med begge Hænderne
Og han skal tærske alle Bondevennerne
Smaa og Høie.

For Ukrudt, som i hans Jord der kom,
Maa han rends'en.
Og mangen Sjæl maa han vende om,
Forend Grændsen
Han naaer og Bugt saaer med Skjoldekløveren,
Og Sværdesløveren og Snoldeløveren
Søren Jensen.

Al Dum- og Dvaskhed han slaa paa Kind,
Saa det svier.
Og Liv og Raskhed han puste ind,
Saa det bli'er.

Og brug dit Skjaldskab og grib i Strengene
Og tal til Mændene og ruft i Drengene,
Saa de skriger.

Med Spog og Leier vor Ven saa kjær
Kan vi prise.
Thi ikke ganske hans gode Sværd
Vi forlise.
I Stilhed lidt dog til os han klamrer sig
Og møder nok, naar Senioratet jamrer sig
For en Vise.

Saa lad ham seile med bliden Vor!
Saa er glad han.
Og digte Sange, som altid før
For os qvad han.
Da skal vi prise hans gode Navn
Fra Christians- lige op til Frederikshavn,
Forhen Fladstrand.

Johannes Helms.

Henrik Hertz.

I et Album,

der blev overrakt Hendes kongelige Høihed Storfyrstinde Dagmar i Anledning af Formælingen, og indeholdt Digte af flere af vore bekjendteste Forfattere og Afbildninger af danske Mindesmærker og Egne.

Hvide Blade, som med Duevinger
Eder alt i Hast til Hende svinger,
Der er tvende Rigers Lyst,
Standser, inden bort fra os I drage!
Bud og Hilsen skal I med Jer tage,
Agter derfor nøie paa vor Røst.

Vi har malt og tegnet, vi har digtet,
Og har Evnen ikke Villien svigtet,
Give vi et Billed af vort Hjem;
Vel i spredte Træk, men — som vi haabe —
Samler sig, lig Draabe, fulgt af Draabe,
Et Erindrings-Væld igjen af dem.

Alle har vi ønsket at behage
Hende, som vi nylig saae at drage
Til et mægtigt Riges Høihed ind.
Alle føle vi, hvor dybt vi skatter
Fyrstebruden, Kongens unge Datter
Med det elskelige, milde Sind.

Ikke har vi tænkt, hun kunde glemme
Dette Land, hvor hun dog meest har hjemme,
Skjøndt hun os som kaaret Brud forlod.
Nei, ak nei! vi veed, hun Hjemmet mindes
Og med tusind fine Traade bindes
Til det Sted, hvor hendes Vugge stod.

Men, naar hisset i de gyldne Sale
Hjemvee melder sig og Længsler tale,
Og til Danmark hendes Tanker gaae,
Skal i Ord og Billed ældre Tider
Sagte forme sig fra Bogens Sider
Og med Hjemmets Trøst til Dagmar naae.

Til P. V. Jacobsen*).

(1833.)

Modtag min Tak, min kundskabsrige Ven!
For Bogen om det danske Skattevæsen.
Vel har Du spaaet, jeg lægger Bogen hen,
Og at min Musa knap vil see paa den.
Men troe mig kun, hun skal min Sandten læs'en.

Jeg veed, hvad Du har tænkt paa: Ordet Skat,
Den blotte Lyd af Skatte
Er Noget, en Poet kun vanskeligt kan fatte.
I Livets Schachspil altfor ofte mat
Han bliver hurtig afvænt med at haabe
Af Zeus's gyldne Regn den allermindste Draabe.
Poeter samle Skatte — pyt!
Det vilde være noget ganske Nyt
I mangt, men vel især i Danmarks Rige.

*) Forf. af Skuespillet „Troldom" Her sigtes til hans Bog „Om det danske Skattevæsen under Chr. III og Fred. II".

Man veed, hvordan det egentlig er fat,
Naar vi Poeter sige sødt: „Min Skat!"
Vi Stakler tænke paa — en lille Pige.

Nu, kort og godt, igrunden har du Ret:
Det hele Skattevæsen,
Forstaaer man let,
Er Noget, hvorfra jeg maa holde Næsen.

Men noget Andet er igjen min Læsen,
Min Lyst at læse dette Værk, hvori
En Mand som Du ei blot har kunnet lægge
Beretning om en Skat, vi savne begge,
Men og en Skat Philosophie.
Desuden er det klart, en anden
Betragtning staaer mig stærkt for Panden.

I Eenrum har jeg tidt,
Fra første Færd jeg hørte tale
Om denne Bog, der gik saa expedit,
Ved Phantasiens Hjælp forsøgt at male
Dens Indhold ud, dens ... , nu, dens Colorit.
Og nu, da den er sendt mig, kan Du vide,
Jeg lægger Rub og Stub tilside,

Blot for at læse den og grunde paa
En Ting, jeg ei saa lige kan forstaae:
Hvorledes Du, der med en Digters hele
Beffælelse har malt de mindste Dele
Af „Dyrehave-Modet“*), og saa smukt;
Hvorledes Du af Regiſtranter,
Miſſiver og — Gud frie mig! — Panter
(Jeg mener Pantebøgers Folianter)
Har kunnet taalt endog den blotte Lugt;
Hvorledes Du, for hvem Naturen folder
Sin Skjønhed ud i Blad og Blomſt og Frugt;
Hvorledes Du i Sommer har faaet ſlugt
En ſaadan ræbſom Mængde Protokoller,
For med vort Skattevæſen at faae Bugt.

Dog — Du forſtaaer mig nok, hvis ellers Nogen.
Levvel! Endnu engang, min Tak for Bogen!

*) Indledningen til „Anonym Nytaarsgave for 1832“.

Riimbrev i en Dames Navn.

I Anledning af et Væddemaal, der skulde betales med en forgyldt Sølvmark og angik, hvad der nogle Dage efter var bestemt til Opførelse hos Beriderne.

(1842.)

At min Hr. Ven tilsidst fik Ret,
Naar der var Spørgsmaal om Beriderne,
Det kunde man formode let.
Jeg har da heller ei begrædt
Mit Tab, ei heller skjendt paa Tiderne,
Men sender Dem tilfreds min Mark,
Med et Par Ord paa dette Ark.

Og naar jeg tænker efter rigtigt,
Er Det, at jeg har tabt, mig vigtigt.
I Tabet ligger der en Trøst,
Der overveier Smertens Røst.
Betænk: at det var Himlens Villie,
At jeg fik Kjendskab til en Mand,
(Og nu en Mand af min Familie!)
Der, naar man vil, fortælle kan,

Hvad man paa Vesterbro bestiller,
Og om Beridertruppen spiller, —
En Mand, der kjender som den Bedste
Det hele Selskab og dets Heste, —
En Mand, der, naar man selv har glemt
(Thi man er ofte som fra Sandser)
Om det er vist, at Bono dandser,
Paa den Ting svare kan bestemt;
Og er der Tvivl om, hvad der gives,
Om Hunden op i Flammer rives,
Om Cotillon tilhest beskrives
(Thi Hvo kan ogsaa huske Alt?)
Saa veed han det til mindste Pjalt, —
En Mand, der har studeert og kjender
Det skjønne Dyr, der under Navn
Af „en ustadig Træhest" render
Paa Ridebanen hos hans Venner,
Og veed, hvormed det meest gjør Gavn,
Veed, om det er fra Kjøbenhavn,
Om det er Fuldblods eller ikke,
Samt hvad der alt i det kan stikke, —
En Mand — hvis han opfordret blev
At skrive om Beridersagen,
Med allerstørste Lethed skrev

Beretningen derom i „Dagen„!
Betænk, jeg siger, har jeg Grund
Til Kummer, naar en Mark jeg mister,
Men vinder i den samme Stund
En Forer med et saadant Pund,
En Cavalleer, saa tidt jeg lister
Mig ud til Vesterbroes Artister
Og faaer mig en fornuftig Blund.

Og for at De kan see tilsidst,
Hvor lidt jeg har mit Tab for Die,
Skal jeg, men noget mindre spidst,
Til Det, jeg skrev, et Onske foie.
Min Herre veed, at jeg tilvisse
Ei horer ganske til de Spidse.

Gid denne solvforgyldte Mark
Symbolet være paa den Lykke,
Der Livsens Dage Dem skal smykke,
Indtil De bliver Patriark!
Det Held, jeg vil for Dem begjære,
Skal have Solvs Soliditet,

Men Guldets blanke Glands skal være
I lutter Straaler om det spredt.
I Korthed — hvis det kan opfyldes —
Gid Deres Liv maa sølvforgyldes!

Stambogsblad, i min Søsters Navn.

(Januar 1828.)

Mens Du end, min Thea, mindes
Mig, min Mand og mine Smaa,
Bryd Dig ei om din Venindes
Stakkels Mindeblad, hvorpaa
Hendes Navn med Mere findes.

Men, mit Barn, med Tiden svækkes
Vingen paa Erindringskraften;
Ja, den kan i den Grad stækkes,
Som om ei vi havde havt'en.

Skulde nu det arrivere,
Din Erindring gik istaa,
Saa Du fast ei husker mere
Mig, min Mand og mine Smaa,
Tag mit Blad og see derpaa!
Læs, hvad der i Hast er blevet
Under Støi og Tummel skrevet!
Og jeg vædder, baade Manden,
Begge Glutterne, de smaa,
Og din Tante selv ved Stranden
Levende vil for Dig staae.

Den skarnagtige Pige.

(Efter et Motiv i „O pescador dell' onda", hvis Melodie er benyttet i Heibergs Sang: „Nu Tordenskyen trækker".)

O Fisker hist paa Havet!
Fidelin —
Roe ind igjen fra Havet!
Fidelin —

Roe hen, hvor her jeg staaer!
Med din smukke, lille Jolle
Maa Du komme her og holde —
Fidelin—lin—la!

„Hvad er det da, Du vil mig?
Fidelin —
Ja, siig først, hvad Du vil mig!
Fidelin —"
— Min Ring faldt i for mig.
Naar ei Du vil hente Ringen,
Ak, saa findes den af Ingen!
Fidelin—lin—la!

„Jeg kommer — græd kun ikke!
Fidelin —
Giv Tid, og græd kun ikke!
Fidelin —
Jeg dykker ned for Dig.
Men, naar Ringen saa er funden,
Vil jeg kysse Dig paa Munden.
Fidelin—lin—la!"

Ja, søg nu blot at naae den!
Fidelin —
Dyk ned og søg at naae den!
Fidelin —
O, skynd Dig, hent den op!
Naar Du bare vil Dig føie,
Ta'er jeg ikke det saa nøie.
Fidelin—lin—la!

— Han dykked' ned og fandt den.
Fidelin —
„Der er din Ring! Jeg fandt den.
Fidelin —
Nu faaer jeg vel min Løn."
Men saa svared hun: „Nei, Jøsses!
Det gaaer aldrig an, vi kysses.
Fidelin lin—la!"

Plakat,

da en lille Luftballon, i hvis Gondol en Herre og en Dame sad, udklippede af Papir, skulde gaae op fra et Lyststed paa Strandveien.

(1854.)

Idag den syv og tyvende vises
Et Skuespil, der ei nokſom kan priſes.
Tardini den yngre vil indenſkjærs
Gaae med ſin lille Madam tilveirs.
Hvis det gaaer galt, saa ſkeer ham det Samme
Som Tardini den ældre med hans lille Madame.
O Vok og Vee over al den Nød!
Den store Tardini er virkelig død!
I huſker jo nok, at den ſtakkels Mand
Druknede ved den forræderſke Strand.
Men troſter Jer, Alle! Nu har vi en Anden,
Han kan ikke drukne, han er juſt Manden.
Og falder han i, saa trækkes han op,
Og lider ikke mindſte Tort paa ſin Krop.
Han bliver bare lidt ſjattet og blød,
Men ikke det allerringeſte Død.

— Kommer nu Alle! Vi begynde præcis,
Og vise vor Kunst for den billigste Priis.
Vi tage slet Intet. Børn, der er smaa,
Kan ovenikjøbet for det Halve gaae.

To latinske Digte, oversatte.

1.
En fuld Mand.

Sta, pes! sta, mi pes! sta, pes! ne labere, mi pes!
Ni steteris, lapides hi mihi lectus erunt.

Staa, Fod! staa, lille Fod! Nei, rareste Fod, ikke falde!
Falder Du, bliver min Seng midt i en Rendesteen redt.

2.
Søvnen.
(Af Meibomius.)

Somne levis, quamquam certissima mortis imago,
Consortem cupio te tamen esse thori.
Alma quies, optata, veni! Nam sic sine vita
Vivere, quam svave est, sic sine morte mori!

Dvægende Slummer, endskjøndt et tydeligt Billed paa
Døden,
Deel dog, beder jeg om, deel dog mit Leie med mig!
Længselfuldt ønskede Søvn, o kom! Hvor herligt at leve
Saaledes hen uden Liv, saaledes døe uden Død!

Henrik Hertz.

I.

(Forf. til „En ung Piges Historie".)

Et Aar.

„Hvor Tiden dog gaaer", sagde Fa'erbro'er, idet han bankede Asken af sin Pibe, „saa er det nu igjen Maries Fødselsdag! — Du er min Sandten ikke saa ganske ung længere, naar man tæller efter. Ja, for mig", vedblev han kjærligt, „er Du naturligviis altid Barnet, der sad paa Fa'erbro'ers Skjød og klappede den første Kage med de smaa Hænder."

Han lagde Piben bort, tog den store Kikkert frem, og pudsede den omhyggeligt med Snippen af sit røde Lommetørklæde, derpaa stillede han sig mageligt tilrette i Vinduespladsen, kneb det venstre Øie sammen, og saae saa ud over Stranden.

Fa'erbro'er var en middelhøi, svær Mand med et rundt, velvilligt Ansigt og smaa godmodige, lidt mis-sende Øine. I sine unge Dage havde han været Skipper; nu levede han roligt af en net lille Formue, men Tan-kerne dreiede sig dog gjerne om Søen, og han var næsten voxet sammen med Kikkerten.

„Kom herhen, Marie, og see den lille Baad der, hvor stille den glider henad Vandet, langs Kysten. Saa fredeligt og blidt er Dit Liv ogsaa gaaet; derfor have Aarene ingen Spor efterladt, tænker jeg. Vor lille Ver-den her har været Dig nok, Dine Ønsker og Din Higen ere ikke gaaede udenfor." Og Fa'erbro'er nikkede bifal-dende.

Hans Tale slog saa underligt ned i mig. O, Du trofaste gamle Fa'erbro'er, der havde været den kjærligste Fader for den Forældreløse og givet hende Barneret i Dit Hjerte, hvor lidt kjendte Du hende alligevel. „Dine Ønsker og Din Higen ere ikke gaaede udenfor"; det var, som Fortiden reiste sig ved disse Ord; gamle, gamle Minder stege frem for Sjælen; underlige, fremmede Bil-leder; jeg gjensaae dem med en Blanding af Forundring, Sorg og Anger.

Hvor jeg husker en varm Sommerdag for mange, mange Aar siden, 1849 var det. Jeg havde siddet i

Jasminlysthuset i Fa'erbro'ers Have og læst en Roman af Walter Scott. Faster Lene, der var opdragen paa Christiansfeldt, saae nødig, at jeg læste saadanne verdslige Bøger, men Fa'erbro'er meente, det kunde aldrig skade, og saa fik jeg min Villie. Mit Hoved var ganske opfyldt af statelige Riddere og skjønne Damer; jeg var saa underlig tilmode, forventningsfuld kunde man næsten kalde det.

Solen brændte varmt, alle Blomster duftede; Faster Lene gik med en lille Kurv paa Armen og knækkede Roser af til Potpourri. En stille, indadvendt Tilfredshed lyste ud af det smalle, rødladne Ansigt; hendes Dragt var lidt gammeldags og tarvelig, men skinnende propre. Aldrig har jeg seet et Menneske, i hvis Ydre det Indre klarere afspeilede sig; med et halvt Blik saae man, at hun var flittig, retskaffen, samvittighedsfuld. Alt, hvad der stod under hende, passede hun med den største Omhu; Mennesker og Dyr fik deres gode Forpleining; Huus og Have bleve vel vedligeholdte. Om Andres Sager brød hun sig ikke, og levede i Fred med Vorherre og alle Mennesker.

Fa'erbro'er saae ud fra det aabne Vindue; han var mindre svær dengang, saae lidt høiere ud og bar ingen Kalot. For Øieblikket var han i ivrig Samtale med en ung Skibsbygger, der stod ude i Haven med Hatten i Haanden.

Det var en høi, rank, og dog lidt firskaaren Skikkelse; Hovedet sad kjækt paa Skuldrene; den hvide Pande stak underligt af mod det solbrændte Ansigt; de klare blaae Øine sendte et aabent, tillidsfuldt Blik ud i Verden. Han saae opvakt, snarraadig, dygtig ud; en vis myndig Mine viste, at han tidlig havde vænnet sig til at handle og sætte Andre i Tridt. Fa'erbro'er og hans afdøde Fader havde været Venner; paa Grund heraf kom han jevnlig til os og var næsten som Søn i Huset.

„Naa, endelig", sagde han, da jeg nærmede mig, og saa dreiede han ganske forlegen paa sin runde Hat, „endelig!"

Det var dog underligt, at jeg saadan kunde bringe ham ud af Fatning; han turde ikke engang række mig Haanden; hvor snurrigt!

Vinden legede med hans lyseblaae Halstørklæde; af og til foer han med den store, brune Haand op i det buskede, tilbagestrøgne Haar; han saae slet ikke ud, som en Romanhelt. Der maa have ligget noget Drillende i min Hilsen, thi Fa'erbro'er sagde undskyldende: „Hun er kun et Barn, John!"

„Jo vist! Barnet sprang mig altid imøde med glædestraalende Ansigt", lød det halvt modfaldne, halvt fortrydelige Svar.

„Hvorfor løb jeg Dig imøde, John?“ jeg kunde ikke lade være at drille ham, „fordi Du gjerne havde et Krømmerhuus Figner i Lommen til mig.“

„Naa, saa det var Grunden! Men hvad vilde jeg ikke have i Lommen til Dig nu, Marie, dersom jeg turde.“

„Alt til sin Tid“, loe Fa'erbro'er, idet han klappede min Kind, „Marie er kun sytten Aar, Alt til sin Tid.“

„Ja, saa maa jeg nok gaae, Skipper Bang.“

„Lykke paa Reisen, min Dreng, Lykke med Handelen.“

Fa'erbro'er og John talte lidt om Bræder, Planker og Mastetræer, derpaa rystede de Hænder, og John gik. Han skulde et Par Dage bort fra Egnen i Forretninger.

„Hvad er Klokken?“ Fa'erbro'er trak sit store Tvebaksuhr op af Lommen. „Hillemænd, To! saa kunne vi strax vente Tropperne; det er nok paatide, jeg kommer afsted. Hvad mener Du, Mo'er, om jeg fik salig Knudsens Erik hjem med, at Du kunde gjøre ham lidt tilgode; han er jo Underofficeer ved Regimentet. Skaf Du kun Kammeret istand og sørg for Noget paa Gaffelen, alene kommer jeg ikke tilbage.“

Fa'erbro'er tørrede sin Pande, tømte et stort Krus Øl i eet Drag, trak med et Suk den snevre Stadsfrakke paa, trykkede Sømandshatten ned over Panden, og gik saa rask hen ad Veien paa sin lidt slingrende Maade.

Vort Huus laae omtrent ti Minuters Gang fra den lille jydske By.

Faster havde netop faaet Alt ordnet, og jeg stod og dækkede Bordet, da Fa'erbro'er kom tilbage, ganske rød og forpustet. „Salig Knudsens Erik var snappet bort, før jeg kom, men jeg traf en syg Officeer, og saa sagde jeg, at Ingen kunde pleie Syge som Du, Mo'er, og det er en Sandhed. Naa, nu bringer jeg snart Fyren herud i Caleche. Han var næsten kommet sig efter en Feber, fortalte han, men saa anstrængte han sig, tog for rask paa og fik Tilbagefald. Det giver sig nok om et Par Dage, naar vi først have ham i Dine Hænder. Gud befalet saalænge."

Fa'erbro'er stormede afsted; Faster Lene stod ganske høitidelig midt paa Gulvet og overveiede; derpaa tog hun Nøgleknippet, bød mig, at jeg skulde følge, og steg saa opad den lille, snevre, steile, elfenbeenshvide Loftstrappe, der endte foran en Lem, som lukkede for Loftet med dets gammeldags Kister og Kufferter. Faster stak Nøglen i Hullet og svingede Lemmen tilside med ovet Haand. Derpaa undersøgte hun sine Rigdomme; det Bedste var ikke for godt. Useete Skatte kom frem for Dagens Lys: en Edderdunsdyne, et storblommet Silketæppe, udsyede Lagener, og jeg veed ikke hvad. Lænestolen fra Storstuen

med de lange Arme og den korte Ryg, blev flyttet ind i Gjæstekammeret, og Overtrækket toges af Sædet, saa den falmede Georgine kom tilsyne. Paa Commoden under Speilet prangede to Voxlys i pletterede Stager med en chinesisk Lysebakke midt imellem. Tilsidst kom Faster med en gammel Postille og en anden nyere Andagtsbog.

„De kunne gjerne ligge her paa det lille Bord", sagde hun, „saadan en Herre læser vel ikke meget af det Slags, Gud bedre os; men man kan dog aldrig vide. — Naa, lille Marie, brug nu Dine unge Øine, er her Noget at udsætte?"

Faster Lene vidste godt, at der ikke var Noget at udsætte; hun afventede heller ikke mit Svar, men begav sig lige til Kjøkkenet, hvorfra en stærk Camilletheeduft snart efter trængte ud.

Det varede temmelig længe, inden Fa'erbro'er kom; jeg tittede nysgjerrig henad Veien, ganske spændt og urolig. Endelig holdt Vognen udenfor Døren; Faster stod i Gangen med nystroget Kappe og sneehvidt Forklæde, og neiede; Fa'erbro'er hjalp den Fremmede ind. Det var en meget høi ung Mand med mørkt, krollet Haar, bleg Farve og regelmæssige Træk. Han støttede sig paa Fa'erbro'er og saae svag og angrebet ud. Idet han vaklede forbi, sendte han mig et langt Blik; det var paa eengang

saa overrasket og saa anerkjendende; jeg kunde slet ikke glemme det.

Faster Lene trippede ud og ind, hele Eftermiddagen hver Time bragte hun Gjæsten Camillethee i en lille chinesisk Kop. Paa vore Forespørgseler svarede hun blot: „Han behøver Ro", og saa listede vi ganske stille om og vovede næppe at give Stemmen Lyd, Noget, der faldt Fa'erbro'er med sit djerve, lidt støiende Væsen høist besværligt. Han glemte ogsaa undertiden sig selv og lod Rosten runge som sædvanligt; men saa viste Faster sig strax i Døren, paabydende Taushed med Fingeren paa Læben.

Næste Morgen erklærede Overlægen med et anerkjendende Buk for Faster, at Patientens Tilstand var over Forventning. Derpaa holdtes en lille Conference, hvis Resultat var, at Camillethee blev ombyttet med Hønsekjødsuppe, blødkogte Æg og andre nærende Spiser.

„Det er en deilig Herre, og saa venlig", sagde Pigen, da jeg kom ud i Kjøkkenet, „han taler med en anden En, som var det hans Lige. Riig og fornem er han ogsaa nok, det skal jeg love for; alt hans Tøi er saa fiint, saa fiint, og paa Lommetørklædet har han Krone, som en Konge. — Han spurgte ellers" — Inger holdt pludselig inde og reengjorde sin Fisk med stor Iver; Faster gik gjennem Kjøkkenet.

„Hvorom spurgte han, Inger?“

„Aa, Jomfru, det var om Dem. Han spurgte, om den smukke Pige, den nydelige Pige, der stod i Gangen, var Datter i Huset; han havde næsten troet, det var et Syn, et deiligt Syn; ja, saadan sagde han, og saa spurgte han“, — Inger blev igjen afbrudt ved Fasters Indtrædelse; denne Gang bad jeg ikke om Fortsættelse, men den kom uopfordret.

„Han spurgte om Jomfruen ikke gik i Haven, han vilde saa gjerne see Dem, og saa bad han mig rulle Gardinet op og aabne Vinduet, saa vilde han ligge og passe paa.“

„O, Inger, hvad er det dog for taabelig Snak!“ jeg satte hurtigt den lille Havekurv, jeg netop havde i Haanden, fra mig og lagde Kniven paa Bordet; der behovedes ingen Peterfilie i Sauceu idag, det kunde godt undværes. Saa sad jeg da inde, bøiet over mit Arbeidsbord ved Siden af den arrige, grønne Papegoie og de kjedelige Guldfisk og syede og syede, men de uvante Smigerord løde hele Tiden for mit Øre, jeg kunde slet ikke faae dem ud af Tankerne. Laae han virkelig derinde, saae ud af Vinduet og tænkte paa mig?

„Marie!“ raabte Fa'erbro'er fra Haven, „kom herud og see den nye Rose.“

„Jeg kjender den, Fa'erbro'er", svarede jeg tøvende.

„Snak, det er første Blomst; kast det dumme Sytøi og kom straxt. — Naa, er den ikke deilig, og er Veiret ikke velsignet? Arme Fyr, der skal ligge stille i Dynerne; jeg bryder Rosen af og kaster den ind til ham. — Hvordan gaaer det, Kammerat?" Fa'erbro'er stillede sig i Gjæstekammervinduet. „Kjeder sig, længes efter at komme op, hvad? — Aa, hør, Marie, hent Harmonikaen, Du kunde dog spille og synge „Landsoldaten" for vor Gjæst. Han kan godt høre det ind, naar Du staaer her."

„Er det værd, Fa'erbro'er; Du veed, jeg kan ikke ordentligt."

„Det lader Du Andre bedømme, min Pige, naa, gaa nu."

Saa maatte jeg da hente den store Harmonika med de skrattende Toner, Fa'erbro'ers Stolthed. Han stod og slog Takt paa Vindueskarmen med sine svære Fingre, medens jeg med stærk Hjertebanken og skjælvende Stemme foredrog „Landsoldaten". Da jeg endte, lød et kraftigt: «da capo, da capo» inde fra Sengen.

„Seer Du det", Fa'erbro'ers Øine blinkede triumpherende, „da capo siger ogsaa jeg", saa maatte jeg da til det igjen.

„Tak, tusinde Tak!" hvor det klang venligt og

forbindtligt; jeg var saa forunderlig tilmode og gik halvt som i Drømme hele Dagen.

Næste Eftermiddag kom Lieutenant Rosenhjelm op og ind til os. Jeg vovede ikke at hæve Øiet, da han hilste, men neiede keitet og rødmede dybt. Hans utvungne Væsen fik dog snart Bugt med min Forlegenhed; han talte selv saa let og naturligt, og lokkede ogsaa mig efterhaanden til at blive naturlig og ligefrem. Paa en egen Maade greb han hvert lille Ord jeg yttrede og tillagde det Betydning, Noget, der virkede meget opmuntrende.

„Der er Mennesker", sagde han, „man aldrig kommer nær, aldrig bliver rigtig bekjendt med, og Andre, som man straks forstaaer. Er det ikke, som havde vi To kjendt hinanden i mange Aar; saadan forekommer det idetmindste mig."

Og saa talede han om Livet her og Livet udenfor, om Alt, hvad jeg engang skulde see og opleve; han sagde just ikke med klare Ord, at han vilde føre mig ind i den brogede, vidunderlige Verden, men gav det dog tydelig tilkjende, det var som en Forudsætning. Hvergang Faster forlod Stuen, begyndte han igjen; Fa'erbro'er, der stod halvt ud af Vinduet med Kikkerten, hørte ikke de hviskende Ord.

„Og jeg, som var saa ærgerlig over min Upasselighed",

sagde han, da han bad „Godnat", „og saa skulde just den være Skyld i, at jeg kom her, netop her. Var det dog ikke sælsomt?"

Det lange Blik hvilede igjen paa mig, idet han bukkende forlod Stuen.

Da jeg den Aften gik til Ro, følte jeg, med en Blanding af Uro og Fryd, at min Skjæbne var afgjort, der var ingen Skygge af Tvivl eller Mistro i min uerfarne Sjæl.

Næste Dag skulde der være Afskedsfest for Tropperne; en Dandseplads var indrettet i det lille Anlæg med de forkrøbne Træer udenfor Byen. Lieutenant Rosenhjelm vilde med; han var rask nok, forsikkrede han; jeg skulde naturligviis være hans Dame.

I Begyndelsen kom Faster med Indvendinger, men hun blev aldeles overstemt, og der gjordes i stor Hast Forberedelse til min Dragt. Faster Lene kjæmpede for det Tarvelige, Fa'erbro'er foretrak derimod ubetinget det Iøinefaldende, det Maleriske; der maatte ikke spares, sagde han, Dannebrogsbaand paa Haar og om Liv, ja, allevegne, hvor de blot kunde anbringes.

Da jeg kom ind i fuld Puds, smilede min Cavaleer lidt, men fattede sig dog snart.

„Saa smuk, selv i det Costume", sagde han, „De

kunde være ganske hvid og blot bære en Perlesnor om de brune Lokker. Ja, ja, en anden Gang faaer jeg maaskee et Ord med."

Hele den Aften staaer for mig som en forvirret Drøm; Regimentsmusiken lød, de brogede Lamper straalede, store Flag viftede, og vi dandsede sammen.

„Imorgen reise vi, Froken Marie; Skjæbnen er grusom!"

Jeg bøiede mit Hoved; hvad skulde jeg svare?

„Tør jeg nu stole paa, at De ikke glemmer", vedblev han heftigt, „dersom det varer Noget, inden jeg kommer tilbage — jeg haaber ikke det skal vare længe, men man er ikke altid Herre over Omstændighederne — vil De da ikke glemme? O, De glemmer! De glemmer!"

Det øvrige Spørgsmaal gjorde enhver Forsikkring fra hans egen Side overflødig.

Næste Morgen dækkede Faster et luxuriøst Frokostbord; Fa'erbro'er hentede en støvet Flaske ægte, gammel Madeira op af Kjælderen til Ære for Hædersgjæsten.

„Naar sees vi igjen?" sagde han og stødte til hans Glas.

„Før De tænker, Capitain, før De tænker."

Der var et Smiil om Munden og en Betoning i Stemmen, som kun jeg forstod. Efter Bordet bleve vi

et Øieblik alene; han nærmede sig med udbredte Arme: „Farvel, yndige Marie!“

Da jeg veg et Skridt tilbage, sagde han beroligende: „Naa, saa giv mig blot Haanden. Farvel og lev vel, til jeg kommer tilbage, min blye Blomst. Det er sandt, jeg har en Bøn: Vift til mig fra den lille Høi her tæt ved; det skal være mig et godt Tegn, et Varsel om Lykke.“

„Hvad sagde han?“ spurgte Faster i en lidt mistroisk Tone, „han hviskede til Dig, da jeg kom ind.“

„Han bad mig vifte til Lykke fra Høien, naar Skibet seiler forbi, men det kan vel ikke gaae an.“

„Ikke gaae an!“ Fa'erbro'er maalte mig forbauset, „hvorfor i Alverden skulde det ikke kunne gaae an? — jeg gaaer med Dig derop. Held og Lykke ville vi vifte til de brave Karle af bedste Evne.“

Saa stode vi da sammen paa Høien og saae Dampskibet skyde forbi langt ude. Fa'erbro'er svingede sit store, høirøde Tørklæde i venstre Haand — den høire holdt Kikkerten — jeg lod mit lille hvide flagre i Luften. Paa et fremspringende Punkt kunde jeg tydelig skjelne en slank Skikkelse, der blottede sit Hoved og viftede hen imod os.

Gaae hjem med Fa'erbro'er kunde jeg ikke nu; jeg trængte til at være alene, fatte mig, tænke efter, samle hele min Lykke i een Sum. Egentlig bedrøvet over Skils-

misfen var jeg ikke; jeg vilde benytte Tiden godt, stræbe at blive ham værdig, hæve mig til ham, lære. Han skulde gjenfinde mig forandret og forædlet; o, blot han ikke kom altfor snart igjen.

Det mørkeblaae, skinnende Vand spillede i Solen, den flade, eensformige Egn saae forklaret og forvandlet ud. O, Livet var dog skjønt, rigt, vidunderligt! — men Hvem kom dernede, hvor Veien dreier opad fra Møllen? Ah, det var John! Da han saae mig, fordoblede han sine Skridt.

Min første Indskydelse var at rende, men jeg betænkte mig; det var bedst at tale reent ud, afvise ham fuldstændigt. Det var ingen Spøg længere, nu forstod jeg ham, og følte mit Ansvar. Agtelse for ham, Agtelse for mig selv, Pligt mod den Fraværende bød mig at blive.

„Vel mødt, lille Marie, jeg tænkte netop paa Dig. Ja, Du kan jo rigtignok sige", tilføiede han trohjertet, „det skulde være en underlig Gang, jeg ikke tænkte paa Dig."

„Du maa ikke tale saaledes, John, Du maa slaae mig af Tankerne."

„Jeg kan ikke, Marie", han saae endnu skjælmsk ud, „forlang alt Andet, kun ikke det."

„Jo, netop det; jeg holder ikke af Dig, ikke paa den Maade."

„Du veed det maaskee ikke selv, Marie, men Du gjør det alligevel."

„Saa tro mig dog for Guds Skyld, John, aldrig kan jeg blive Din, Du maa opgive mig."

Han veg tilbage og blegnede, slaaet af min Tones Alvor.

„Opgive Dig gjør jeg ikke, før Bryllupsklokken ringer for Dig og en Anden; Gud Fader lade det aldrig skee! jeg kan derimod vente, og vil ogsaa vente og gjøre mig Umage for ikke at plage Dig, falder det end svært. — Nu er mit Huus færdigt, det smukke, nye Huus, og saa meente jeg — Lille Marie, hvad der er kjønt eller bequemt i Huset, er blevet saaledes for Din Skyld. I Tankerne har jeg seet Dig trippe om i Kjøkken og Kjælder, Du har seet ud af hvert Vindue og siddet paa hver Bænk i Haven; naar Din Fod træder over Tærskelen, bliver det først indviet til Hjem for mig — og saa at forlange" —

„Du har jo Din Moder, John."

„Stakkels gamle Moder, hun trænger ogsaa til en Datter. — Naa, jeg vil vente, tvinge mig selv til Taalmodighed. Engang bliver Du nok min, jeg troer det saa vist, jeg føler det herinde." Hans Blik var saa underlig bebreidende, og dog kjærligt, idet han hilste og

gik. Hvorledes skulde jeg dog overbevise ham; hans Halsstarrighed opbragte og rørte mig paa eengang.

Fra nu af begyndte jeg et nyt Liv. Organisten spillede med mig, og hans Kone, der i længst forsvundne Dage havde været Lærerinde, lærte mig Fransk. Hjemme skrev jeg Stile, studerede den kjæmpeagtige Globus i Storstuen og talte i Smug Tydsk med Faster Lene. Fa'erbro'er maatte ikke ahne det, det vilde have stødt hans patriotiske Øre altfor meget. Han syntes i det Hele ikke om mine mange Studier.

„Kan Du stritte, sye og snurre Din Rok, lave en ordentlig Gryde Mad, læse og skrive Dit Modersmaal, forlanger en brav Mand ikke Mere af Dig."

I Tankerne saae han mig bestemt som Skibsbyggerens Kone. O, dersom jeg turde fortælle, at min Plads var en anden, dog, nei, jeg kunde ikke faae det over Læberne, og havde maaskee heller ikke Lov til at betroe mig til Nogen.

Tiden gik næsten for hurtigt de første Maaneder; jeg arbeidede med Iver og var saa fuld af Haab og Mod; men da Efteraaret indfandt sig, koldt og taaget, da Bladene faldt af Træerne, Jorden blev hvid og Stranden frøs til, uden at han kom eller sendte et Ord, omspændtes mit Sind af Uro og Frygt, og endelig af Tvivl,

der vel afloftes af Selvbebreidelse, men dog bestandig vendte tilbage, stærkere og stærkere. Jeg vidste saagodtsom Intet om hans Forhold og havde seet ham selv saa kort, maaskee havde jeg været for hurtig! Nei, nei, jeg mindedes hans Ord: „Det er, som havde vi kjendt hinanden i mange Aar". Han havde jo ogsaa sagt, at man ikke altid var Herre over Omstændighederne, og bedt mig saa indtrængende ikke at glemme. Dette var en Prøve, bestod jeg den, kom Lønnen.

John besøgte os sjeldent; hver Søndag saae jeg ham dog i Kirken. Han kom altid med sin gamle Moder under Armen; hun var lidt affældig og svagelig og rokkede langsomt frem i sin tykke, tørnede Kaabe med det sorte Slør for Ansigtet; John maatte bøie sig halvt til Siden, for bedre at støtte hende. Ude mødtes vi undertiden, men han holdt sig tilbage og talte sjeldent til mig. Skjøndt jeg selv havde ønsket det saaledes, gjorde det mig dog ondt; han var saadan en god, trofast Ven og min gamle Legebroder. Hvor hans Ansigt dog lyste af mandig Ærlighed og Høisind; gid en anden Pige, En, som bedre fortjente ham, kunde jage den Alvorssky bort, der, siden vor Samtale hiin Morgen, laae over hans Pande.

Medens jeg tænkte paa John, steg Billedet af den Fraværende uvilkaarligt frem for Sjælen. For første

Gang mindedes jeg et vist halv skalkagtigt, halv bundløst Blik i hans Øie; for første Gang tænkte jeg, at hans Væsen dog maaskee havde været for glat, slebent og indsmigrende til at være oprigtigt; hvor loe han ikke med Fa'erbro'er og rystede Hænder med ham; hvor udmærket forstod han ikke at gaae ind paa Faster Lenes Tankegang, skjøndt den laae saa langt fra hans hele Retning, og nu hans Forhold til mig. —

Fortvivlet sprang jeg op; o, det var syndige, troløse Tanker! Jeg valfartede op til den lille Høi og gjorde ydmyg Afbigt i mit stille Sind.

Da Foraaret kom, var mit Haab næsten opbrugt; jeg saae bleg ud, og Munterheden var reent borte. Faster Lene rystede betænkelig paa Hovedet, Fa'erbro'er skjændte.

„Det kommer der af den bandsatte Hængen i Bogerne, men der skal ogsaa være en Ende paa det, nu har jeg svoret. Marie skal reise, besøge Familien og see Kjøbenhavn. Jeg har allerede skrevet til mit Sødskendebarn, der er gift med Seildugfabrikanten; det er brave, honette Folk, der ville bære hende paa Hænderne. — Naa, min Pige, hvad faaer Fa'erbro'er saa til Tak?"

Sidst i Mai kom Seildugfabrikanten, han vilde gjæste Fa'erbro'er en Ugestid, og saa tage mig hjem med.

„Naa", sagde Fa'erbro'er første Aften, idet han skot-

tede velbehageligt til Faster Lene, der stod foran Punsche-bollen og skrællede Citroner, „naa, gamle Ven, fortæl saa lidt Nyt fra Hovedstaden. — Du har da ikke hørt Noget til vor unge Lieutenant Rosenhjelm, en bandsat kjøn Fyr?“

„Rosenhjelm? lad mig see“, Seildugsfabrikanten talte langsomt, han var i det Hele lidt seen af Begreber, „ja, hvad Fornavn havde han, for der var, saavidt jeg veed, to Brødre, Tvillinger, begge Officerer.“

„Jeg veed min Sjæl ikke, hvad han hed; veed Du det, Moer?“

Faster svarede benægtende; jeg vendte Ryggen til og holdt mig fast i Havedøren, nærved at segne.

„Den ene Broder er død, ikke falden i Krigen, men død af Typhus, efter hvad jeg har forstaaet; ved Juletid var det nok.“

Jeg hørte ikke mere, men skyndte mig op paa den lille Høi, for uforstyrret at kunne græde ud. O, nu forstod jeg det Hele, derfor kom han ikke, død, død! og jeg, som havde tvivlet!

Angerfuld og sønderknuust vendte jeg hjem, og dog var der en vis Fred i min Sjæl; han stod renset, og jeg havde frit Lov til at omgive hans Minde med en Glorie.

Næste Dag mødte jeg John, han saae nedslaaet og bekymret ud.

„Igaar kom jeg hjem fra en lang Reise", sagde han, „har Du slet ingen Trost til mig, Marie, ikke engang et Ord til Velkomst. — Husker Du Visen, jeg sang for Dig, da Du var Lille, om Haabet, der drev Menneskets frem, som Vinden Skibet? Uden Vind hænge Seilene slappe ned, uden Haab er der hverken Kraft eller Held ved Ens Gjerning."

„Det gjør mig saa inderlig ondt, John, men jeg kan ikke trøste Dig. — Jeg gifter mig aldrig."

„Ja, holder Du det Løvte, gifter jeg mig heller aldrig. — Gud hjælpe os Stakler", vedblev han lidenskabeligt, „hvad staaer dog imellem os? vidste jeg det kun, jeg skulde vifte det bort som Spindelvæv!"

„Vi kunne jo nok holde af hinanden, John, alligevel, og omgaaes som gode Venner, kunne vi ikke?"

„Nei", svarede han næsten haardt, „maaskee, naar vi blive gamle, ikke nu." Han dreiede sig hurtigt om og gik, uden at hilse, ilsomt henad Veien til sit Huus. Jeg kunde tydelig see det paa den anden Side Havnen, et godt Stykke fra den lille By. Det hvide Sted tittede saa indbydende frem bag et nys udsprunget Bøgekrat;

Solen spillede netop paa den forgyldte Veirhane og de klare Ruder.

Reisen til Kjobenhavn og Opholdet derovre staaer underlig taaget for min Erindring. Seildugfabrikantens Familie var meget venlig og forekommende; vi kjørte i Capervogn til Charlottenlund og i Omnibus til Frederiksberg, gik i Tivoli og paa Museer, og hver Søndag i en ny Kirke, Alt skulde jeg see. O, hvor disse evige Adspredelser dog trættede og plagede mig; jeg aandede først frit paa Dampskibet, der skulde føre mig tilbage til det rolige, eensformige Hjem.

Det var en stille, deilig Julimorgen; Luften var saa opfrisket efter Gaarsdagens Torden, Vandet saa roligt, saa funklende klart. Næsten alle Passagererne saae glade og oplivede ud. Ligeoverfor mig sad en ung, smuk, høist elegant Dame. Hun var lidt bleg og trak det blode, rige Schawl tæt om sig, som frøs hun; Fødderne vare tildækkede med et kostbart Tæppe. En hvid Vindspiller stod ved Siden med det spidse Hoved løftet opad og saae paa hende med sine klare Øine; hun havde et rødt Baand om dens Hals og bøiede sig af og til ned, for at tale til den, eller kjærtegne den. Nu hævede hun Hovedet og hilste med Anstand og Ynde en sig nærmende Herre. Jeg saae paa ham — store Gud! var den Døde staaet op af Graven?

Blodet standsede i mine Aarer, Alt løb rundt, men saa huskede jeg pludselig paa Broderen, Tvillingbroderen. O, det var naturligviis ham, det sorte Flor paa Hatten bar han for den Afdøde.

Jeg trak Veiret og saae igjen derhen. Ligheden var meget, meget stor, men den var ikke behagelig; dette smukke, lidt satiriske Ansigt havde intet Tillidindgydende ved sig. Han bukkede dybt for den unge Dame, hentede en Skammel, fik Solseilet trukket længere ned og converserede hende saa halv hviskende. Der var noget Forbindtligt, jeg vil næsten kalde det Hyldende, i hele hans Adfærd; hun smilede op til ham og saae lykkalig ud. Efter en lille Tids Forløb reiste hun sig; han bød hende Armen og førte hende til Kahytstrappen, derpaa gik han op og ned ad Dækket med Hunden. Baandet blev holdt i stram Haand, nu, dens Herskerinde var borte, havde han hverken Blik eller Tanke for den.

To, tre Gange passerede han forbi; derpaa støttede han sig til Rælingen, tog Lorgnetten frem og saae ud. Der var ikke Meget at see, fandt han vist, thi han gabede, og begyndte saa at monstre Selskabet. Da Blikket faldt paa mig, gav det et lille Sæt i ham; han saae igjen, mere opmærksomt, og nærmede sig saa.

Var det muligt, Gud i Himlen, var det muligt!

mit Hjertes Slag standsede, ikke af Glæde, nei, af dødelig Angst. Jeg hverken skjælvede eller rødmede, da han kom, men sad ganske stille, som forstenet.

„Om Forladelse", han bukkede let, „jeg har bestemt seet Dem før, jeg kjender det Ansigt. Tør jeg spørge hvor, Hvem er De?"

Jeg nævnede Byen og Fa'erbro'ers Navn; indeni mig var det isnende koldt.

„Ah, nu husker jeg det Hele, det var jo et morsomt Møde", han nedlod sig paa Bænken ved min Side, „hvorledes lever deres Fader? det var en prægtig gammel Karl i sin Genre. — Det er comisk nok, for et Par Dage siden bladede jeg netop i min Dagbog fra den Tid, og fik saa Øie paa den lille Byes Navn; underneden havde jeg skrevet: Gammeldags Gjæstfrihed, styg Egn, smukke Piger."

Han loe og gav ved et lille Buk tilkjende, at dette Sidste var en Compliment til mig. Derpaa reiste han sig op; der var ikke Skygge, ikke Spor af ond Samvittighed eller blot Erindring i hans klare, kolde Øie; det Forbigangne havde ingensomhelst Betydning havt for ham.

Jeg blev siddende nogle faa Minuter; derpaa reiste jeg mig og gik ned. Den smukke, unge Dame satte netop

sin Silkestøvle paa det nederste Trin af Trappen, da jeg kom, og holdt med en lidt hovmodig Mine paa sin brusende Silkekjole, som frygtede hun, den skulde komme i Berøring med min tarvelige Dragt.

Der var Ingen i Kahytten uden en gammel, corpulent Dame, der laae med sit venlige, rødmussede Ansigt vendt opad og sov sødeligt. Jeg tog Plads paa en afsides Sopha og tildækkede mit Hoved.

Saa det var Enden! naadige, barmhjertige Gud, hold Din Haand over mig, hold mig oppe! Det, der havde beskjæftiget hele min Sjæl Aaret rundt; det, hvorom mine Tanker, Ønsker og Forbaabninger uophørligt havde kredset, opløste sig i et Intet. Alle de glimrende Farver, hvormed jeg havde smykket Billedet af min Helt, vare pludselig bortviskede. Jeg bar intet Nag, følte ikke den ringeste Vrede, men denne verdslige, pyntede Modeherre var mig ligegyldig, eller rettere, han var mig imod.

Min Kind brændte af Anger og Bluelse; o, jeg havde været meget taabelig, taget grusomt feil! det var, som Alt vaklede og styrtede sammen; Hvad blev tilbage?

Først og fremmest blev Du tilbage, gamle Fa'erbro'er, med Dit kjærlige Hjerte og Din altid ærlige og sanddrue Tale, saa Faster Lene med sin stille, fordringsløse, gudfrygtige Vandel. Alene Tanken paa Hjemmet var vel-

gjørende; nu vilde jeg leve der rigtig igjen, som i gode, gamle Dage; i den sidste Tid havde min halve Sjæl jo været borte. O, hvor jeg græd og hvor jeg kæmpede for at holde et Billede fra mig, der uophørligt vilde trænge sig frem, et ædelt Billede, der ydmygede mig og fyldte mig med Selvbebreidelse.

Da jeg forlod Skibet, kom jeg i Trængselen lige bagved Lieutenant Rosenhjelm og den unge Dame. Han dreiede Hovedet, tog til Hatten og nikkede over Skuldrene meget venligt, men dog nonchalant.

Næste Dag bragte Diligencen mig til den kjære, gamle Hjemstavn. Fa'erbro'er stod ved Posthuset og ventede; han saae lidt alvorlig og bekymret ud.

„Faster Lene har det da godt?"

„Aa ja, saamænd, godt nok, men hun slider sig op; Johns Moder er syg, og nu er hun taget derhen, for at pleie den Gamle. Lene glemmer, at hun ikke er ung mere; Nattevaagen tager svært paa Kræfterne. John, arme Dreng, er i England; jeg har skrevet ham til, om Brevet nu bare maa naae ham tidsnok. — Ja, kan Du løse Din Faster af et Par Dage, min Pige, gjør Du en god Gjerning."

Endnu samme Aften gik jeg derud med nogle saa Nødvendighedsartikler i en lille Taske. Da jeg stod

udenfor Døren med Haanden paa Laasen, stormede Alt, hvad John havde sagt om mig og dette Huus, ind paa mig og fyldte mig med inderlig Bedrøvelse.

Faster Lene blev ikke forundret, da jeg kom; hun omfavnede mig paa sin rolige Maade, gav nogle simple, forstaaelige Anviisninger med Hensyn til Sygepleien, og beredte sig saa til at gaae.

„Om et Par Dage kommer jeg igjen", sagde hun, „stakkels John, Gud skjænke hans Moder Livet; hun er jo den Eneste, han har."

Faster saae bedrøvet paa mig; der var en lille Hentydning, en svag Bebreidelse i hendes Ord.

Aldrig glemmer jeg den første Nat, det Hele var saa drømmeagtigt, saa forunderligt. Den Syge kastede sig uroligt frem og tilbage, nu smaaklagede hun, nu talte hun vildt. Engang saae hun skarpt og vist paa mig.

„Hvem er det? Hvem er Du?"

„Marie, kjender De ikke Marie, Deres lille Guddatter?"

„Jo vist, naa saa, seer man det, og jeg, som bad ham seent og tidligt om at slaae Dig af Tankerne, og saa blev Du dog min Sønnekone alligevel."

O, hvor denne Misforstaaelse piinte mig; mine Indvendinger forstod hun ikke og var saa glad i sin Vildfarelse.

Til den bestemte Tid indfandt Faster Lene sig; to Dage efter kom jeg igjen. Johns Moder var nu lidt bedre; hun hilste mig med et gjenkjendende Blik og klappede venligt min Haand med de matte Fingre.

Den Nat sov hun trygt og roligt. Jeg sad i Stuen ved Siden og hørte paa Uhrets Dikken og den eensformige Lyd af Regndryppene fra Taget. Da Morgenen gryede, faldt jeg i en kort, urolig Blund, hvoraf en haard, vedholdende Banken paa Huusdøren vækkede mig. Pigens Trin lød idetsamme paa Trappen og Skodden blev skudt fra.

„Hvorledes staaer det til?" det var Johns Stemme, i et Nu var jeg oppe og lysvaagen.

„Aa, det er omtrent ved det Samme; Madammen seer elendig ud. — Ja, Jomfru Marie er da derinde."

„Hvem?"

„Jomfru Marie, Skipper Bangs Marie".

„Det er bedre med din Moder, John", sagde jeg, idet han aabnede Døren, „der er ingen Fare mere".

„Saa være Herren da takket!" — han blev staaende midt i Stuen og saae tvivlsomt hen paa mig, „Du er her, Marie?"

„Ja, Faster og jeg komme skiftevis", hvor mit Hjerte slog, medens jeg talte saa roligt og ligegyldigt, „men herefter er det vist overflødigt. — Vil Du see,

hvor godt og trygt hun sover? Kig kun derind. Men Du er jo vaad, John, tag dog Kappen af, saa vil jeg skaffe Dig lidt at spise".

O, det var underligt at dække Bordet, medens han sad der, bleg og taus, og stirrede paa mig.

„Tak, tak", han tog et Stykke Brød, men lagde det igjen fra sig, skjød Tallerkenen bort og sprang op.

„Jeg kan ikke. — O, naar jeg tænker, hvor tidt jeg har dromt om første Gang, Du skulde brede Dug her, og saa, at det skulde komme saadan, saa glædeløst!"

„Livet er blevet mig tungt", vedblev han, idet han maalte Gulvet med urolige Skridt, „jeg holder det ikke længer ud, Marie. Du maa sige, hvad der staaer imellem os, jeg forlanger det".

„Skaan mig, John, jeg kan ikke undvære din Agtelse og dit Venskab".

„Min Agtelse og min Kjærlighed kan Du aldrig miste", han saae forundret paa mig, saa urokkelig tryg i sin Tillid.

Skulde jeg skrifte? o, hvor fik jeg Mod fra; dog jeg burde vist, for hans Skyld, det var en frygtelig Nødvendighed. Saa satte jeg mig da ved Vinduet, med Ryggen imod ham, og fortalte uden Omsvøb, aabent og sandru, som stod jeg for Vorherre selv, det Hele. Han

gav ikke en Lyd fra sig, og afbrød mig ikke en eneste Gang; det var næsten, som sad jeg ene i Stuen.

„Nu har Du faaet din Billie, John, og kjender mig i al min Svaghed. Jeg veed, hvorledes Du dømmer, see ikke paa mig, tal ikke til mig, lad mig gaae!"

Jeg ilede ud af Huset, henad Veien til Hjemmet. Regnen var nu ophørt og Skyerne skiltes mere og mere; den kolde Morgenvind strøg hen over min Pande og gjorde mig godt. Fa'erbro'er stod i Havedøren; han saae forskrækket paa mig.

Hvor kommer Du fra, Marie? Du er bestemt syg; din Haand er jo ganske kold, og Du ryster. — Lene, Lene, Barnet er sygt".

„Jeg er blot træt, Fa'erbro'er, og vil gjerne hvile ud. — John er nu hos sin Moder, saa jeg kunde roligt forlade hende".

Faster fik mig hurtigt iseng; hun fattede instinctmæssig min Trang til Ro, og trættede mig ikke med Spørgsmaal.

Lidt efter lidt gav den stærke Spænding i mit Sind efter; det Værste var nu overstaaet, han vidste Alt. Der kom en underlig Fred over mig, som jeg laae der, ganske stille og ene, i min kjære gamle Stue. Jeg slog Kors for min Pande og mit Bryst, befalede min Skjæbne i

den Almægtiges Haand og slumrede saa ind, udtømt af Sindsbevægelse, overanstrengt af Nattevaagen.

Solen var lige ved at gaae ned, da jeg vaagnede, Faster Lene sad ved mit Hovedgjærde og strikkede.

„En god, styrkende Søvn", sagde hun fornøiet, „Pulsen er i Orden, Du kan gjerne staae op".

Fa'erbro'er var ude i Haven, da jeg kom ind; han talte med Nogen, og loe paa sin klukkende, oprømte Maade. Hvem var det han talte med? Hvem var det, der nærmede sig med raske Skridt? Hvad vilde John her? hvorfor kom han?

„Marie, gaae ikke, lille Marie bliv!"

Hans sjælfulde Ansigt straalede af Kjærlighed, idet han greb min Haand og sagde:

„Har jeg ikke altid troet, at det kun var Spindelvæv, der stod imellem os, har jeg ikke altid vidst, at Du dog holdt af mig paa Bunden af Hjertet. — Bliv ikke bange, Marie, jeg vil gjerne vente, nu venter jeg jo med Haab. Din Indbildningskraft har været syg, Du har drømt en fæl, urolig Drøm, min Elskede, Vorherre lade Dig glemme den!"

Og jeg havde næsten glemt den, da Fa'erbro'ers Ord kaldte Erindringen tillive. Naar jeg nu seer paa

John, min høitelskede Ægtefælle, paa vore raske smukke Drenge og den lille Pige i Vuggen, og saa mindes hiint Aar, fristes jeg til at spørge: var det mig, der oplevede alt Dette, var det ogsaa virkelig mig?

J.
Forf. til „En ung Piges Historie".

J. C. Jensen.

1.
I Midnatstimen Nytaarsnat.

Hør! Klokken hist i Taarnet slaaer! —
Farvel, farvel, Du gamle Aar,
Saa mæt af travle Dage!
Tak for hver Fryd, som med Dig drog,
Og selv om Saar Du Hjertet slog,
Det var Vorherres Gjerning dog,
Thi vil jeg ikke klage!

Hør! Klokken hist i Taarnet slaaer! —
Velkommen hid, Du unge Aar,
Paa Stormens stærke Vinge!
Skjøndt svøbt i Mulm Du kommer hid,
Mens Sneestorm klæder Jorden hvid,
En solklar Dag, en Vaar saa blid
Jeg veed dog, Du vil bringe.

Men vil, med Alnaturens Vaar,
Du bringe Balsom for de Saar,
Der aldrig blive gamle?
Vil Du mig lade see den Dag,
Med Seir for Danmarks Folkesag,
Da som eet Folk og om eet Flag
Sig alle Danske samle?

Skal Haabets Gnist, der tændtes nys,
Udslukkes som et Moselys,
Hvad eller Daggry melde? —
Du svarer ei — Du vinker kun,
Som lod det fra din tavse Mund:
„Følg med! da skal hver nyfødt Stund
Dig, hvad jeg vil, fortælle!“

Følg med! — maaskee til Død og Grav?
— Dog giv kun hid min Vandrestav,
Jeg følger Dig i Troen!
Den løser op hver Dissonans,
Den smelter Sorger i sin Glands,
Den fletter Evighedens Krands,
Slaaer over Dødsdvælg Broen!

2.

Kong Frederiks Minde.

Lyd nu vor Mindesang,
Priis med veemodig Klang
Vor tabte Ven!
Kjærligheds Gyldenkrands
Altid skal smykke hans
Billed med rigest Glands
Blandt danske Mænd!

Dengang Europas Land
Trindtom var sat i Brand,
Folk stod mod Drot,
Da sad han tryg og bold,
Hegnet af Hjerters Vold,
Rifted paa Friheds Skjold
Lovbudet godt.

Dansk var hans Hjerteblod,
Nordisk hans Tanke god,
Trofast hans Ord!
Tydskernes Underfund
Hadet af Hjertensgrund
Han, som med Danske kun
Krandsed sit Bord.

Da han gik bort saa brat,
O, hvilken Sorgens Nat
Hylled os ind!
— Dog det bør danske Mænd
Slovt ei at synke hen.
Mindet om ham skal end
Ilde vort Sind.

Aldrig i Danevang
Uddø da Mindesang,
Fredrik, om Dig!
Lad den tilraabe Hver,
Som bærer Kronen her:
„Frederik Folkekjær
Vorde Du lig!“

3.

Naar danske Mænd i Skjærsommer blid
Sig flokke under de grønne Boge,
Da er det ikke til bitter Strid,
Nei til en Daad, der vor Kraft kan øge,
At fælles Planer
Ad nye Baner
Maae bringe Held, som ei nu vi aner,
Vort elskte Land!

Og er end Tiden saa tung og trang,
Og huser end vi mangt bittert Minde,
Dog vil vi flokkes i Danevang
Med ærlig Villie til Trøst at finde:
Mens Hjerter lue,
Vi opad skue,
Da kommer Aanden fra Himlens Bue
Med Fred og Haab!

Med Fred imellem hver Danemand,
Hvem Hjerte varmt blev i Barmen givet
For Danmarks Folk og for Danmarks Land,
For Modersmaalet og Frihedslivet!

Med aaben Pande
Som Muur de stande
Kun for det Rette og for det Sande;
Da staae vi fast! —

Med Haab, at, trods al vor Trængselsnat,
En Gjenbyrdstid dog paany skal komme,
Naar kun vi selv ei vil segne brat,
Men luttres under Vorherres Domme,
Saa Troen fødes,
Med Alvor mødes,
Og Folkehjertet ret gjennemglødes;
Da frelses vi!

Saa vai vort Banner og ton vor Sang,
Hvergang vi flokkes i Danelunden!
Er Mindet bittert og Tiden trang,
Saa tolk I Haabet fra Hjertegrunden:
Vil Gud, da kommer
Vel end en Sommer,
Hvor Folkelykken som Rosenblommer
Skal springe ud!

V. E. Jensen.

Ludvig.

To sammen.

O, hvor det dog er skjønt at følges ad!
Ret aldrig før mit Hjerte var saa glad.
Mig Himlen tyktes før ei nær saa skjøn,
Og aldrig før saae Skoven jeg saa grøn.

Mit Bryst drak aldrig før saa ren en Luft,
Og aldrig havde Blomsten saadan Duft,
Og aldrig var saa yndig Fuglens Sang,
Og aldrig havde Kilden saadan Klang;

Og aldrig var min Sjæl saa vingelet,
Hvad før var dunkelt nu jeg skuer ret;
Hver Sorg, der tynged, dysset er i Blund,
Og kan ei vaagne meer fra denne Stund.

O ja! det er saa skjønt at følges ad!
Min Elskte! før var aldrig jeg saa glad,
Fordi din Haand sig dølger varmt i min,
Fordi din Stemme hvisker: „Jeg er Din!"

Fordi mit Blik kan sænke sig i Dit,
Fordi dit Øie straaler Glands i mit,
Fordi dit varme, uskyldsrene Sind
Sig maler smukt i Roser paa Din Kind;

Fordi dit Hjerte banker mod mit Bryst,
Fordi hos Dig jeg finder himmelsk Lyst,
Fordi din Læbe stedse kjærligt leer, —
Min Ida! vi vil aldrig skilles meer!

Ludvig.

P. Mariager.

Gjenboerſken.

I.

Smukke Pige, Du, hvem jeg i Stilhed
Viede saa mangen kjærlig Tanke,
Aner Du, hvor tidt mit Blik Dig fulgte,
Naar Du sysled paa dit lille Kammer?

Ofte stod jeg bag Gardinets Folder
Og belured Dig i hele Timer,
Og hvor tidt Du end forsvandt fra Vindvet,
Blev jeg aldrig træt, men vented gjerne.

Undertiden dog jeg reent forgjæves
Speided over til de klare Ruder.
Men naar da med Øet i Kamrets Baggrund
Jeg din dunkle Form i Døren skimted,
O, da følte jeg, hvorledes Glæden
Drev sin varme Strømning til mit Hjerte;
Thi jeg elsker, troer jeg, selv din Skygge,
Ja, selv Skyggen af din smukke Skabning!

Meest lyksalig var jeg dog tilmode,
Naar ved Vinduet Du sad og læste.
Uforstyrret jeg Dig da betragted,
Og imens Du med de hvide Fingre
Langsomt vendte Bogens trykte Blade,
Vandt jeg Tid til tydeligt at tegne
Dine kjære Træk i min Erindring.
Ei alene dog dit milde Aasyn
Med den klare Teint jeg da beundred,
Nei, din drømmende, beskedne Stilling
Havde Noget, som mig mægtigt fængsled.
Aldrig viste sig dit lille Hoveds
Uforlignelige Form saa herlig,
Som naar tankefuld Du frem Dig bøied
Over Bogen, Du saa flittig læste.

I Contouren af din fine Nakke
Var der da saa qvindligblød en Ynde,
At jeg meer end een Gang, reent fortryllet,
Med ungdommelig Begeistring udbrød:

Nei, saa levende, saa smukt et Billed,
Som Du danner bag dit Vindues Ramme,
Har en Maler, selv en Kunstens Fyrste,
Aldrig frembragt paa det døde Lærred!

O, Du aner ei, hvor mangen Skjønhed
Mig din lyse Morgendragt forraader;
Hvert et Omrids af de bløde Former
Seer jeg klart mod Stuens mørke Baggrund.

Hvor din Skulder dog sig herligt runder,
Hvor din Barm er fuld, dit Liv er smidigt!
Nei, blandt hundred Evadøttre findes
Ei en saadan Vext som den, Du eier!

Ja, den samme Haand, som skjænked Rosen
Dens poetiske og zarte Friskhed,
Har vidunderligt i Dig forenet
Sine sjeldneste og bedste Skatte.

Paa dit mørke Haar en Glands der spiller,
Som om een af Solens muntre Straaler
For bestandig, i forelsket Lune,
Havde skjult sig i de dunkle Lokker;
Om din lille Mund et Smiil der slumrer
For at vaagne ved den mindste Glæde,
Og i Rødmen paa din Kind man aner
Et blufærdigt Gjenskin fra dit Hjerte, —
Fra det kjærlige, det varme Hjerte,
Der er Kilden til din hele Skjønhed.

II.

Ja vist, idag er det Søndag!
Selv Solen forgylder min Væg;
Udenfor er der saa stille,
Alt har et høitideligt Præg.

I Huset inde ved Siden
Synger en Lærke sin Sang,
Og fra det Fjerne jeg hører
En Kirkeklokkes Klang.

Men ovre bag Ruderne klare
Min hemmeligt Elskede staaer
Og seer til sit Vindues Blomster
Og tæller hver Knop, de faaer.

Min Gud, hvor er hun dog yndig
I sin mørkviolette Dragt,
Der blotter de deilige Skuldres
Kun altfor blændende Pragt.

Hun staaer blandt Roser og Myrther,
Min unge, forhaabede Brud,
Og blomstrer selv som en Rose,
Der nylig har foldet sig ud.

Hvor vaersomt sysler dog ikke
Den lille, snehvide Haand!
I hver Bevægelse seer man
Den milde, qvind'lige Aand.

O, var Du blot min, Du Søde,
Min egen, tilbedte Viv,
Hvor skulde vi To da føre
Et paradisisk Liv!

Thi just fordi mit Hjerte
Ei aabner sig for Enhver,
Gjemmer det tusinde Blomster
Til den, det vinder kjær.

III.

Vor Lykke.

Saasnart Du smukke Pige trolig
Vil love mig at blive min,
Indretter jeg Dig i vor Bolig
En lille Celle nok saa fiin, —
En Helligdom for al vor Lykke,
En Rede, mere blød og luun,
End nogen Fugl forstaaer at bygge
I Vaarens Tid af Mos og Duun.

Her skal din Haand kun møde lette
Og zarte Draperiers Flod,
Og kun paa Tæpper skal Du sætte
Din nydelige, lille Fod.

Thi dette Rum jeg vigt vil smykke,
At det kan staae i Harmonie
Med al den Glæde, al den Lykke,
Der venter Dig, min Drøm, deri.

Om Morgenen, før Dagens Stemme
Dig vækker af dit lette Blund,
Du i din Slummer skal fornemme
Et Kys, der trykkes paa din Mund,
Og vaagnende Du da vil finde
Mig bøiet over din Profil,
Fordi jeg selv, jeg selv vil vinde
Dit allerførste søde Smiil.

Og tro blot ei, at nogen Pige
Faaer Lov til med sin plumpe Haand
At røre Dig, Du Elskelige,
Blot ved det allermindste Baand.
Selv hjælper jeg Dig dem at binde,
Og — farer jeg lidt vild deri,
Vi som to Børn strax Stof vil finde
Til Latter, Spøg og Drilleri.

Og naar ved Middagstid vi mødes
Fra Dagens Sysler ved vort Bord,
Jeg over Smaating ei vil stødes;
Derpaa jeg giver Dig mit Ord.
Ja, selv om upræcis vi spise,
Skal der dog aldrig vanke Skjænd; —
Det er vel nok til at bevise,
At jeg bli'er ulig andre Mænd.

Nei, som paa Rembrandts smukke Billed,
Hvor han, med Armen om sin Viv,
Sig selv ved Bordet frem har stillet,
Opløftende sit Glas med Liv, —
Saaledes vil jeg kjærlig sætte
Dig paa mit Skjød og spørge Dig,
Om ei, min yndige Brunette,
Du har et Haab at skjænke mig.

Og naar en Dag Du bly mig svarer
Med Glædens Rødme paa din Kind,
Da glemmer jeg en Moders Farer
For lutter Jubel i mit Sind.

Og henrykt af dit Smiil, det ømme,
Som gi'er min Sjæl dens bedste Kraft,
Jeg for vor skjulte Gjæst vil tømme
Den skumbedækte Ætherskaft.

Dog — lad os ikke altfor trygge
Til Livets Blomster skue hen;
Nei, ret som Lyset har sin Skygge,
Har Glæden Sorg til Følgesvend.
For Sorg vi ei forskaanet blive,
Thi den gaaer Ingens Dør forbi;
Men Kjærlighed formaaer at give
Selv den, selv Sorg sit Trylleri.

Naar Du er syg, da vil jeg vaage
Og dæmpe Lampens klare Skin,
At dine trætte Øienlaage
Desmere blidt kan slumre ind.
Og vaagner Du, min Sjæls Veninde,
Og titter frem bag dit Gardin,
Da skal Du altid, altid finde
En Haand, der kjærlig trykker din.

Og er Du søvnløs paa dit Leie,
Mens Timerne kun langsomt gaae,
Da bær jeg Dig ad Tankens Veie
Til Orientens fjerne Blaae.
Og naar dit klare Blik da viser,
At Alt Dig her er nyt endnu,
Taknemmelig jeg Himlen priser,
At jeg dog veed lidt Meer end Du.

Og naar Du græder, bort jeg kysser
Hver Taare af din blege Kind,
Imens med milde Ord jeg dysser,
Du stakkels Barn, din Smerte ind.
Ja, Smerten selv Du skal velsigne,
Naar Du ved Lampens matte Skjær
Af min beklemte, bange Mine
Kan see, hvor høit jeg har Dig kjær. —

Og naar engang med Sorg og Klage
Vi skilles maae for denne Jord,
Vil Den af os, der bli'er tilbage,
Dog trøstes ved den Andens Ord.

Thi Den, der da for Gud skal stilles,
Vil smile svagt: „Vi sees om lidt;
Thi længe vi dog ei kan skilles,
Vi To, der altid var som Eet.“

IV.

Min deilige Drøm den svandt idag.
Den svandt som Alverdens Drømme,
Og — kald mig kun Daare, kald mig kun svag —
Ned ad Kinden mig Taarerne strømme.

Du stod ved Vinduet, saa slank og net,
Og, for at betragte Dig nøie,
Jeg listed mig til med en stærk Lorgnet
At væbne mit speidende Øie.

Et Mønster med ziirlige Snirkler og Sving
Paa Ruden Du just vilde tegne,
Da saae jeg, o vee! paa din Haand en Ring
Og følte mig pludselig blegne.

Ak! Du, hvem i Tanken jeg kaldte min Viv,
Min Fee og mit Hjertes Veninde,
Du er da en Andens for hele dit Liv,
Og aldrig din Haand jeg skal vinde.

En Anden skal kysse din blode Kind,
Naar den rødmer af moderlig Glæde,
En Anden skal dysse din Smerte ind,
Naar Du syg og bedrøvet maa græde.

O! seer jeg Dig staae der saa ung og saa smuk,
Det er, som mit Hjerte vil briste,
Da kan jeg ei troe det — Gud høre mit Suk! —
At evig jeg skulde Dig miste.

Dog Ringen den siger mig kun for sandt,
At aldrig din Haand jeg skal vinde.
For stide, Du levende Blomst, jeg Dig fandt, —
En Ring og et Løfte Dig binde.

O! maatte dog han, der skal kalde Dig sin,
Og hvis Hjem Du som Hustru skal smykke,
En Kjærlighed føle, der lignede min, —
Da frygter jeg ei for din Lykke.

Men selv om jeg flyer det fortryllende Sted,
Hvor jeg seer Dig og hører din Stemme,
For mangen Erindring jeg alt bringer med
Til i Hast min Drøm at forglemme.

Dit yndige Billed har Dag for Dag
Jo listet sig ind i mit Hjerte,
Og atter at rive det ud deraf
Vil koste mig Tid og Smerte.

De sorte Øine.

To sorte Øine lokked mig
Ved deres dunkle Pragt,
Og hvor jeg gik, og hvor jeg stod,
Fornam jeg deres Magt.

Hvad var vel alle Øine blaae
Mod disse Øines Lyn? —
Som Stjerner i den dybe Nat
De fængslede mit Syn.

Snart funkled de med Hindens Blik,
Saa sky, og dog saa mildt;
Snart gjød de Flammer i mit Blod
Og lod det blusse vildt.

Det gik mig, som det gaaer et Mol,
Der kommer Lyset nær: —
Jeg droges meer og mere til
Af disse Dines Stjær.

Men just da jeg som fangen Træl
Erkjendte deres Magt,
De til en Anden vendte sig
Med deres dunkle Pragt.

Ja, just idet de loved mig
Et Himmerig af Lyst,
Da skabte de af skinsyg Oval
Et Helved i mit Bryst.

De stjal min Fred, de stjal mit Haab,
De stjal min Ungdoms Aar
Og planted altfor tidlig Sølv
Iblandt mit mørke Haar.

Og dog — ifald for anden Gang
Jeg mødte slige Blik,
Veed Himlen kun, og ikke jeg,
Om det mig bedre gik.

Thi underfuld og magisk er
De sorte Dines Magt,
Og, for man veed det, fængsles man
Af deres dunkle Pragt.

Et Blomsterbryllup.

Vandlilien drømmer eensom
Paa Søen en Sommernat;
Den længes, græder og dufter
Og føler sig forladt.

Med Eet en Blomsterhilsen
Hen over Vandet gaaer:
En fiin, ætherisk Vellugt,
Som hen til Lilien naaer.

Da løsner den sig sagte
Med Skjælven fra sin Rod
Og svømmer bort fra Stedet
Hvor drømmende den stod.

Til Lilien i det Fjerne
Den føres af Vind og Strøm
De mødes, rødme og lysfes
Og drømme nu samme Drøm.

Omkring dem er der stille
Og kjøligt og frisk,
Der høres knap et Pladsk
Af en legende Fisk.

Men over Vandet gaaer der
En berusende Duft
Af Blomsterstøv, som blandes
I Sommernattens Luft.

I Tusmørket.

Hyggeligt der var i Stuen,
Ilden flammed i Kaminen;
Men paa Ruden pisked Regnen
Under Vinterstormens Hvinen.

Hun og jeg vi var alene;
Taus jeg sad ved hendes Side,
Mens hun drømmende lod Haanden
Over sit Piano glide.

Som i Leg de fine Fingre
Sagte Melodier skabte,
I hvis underfulde Skjønhed
Jeg mig meer og meer fortabte.

Hver en Tone kom fra Hjertet
Og til Hjertet omt den talte;
Tusind rene Jomfrutanker
I den rene Klang sig malte.

Søde Følelser og Drømme,
Veemod, Haab og Illusioner
Blomstred som en evig Ungdom
I de perlerene Toner.

Næppe aandende jeg lytted,
Og da hendes Spil forstummed,
Greb jeg henrykt hendes Hænder,
Mens hun stirred ud i Rummet.

„Aldrig, aldrig — varmt jeg udbrød —
Vil jeg disse Toner glemme,
Til min Dødsdag vil jeg trolig
Deres Klang i Hjertet gjemme.

Og naar Herrens Dag den kommer,
Naar selv Tiden døer af Alder,
Og naar Domsbasunen vældig
Frem af Gravene os kalder —

Nærm Dig da min Grav, og hvis jeg
Domsbasunen ei kan høre,
Læg da Haanden paa mit Hjerte,
Bøi din Læbe til mit Øre —

Syng da sagte disse Toner,
Syng dem midt i Dødningvrimlen,
Strax jeg vaagner da og føler,
At jeg er hos Dig i Himlen."

Den sorte Ridder.

Romanze.

See, denne høie Himmelhvælving,
Hvor store Stjerner holde Vagt,
Det er Provences klare Himmel,
Som rober Universets Pragt.

Blandt Kjæmper af Kastanietræer
Et Slot der staaer fra gammel Tid;
Ned ad dets Marmortrappe stiger
Med frygtsom Gang en Jomfru hvid.

Det hvide Barn sig ængstlig lister
Blandt Havens Rosenbuske frem,
Og hendes Fodtrin er saa sagte,
At Alfer knap kan høre dem.

Hun synes ei, den hulde Skabning,
At see den lille Amorin,
Som leder hende, mens han holder
Sig fast ved hendes hvide Liin.

Hun synes ei at kunne fatte,
Hvad Blomsterne de tale om;
Hun troer, de zittre for en Luftning,
Som ind blandt Træerne der kom.

Hun hører ei, at Rosen hvisker,
Saa høit som Roser hviske kan:
„Vend om, vend om! Vi Blomster frygte
Din Ven, den store, sorte Mand.“

Men alt i Vennens Arm hun hviler,
Saa bævende og dog saa glad,
Og til et Lysthuus af Jasminer
De, fastomslyngte, følges ad.

Først hviske de, men ganske sagte,
Som frygted de det grønne Ly,
Og derpaa bli'er der tyst og stille,
Som om hver Plante lytted bly.

Med Ret de hvide Roser blusse,
De røde dobbelt røde staae;
Selv fra de store, gamle Træer
Som undertrykte Suk der gaae.

Men lige rolig vandrer Stjernen
Hen ad sin himmelhøie Vei;
Thi Stovets Lyst og Stovets Smerte
Den i sin Reenhed fatter ei.

Dog hør! — i Nattens dybe Taushed
En Ugles Tuden lyder hen,
Og vaagnende den unge Pige
Sig river los fra ham, sin Ven.

I sød Forvirring og med Taarer,
Og dog med Smiil omkring sin Mund
Hun til den Elskte skamfuld hvisker
Et Ord, en Bøn fra Hjertets Grund.

Den sorte Ridder kysser artig
Sin Dames Pande, reen og klar:
„Min Brud, min Hustru Du vil være?
Umuligt, Barn! See her mit Svar!“

Og fra sin Skulder slog han Kappen, —
Men Pigen slap den Haand, hun holdt;
Thi paa hans mørke Klædning straaled
Malteserkorset blankt og koldt.

P. Mariager.

C. Ploug.

Gry.

Det gryer! Endnu er Mørket tæt og tykt;
Dets sorte Tepper ned for Diet hænger,
Og former ens, hvad der er Skjønt og Stygt,
Og Langt og Kort og Krumt og Lige mænger;
Det alle ubefarne Veie stænger,
Og glatter Sporet, der er nylig trykt,
Saa Haand og Fod og Tanke bange famle:
Det Ny er skjult, forsvundet er det Gamle.

Ja, det er Nat endnu, og om vort Land
Ei meer sit hvide Blændlys Maanen breder
Og bygger Guldbro over bundløst Vand,
Og gjækker med forlorne Herligheder;

Men om en venlig Stjernes Blink man leder
Forgjæves over Horizontens Rand.
Før saae vi nok, da fulgte vi dem ikke;
Nu fjæle alle sig for vore Blikke.

Og dersom nogen Visdomslampe brænder
Etsteds, saa er den under Skjeppe sat;
Thi ingen Rude mindste Lysning sender,
Som den profane Mængde kan faae fat;
Maaskee den skinner for udkaarne Venner,
Som gjerrig ruge over deres Skat.
Godtkjøbsboutikerne er' alle lukkede,
Philisteriets Tranlanterner slukkede.

Og dog det gryer, — ei paa det store Hvælv,
Der, truende med Undergang og Jammer,
Sig speiler lige mørkt i Tidens Elv,
Men inde i det lille Hjertekammer;
Der fødes Spirer til et bedre Selv,
Der spille svage Glimt af lyse Flammer,
Der ender Faarekyllingernes Sang,
Og Morgenhanen galer første Gang.

Thi indenfra Gjenfødelsen maa komme:
Der maa det dages, før vor Dag kan gryе,
Der falde maae Selvkjærlighedens Bomme,
Før vi kan skride frem ad Baner nye;
Og der maa lyde høit Reveillens Tromme,
Før Seir og Lykke sendes kan fra Sky,
Der spandt og spinde vore Parcer Traaden,
Der slyngtes Knuden, og der løses Gaaden.

Og see, skjøndt Mange sove tungt og trygt,
Som om al Nød var endt, blot man den glemmer,
Og strække uden Haab og uden Frygt
De kolde Sjæle og de lade Lemmer,
Langt større er den Flok dog, som fornemmer
En Mindelse af noget Skævt og Sygt,
Og som ei finder Sikkerhed i Dynerne
Mod Dødens Tanker og mod Nattesynerne.

Og stedse fleer der er, hvem Angrens Braad
Og Sorgens Svøbe har af Leiet jaget,
Som føle nu, at egen Skyld har draget
Ulykkens Stormskyer sammen om vort Land;

Som veed, vort gamle Huus var bygt paa Sand,
Og paa Credit var fordums Velmagt taget.
Derfor den styrted' med saa stort et Knald,
Fordi den længe ludede mod Fald.

Vi troede, at vi Axen var, hvorom
Europas dyre Ligevægt sig dreied',
At hele Verden i Ulave kom,
Ifald vort Land blev ud af Kortet streget;
Vi troede, at en skimlet Hæder veied'
I Nutids Vægtskaal, selv naar den er tom;
I Ly af Folkerettens sprukne Søiler
Vi ringlede med Østersøens Nøgler.

Vi troede, at de store Magters Gunst
Høimodigen den Svageste beskytted';
Vi troede paa Velgjerninger omsonst,
Naar ydmygt ved de Riges Dør vi lytted';
Vi troede, at til Skærm og Forsvar nytted'
Mod Røverpak vor Smule Smag og Kunst;
Som om fra Gjæs man kunde gjenne Næven
Med noget Andet end en Prygl i Næven.

Saa troede vi endnu paa Hin og Denne,
Som med forandret Øie nu vi seer;
Vi troede paa vor Grande og vor Frænde,
Som om han ei var brændt af samme Leer,
Paa vise Mestre og paa deres Svende,
Paa Krænmerfiffighed og meget Meer;
Vi offrede paa mangen Helgens Alter,
Til Fløielskinder og til Purpurpjalter.

Nu er det Alt forbi — vi staae paa Vraget,
Hvorover Havets vrede Bølger slaae;
Vi har en Stump af Masten, vi har Flaget,
Men neppe nok et Skode, som kan staae.
Og hvis ei inden Dag vi vil forgaae,
Det gjælder om, ei feigt at slippe Taget,
Men holde trostig fast og trodsig ud:
Vi har til Frelse kun — os selv og Gud.

„Os selv!" — Hvor ringe Vægt og fattig Klang
Har nu det Navn, vi nys med Stolthed nævned!
Et bøiet Træ, hvis bedste Green er stevnet!
En Dverg, som kun til Spot har Kjæmperang!

En afmaalt Mundfuld, paa Tallerknen levnet,
Kun for i Mag at nydes næste Gang!
Mindst blandt de Smaa og Svageſt blandt de Svage!
— Hvad nytter det, vi har „os ſelv“ tilbage?

Det nytter lidt kun, naar ei Han er med,
Som væver Livets Væv af ſkjulte Traade,
Og ſtyrer de blindfødte Slægters Fjed;
Som raader anderledes, end vi ſpaaede,
Men deler ud retfærdig Straf og Naade;
Som flytter Magtens Pol fra Sted til Sted,
Og ſom kan reiſe os af Undergangen
Saa let, ſom Sol Han ſpreder over Vangen.

See, Verdens Saga er Hans Fingers Skrift:
Hvor ofte flammed ei fra Skyens Rift
Hans Lyn og ſplitted ad det ſtærke Rige?
Hvor ofte vakte ei hans Aandes Viſt
I Afmagts Ørken Kræfter uden Lige,
Og lod frem af det Smaa det Store ſtige?
Hvor tidt ei ſkifted han Decorationerne,
Og bytted Tiggerpoſerne og Kronerne?

Og hvad der skete i de gamle Dage,
Det skeer igjen i vor, i næste Old;
Vi see vort Billed, naar vi see tilbage
Og læse Skriften ret paa Sagas Skjold;
Af samme Synd sig samme Følger drage,
Og lige Udsæd giver lige Fold;
Naar gjenopvakte samme Kræfter spændes,
Saa retter Kjølen sig og Bladet vendes.

Saa lad os søge da hans Hjælp, den Gamles,
Som var før Alt og bliver efter Alt!
Lad os i ydmyg Tro og Tillid samles
Om Ham, hvis tunge Hænder paa os faldt!
Nu maa ei meer der tvivles eller famles;
Nu eller aldrig har paa os han kaldt;
Høit har hans Stemme lydt i Skjæbnens Domme:
Vee os, ja tifold Vee, om ei vi komme!

Til Morgenbøn lad alle Klokker ringe,
Skjønt over os er Nattens sorte Sky!
Lad Ordet lyde og lad Psalmen klinge,
Saa skal vor brudte Styrke sig fornye,

Og Haabet dale ned paa Duevinge,
Og Natten svinde for et lifligt Gry!
Og saa til Arbeid, Alle, Mand og Qvinde!
Vi har et Land at tabe eller vinde.

Carl Ploug.

Chr. Richardt.

Helene.

Hvor Kullen steiler mod stormende Sø,
Der har hun sin Hytte den hellige Mø;
Nu staaer hun høit paa det vilde Fjeld,
At sige den synkende Sol Farvel.

„O Hav! du Dronning i Kjortlen blaa
Med tusind funklende Guldkorn smaa,
Du Vestens bævende Rosenvold
Med Solens dalende blanke Skjold, —

O kunde jeg blaane saa mit Spind,
Og kunde jeg væve de Guldblink ind,
Og kunde jeg sømme min Silke saa,
Og Skyens Purpur om Fingren slaae, —

Da skulde jeg skjære den Herre Christ
Et Alterklæde som Luen hist,
Da skulde jeg virke med Silke fiin
Til Alterbordet et skumhvidt Liin!"

Hun stod fortabt i det fagre Syn,
Som vilde hun tælle de gyldne Lyn.
I hendes Hjerte saa sødt det sang, —
Da blev hun med Eet om Barmen trang.

Om hende lænked en Arm sig fast,
Hun mødte hans Øies Slangekast,
Og Blodet jog som en Styrtningselv:
Det var Herren i Landet, Jarlen selv!

Jo meer hun jamred, jo meer han loe,
Hun hang som en Rose i Tidslens Klo;
Stum stirred hun over Havet ud,
Men Hjertet sukkede: Hjælp nu Gud!

Hun lod, som hun rakte sin Mund til Kys, —
Men samme Time hun sled sig los;
Hun lod, som hun gav sig i hans Favn, —
Men Havet var hendes Længsels Havn.

Et Nu, og hun stod paa den bratte Skrænt,
Med Offerflammen i Øiet tændt;
Saa styrted hun sig i Dybet trøst,
Som Barnet tyer til sin Moders Bryst.

Hun steg, hun sank, og hun steg igjen,
Selv var hun hos alle Sjæles Ven;
Men frem sig vugged i Maaneskin
En Pude for hendes hvide Kind.

Den skjød sig frem af den graae Granit,
Den flod paa Bølgerne let og blidt,
Den gyngede hende mildt afsted
I Nattens Stilhed til Sjællands Bred.

Og hist, hvor brusende Kattegat
Skyller vor Strand ved Dag og Nat,
Der fandt de hende paa hviden Sand,
Da Solen steg over Klintens Rand:

Om hendes Hoved af Tang en Krands,
Om hendes Læber en Morgenglands, —
Til Gravliin gav hende Bølgerne blaae
Hint Rosenklæde med Guldblink smaa.

Chr. Richardt.

S. Schandorph.

Hvi er Du taus, hvi er Du mørk?

„Hvi er Du taus, hvi er Du mørk,
Hvi sænker Du Dit Bryn?
Hvi gaaer Dit Blik ustadigt om
Og fæster ei sit Syn?
Det er, som var Du ei hos mig,
Din egen Pigelil;
Det er, som eied ei Din Hu
En Hjemstavn at tye til."

Tilgiv min Hu, min lille Ven!
Den har en Vane slem,
At flakke om saa vidt og bredt,
Den er ei vant til Hjem.

Men nu er jeg igjen hos Dig,
Og det af Hjertens Grund;
Nu kan Du binde fast mit Sind
Ved Ordet fra Din Mund.

„Hvi var uroligt da Dit Sind,
Da dog forvist Du veed,
Der altid kjærligt for det staaer
Et Hvilested bered'?
Endskjøndt Du tang, jeg mærked' godt
Med Kjærlighedens Sands,
Der skurred' nylig gjennem Dig
Saa skarp en Dissonans."

Ja vist, saa skarp en Dissonans
Mig nys igjennemskar;
En Efterklang af gammel Strid
Mig gjennembævet har.
I Lag, som dækked' gamle Saar,
Der revet blev en Rift,
Og onde Minders Spogelsblik
Betragted' mig saa stift.

„O, man dem bort, o, man dem bort,
De onde Minders Hær!
Siig, smelter ikke deres Is
For Foraarssolens Skjær?
Og døves ikke deres Skrig
Af Fremtidssyners Sang?
Og maa det ikke drukne dybt
I Elskovs Harpeklang?"

Jo vist, de døe vel nok igjen
Og smelte evigt hen,
Du vækker nok mit gamle Mod
Til Liv, min lille Ven!
Men længe ryster Luftens Hav
I Bølgezittring svag,
Naar det har været slaaet af
De stærke Klokkeslag.

Ved en Venus Afreise til Grækenland.

Ofte til Minde jeg drages endnu,
Hvor i min Ungdom jeg gjerne
Styred' min vidt omhigende Hu
Hen under Hellas's Stjerne.
Mangen en Gang for mit Øie jeg saae
Oldtidens høie Skikkelser staae,
Ei, som Skyggerne dode,
Blege og uden Blod;
Herligt med Kinder røde
Straalende for mig de stod.

Gudernes, Heltenes brogede Færd,
Snart i Olymp, snart paa Jorden,
Klangen af Lyra og Klirren af Sværd
Samles i rhythmiske Orden.
Klart funkler Templet i Sollysets Pragt
Rigt folder Dandsen den bølgende Dragt;

Hist paa Palæstra de Unge
Flokkes til dristigt Spil,
Høit den begeistrede Tunge
Sjunger Paianen dertil.

Gysen saa dybt gjennem Sjælen mig foer:
Trodsig mod evige Guder
Slynger Prometheus de knusende Ord,
Stormen om Fjeldtoppen tuder.
Natmulmet brydes af sælsomme Lyn
Alt ved Kassandras profetiske Syn;
See Antigone vanke
Bleg mod Gravhulen trang,
Bort fra Brudeblus blanke
Og Hymenæernes Klang.

Tys, — men af Latter en Storm blæser op,
Høit paa den rivende Bølge
Svømmer af pudsigste Masker en Trop
Frem i uendeligt Følge.
Guder og Mennesker, Himmel og Jord
Hvirvles afsted i det buldrende Chor;

Seer I, med Laurbærkrandsen
Aristofanes staaer;
Vildere hen bruser Dandsen,
Alt mens han Plekteret slaaer.

Altsaa skal Du, min Ungdomsven
Bort til de Strande drage,
Hvor i begeistret Længsel jeg hen
Higed' i Ungdoms Dage;
Did, hvor end Templets revnede Væg
Bærer af Guddomstanken Præg:
Hellas's deilige Kyster,
Pallas Athenes Stad,
Der, hvor end Minders Røster
Suse om Søilernes Rad.

Med vil Du bringe Hjerte og Aand
Til at nyde og samle,
Og til at væve det knyttende Baand
Mellem det Nye og det Gamle.
Fader Homeros's Tanke paany
Vil for Din undrende Tanke gryе,

Skjønhedstypernes Brimmel,
Eros's Fødselsfest,
Platons Ideers Himmel
Vil Dig byde til Gjæst.

Naar Du i maaneklar Aftenstund
Over Akropolis skrider,
Og naar paa Sjælens dæmrende Grund
Lege de gamle Tider,
Naar der af Oldtid bæver en Klang
Til Dig igjennem Vindenes Sang;
Da for min Aand Du tale,
Bring en Hilsen, som den
Tidt til Hellas's Dale
Ydmygt har skikket den hen.

Reiselængsel.

Til Tryllelandet ved Alpernes Fod,
Didhen har jeg higet saa længe,
Hvor Bjergsneen rødmer i Solens Blod,
Som Rosen rødmer i Enge;

Hvor Pinien kneiser mod Himlen rankt,
Hvor Guldoranger bag Løvet blankt
I straalende Fylde hænge.

Hvor udfra Stenen de Seklers Røst
Os veed at trylle og binde,
Hvor det maa være en festlig Lyst,
At hilse paa hvert et Minde;
Hvor Folkets Liv bruser ud i Sang,
Hvor Sproget selv eier Toneklang, —
O, kunde dog did jeg vinde!

Da vilde jeg gaae til den Dødningestad,
Som drømmer ved Adrias Vande,
Hvor tusind' Pragtruiner i Rad
Erindringsbetyngede stande,
Og hvor San Marcuskuplerne slaae
De svaie Linier i Luften blaae
Og krone Venezias Pande.

Milanos Tempel med Skoven høi
Af Spir, der mod Sky sig strækker,
San Pietro i Rom, hvis Rygte fløi
Saa vide, som Verden rækker,

Og Oldtids Kolosser, dækte med Mos,
Der skue paa Nutid ned med Trods
Og Nædsel fast i den vækker:

Det skulde jeg skue med henrykt Aand,
Selv Himlen aaben jeg skue
Da vilde ved Rafaels Tryllehaand,
See Engle bag Guldskyers Lue,
Og følge de Sjæles myldrende Tog,
Som Buonaroti i Dybet slog,
Hvor Flammer knittrende true.

Da lufted' det op vel i Brystets Rum
Til Plads for lidt større Tanker;
Man bliver saa ærbar, sat og — dum,
Naar altid blandt Smaat man vanker.
Man træller for mangen forloren Gud,
Da visne de frodige, lovende Skud
Paa Ungdommens svulmende Ranker.

Opraab.

Op, prøv det unge Mod,
Sky ikke Striden!
Kjøl ei det varme Blod
Med Kløgt før Tiden!
Imod det største Maal
Du rask Dig svinge,
Mens, lig en Fjer af Staal,
Din Kraft kan springe!

Og naaer Du ikke op,
Hvorhen Du stunded',
Har Du til Bjergets Top
Ei Veien fundet,
Det rene Straalevæld,
Som fjernt Du skimted',
Har ind dog i Din Sjæl
Paa Flugten glimtet.

Og skal Du siden gaae
I Dalens Taage
Og maallos høre paa
De gamle Kloge,

Puft til den skjulte Gnist
Dybt i Dit Indre,
Som Trostens Stjerne vist
Den da vil tindre.

Et ringe Bytte vel
Fra tunge Kampe,
I Ungdoms Gravcapel
En eenlig Lampe,
Men dog et Livets Lys,
Som qvæger Sindet,
Naar i dets Flammegys
End sittrer Mindet.

Du kjender de gamle Sange.

Du kjender de gamle Sange
Om Dybets sælsomme Magt,
Der levende Sjæle kan fange
Med lokkende Blik som en Slange,
Der holder paa Fuglen Vagt;

Hvorlunde det Dyb os fylder
Med Længsel forførende, sød,
Mens Bølgen, som glimtende skyller,
Med sugende Kraft os tryller
Derned i sit tause Skjød.

Saa gaaer det og, naar vi længe
Har stirret i Fortids Hav;
Fjernt toner der lokkende Strænge,
Der bort fra Livet os trænge
Ned i Aarhundreders Grav.

Hvor fristes vi til at støde
Foden fra haarden Jord!
Hvor drages vi hen til de Døde,
Hvor længes vi efter at møde
Det lydløse Aandekor!

Gaae bort fra Brinken itide,
Du tause, stirrende Mand!
Vend om for vaagen at stride,
Vend om for modigt at lide
Igjen i de Levendes Land.

S. Schandorph.

Rudolf Schmidt.

Smeden i Ruhla.

Landgreve Ludvig foer en Dag paa Jagt
I Thyringbjergets Skov, hans Fædres Eie;
For langt har Jagtens viltre Lyst ham bragt,
Og ene færdes han paa Hjortens Veie.
Det var en Herre, gavmild, kjæk og god:
Hans aabne Hjerte slog for Livets Glæde,
Og Glæden sank, naar han sin Haand oplod,
Som Solens Lysnen og som Regnens Væde.

Men Livets Kald, der har hans Hjerte vakt,
Var som et Jagthorn kun i Fjeldets Sale,
Og ingen Luftning har hans Øre bragt
Det Suk, der fødes i de trange Dale.

Og Glædens Faner var som grønne Træer,
Der staae med Bladhang, Side tæt ved Side:
Det friske Løv, det vinker fjernt og nær,
Men stænger til, naar Synet vil gaae vide.

Hans Sind var ærligt, blankt og uden Svig,
Og ei paa Svig ved Andres Færd han troede;
Han aned ei, hvor Uret bredte sig,
Og Hadets Urter skjult i Skyggen groede.
I Hallen sad han glad, naar Vinen flød,
Og Kerter sken i Natten ud, den sorte,
Og aned ei, hvor dumpt den blege Nød
I Mulmet banked paa de lukte Porte.

I Qvælden stod han nu med Blus paa Kind,
Hans trætte Ganger hang med Ho'det længe;
Alt glimter mat de blege Stjerners Skin,
Og lavt han seer den røde Maane hænge.
En Sti han søgte mellem Gran og Bøg;
Men intet Spor i Mørket kan han finde.
Da hæver mellem Grene sig en Røg,
Og dybt i Dalen seer et Blus han skinne.

Den Lysning naaede han i Skovens Ring,
Hvor Ruhla ligger gjemt blandt dunkle Stammer:
Den gamle Smedie, kjendt hel langt omkring,
I Ovælden vinker ham med sine Flammer.
Den barske Smed han i det røde Skin,
Mod Væggens Sod, kan som en Kjæmpe skue;
Han binder Hesten, træder lydløst ind,
Med Jagtspyd i sin Haand, ved Essens Lue,

„Hvad Godt vil I?" — „Viis Vei fra Skovens Gjem
En Jæger, som er faren vild paa Jagten!" —
„Tilbage fører samme Vei, som frem,
Det slaaer ei feil, naar blot man bruger Agten!"
— „Godt Ord igjen. Viid, jeg er Grevens Mand:
Ei være vil jeg blandt hans Følge savnet". —
„Landgreven tjener I? Ha, Skam faae han!
Jeg toer min Mund, naar blot jeg nævner Navnet".

Dumpt gjennem Ludvigs Bryst en Smerte foer:
Sit Hjerte vidste han til Godhed rede;
At god han kaldes, selv forvist han troer:
Hvi skal han mødes her med Haan og Vrede?

„Slig vranten Tale gjør kun halvt mig klog
Hvad Mening vil I, jeg i den skal gjætte?"
Et glødrødt Jern fra Baalet Smeden tog
Og lagde paa sin Ambolt det tilrette.

„Hvor Stærkt der kræves, der er Blødt for lidt:
Om den Ting, troer jeg, kan der ikke klamres;
Selv Jernet bliver ei sin Veghed qvit,
Før det i Luen glødes først og hamres.
Mild er din Greve, lad ham blive haard:
Til Ulv forvandler ellers sig hver Junker
Og æder straffløst Fattigfolk som Faar". —
Vredt slaaer af Jernet han de røde Funker.

„En Klage sukker der i hver en Vind;
Men mod hans Godtro mat de alle tørne:
Han selv, det veed vi nok, er Duggen lind,
Hans Mænd til Gjengjæld Tidsler kun og Tjørne.
Naar Gjøgl og Logn saa let en Adgang faaer,
Hvis bliver Skylden vel, om Retfærd brister?
Bliv haard, Du Greve, siger jeg, bliv haard!" —
Og høit mod Loftet flyer en Hær af Gnister.

Men Greven staaer og klemmer om sit Spyd
Og lader Fjedren hvid paa Hatten lude;
De stærke Slag har vrede Stemmers Lyd —
I Røgen stirrer han, mens Funker sprude.
Men Smeden farer fort, idet han slaaer
Med Kraft, som ham de bistre Tanker dreve:
„Bliv haard, igjen jeg siger det, bliv haard,
Bliv som det Jern, jeg hamrer her, Du Greve!“

— „Min Ganger trænger til sin Stald i Nat:
Viis Veien mig, den Møie kun er ringe“. —
„Følg Stien hisset i det lave Krat,
Snart vil til Adelveien den Jer bringe“.
Og atter Greven over Tærsklen tren,
Mens Nattens Vind koldt vifter ham om Panden;
Tilbage seer han paa de sorte Steen:
Hel føie Stund har gjort ham til en Anden!

Sin Ganger lod han skride Fod for Fod.
Tæt over Dalen vælter Taagens Bølge;
Men taarned' Stammerne som Kjæmper stod,
Hvis strenge Spørgen Mulmet ei kan dølge.

Og han red frem, og Maanen rød ei meer
Hang som en Ildfrugt lavt i Dunster nede:
Høit over Borgens Kobbertag han seer
Den som en Segl, blankt krummet alt og rede.

En Skare møder han ved Gravens Bro:
„Gak bort, ei Greven høre vil Jer Klage:
I Taarnets Celle, husk, er mørkt at boe!“ —
„Dig selv, Du Trøl, skal Cellens Mulm optage!“
Den utro Lensmand blegner ved hans Syn:
Saa sært et Indsegl staaer der paa hans Pande;
Men første Gang foer vredt nu Retfærds Lyn
Og bragte Straffens glemte Bud om Lande.

Med eget Øie nu han Alting saae:
Hans Vaar lod alle sine Blomster falde;
Men lyst hans Manddom sken i hver en Vraa. —
Af Aar gik tre, saa lod han Smeden kalde.
Den tunge Borgport lukker sig med Hvin;
I Hallen staaer han, krammer paa sin Hue:
Da triner ind i Floil og Hermelin
Den Jægersmand, han saae ved Essens Lue.

„Hvor Stærkt der kræves, der er Blodt for lidt:
Om den Ting, Smed, kan aldrig vorde klamret;
Siig selv, om ei nu Retfærd bredes vidt,
Og Smiil har hjemme, hvor sig Trængsel jamred.
I Tillid har Enhver sin Arne bygt —
Meer trygt selv boer ei Svalen under Gavlen;
Men, som et Varsel til det Ondes Frygt,
Løft Blikket did, og læs hint Ord paa Tavlen!“

Han peged op med Høihed og med Ro,
Hvor, springende fra Væggens jævne Flade,
Hvis Piller høit sig under Loftet snoe,
Var fæstet ind af Marmor fort en Plade.
Men Smeden stirred did, af Undren fuld,
Og skyggede for Synet med sin Næve:
Der stod, i Skrifttegn af det blanke Guld,
Hans egne haarde Ord: Bliv haard, Du Greve!

Rødt i hans Kind da skød sig Blodet op,
Han tang og havde nær ei Mæle funden;
Tilsidst dog retted han sin stærke Krop
Og strøg sig luun det tykke Skjæg om Munden:

„Den, som har nok ved første Lærdom faa't,
Ei trænger til den anden og den tredie:
Det var, min Tro, Hr. Greve, ganske godt,
At I blev hamret haard i Ruhla Smedie"*).

Soldaten i Georgsfortet.

Til Georgsfortet bragtes der en irsk
Soldat, fuldblodig, kjæk og stærk. Ham Lykken
Ei havde føiet paa den grønne Ø,
Thi havde han mod Øst da fjernt den søgt
Som Krigsmand under Gammelenglands Fane.
Men heed som smeltet Bly saa Indiens Sol
Paa Hjernen brænder fra sin hvide Himmel
Og klækker Dromme sammen ud med Attraa:
Hver Maanedsdag, naar Sold var bleven uddelt,

*) Endnu i vore Dage har man i Thyringen det Ordsprog: „Han er hamret haard i Ruhla!"

Bortsvired han de sure Vagters Løn
I vilde Lag med Qvinder paa en Aften;
Nu kom han ravende, med Mælet tykt,
For, som sædvanlig, gjemt i Cellens Mørke
At sove Rusen ud til næste Dag.

Fra Døren, som med Drøn blev lukket til,
Han famled frem sig langs den kolde Væg
Og vandt til Brixen hen; det hamred i
Hans Hoved, vilde Syner jog forbi,
Og, født af Taushed i det bælne Mulm,
Klang for ham Lyd af Floiter og af Cymbler,
Klang Solverbjældens Lyd, om Anklen hængt
Paa friske Piger, som i Dandsen svang sig
Og sendte lange Blik', der ramte Hjertet
Lig Slaget af en Sitteraal.
Det blev
For hedt; han rev sin Brystdug op.
Hvi greb,
Mens alle Blodets travle Hamre sloge,
Hans Lemmer pludselig nu Krampens Stivhed?
Hvi svandt som Egne, der i Taage svinde,
Hvert Billed, af hans Sandsers Oprør født,
Og levned Rum for den bevidste Frygt?

Han kjendte denne Kryben, som saa klam
Og glat gled hen: en Kobraslange var det —
Den giftigste blandt dem, som Tropen eier!
At ligge stille gjaldt det nu; thi Krybet
Ei bider, før det ægges: ganske nær
Kan Foden vandre det forbi. Men har
Det bidt, hvert af de tvende Huller, som
Dets Bid har efterladt, skjøndt fint og lille,
Som var i Leg det prikket med en Naal,
En Aabning vorder for den sikkre Død.

Han ventede, at den skulde krybe bort;
Men Slangen gav sig Stunder, fulgte langsomt
Den aabne Vei ind til hans varme Bryst.
Som fandt den her Behag, den krummed sindig
Sit Legem til en Ring, til flere end een,
Og sammenrullet boied den sit Hoved
Og lagde ved hans Hjerte sig til Ro.

Der laae han nu: knap voved han at aande.
Af Angst hans Hjerte var sin Sprængning nær,
Og Angst ham knuged atter ved dets Slag;
Thi Krybet kunde vredes, om det banked
For stærkt bag Puden, som det hviled paa.

Han lukked Øiet til, som for at undgaae
Et Syn, der skrækked ham; men trængt tilbage
Mod Tankens Dyb sprang mere klart det frem:
Alene laae med Døden han i Natten!

Ei Hjælp var tænkelig, før Dagen kom;
Naar kom vel Dagen? naar gik Vagten rundt?
For ham var allerede Dogn der rundne.

Alene var han med den gramme Død;
Hvad gav ham Seekraft til dens Blik at møde?
Og hvordan skulde han dens Nærhed bære,
Hvor selv hans Hjerteslag blev en Forræder,
Der gav ham den i Vold, mens Natten ruged?

Saa drog han sig til Minde her de Ord,
Som aarle nævnes, og hvis Klang gaaer vide,
Om Ham, der varer selv paa Ravnens Kuld,
Og mod hvis Villie Spurven ikke falder,
Og som har Blikket vendt mod Hver, som lider.
De Ord — saa var det jo, han havde hørt det —
Lod gjennem alle Slægters Rad; de vare,
Med hvad de rummede af Trøst og Sikkring,
For ham og talte, hvem nu Krybet tynged.

See, denne Sikkring kunde bruges nu!
Og blev den brugt, hvad var der da, som skræmte?
Da seired Livet just ved Dødens Svælg;
Da foltes ved dens aabne Gab en Tryghed,
Der kjendes ei, hvor Festens Krandse hænge.
Ja, blev den brugt, hvad hindred, at med Lid
Han Søvnen kaldte til sit Dielaag
Og slumred ind som Barnet i sin Vugge?

De skulde lyde for ham disse Ord;
De skulde vifte fra ham Angst og Qvide,
Som op de steg fra Bunden i hans Bryst;
Thi der — det følte han — de maatte lyde.

Han atter lukked Øiet; Rummet selv
Ei skulde gjennem Synet ham forvirre,
Som indad i sig selv han lytted nu
Mod Ordet, mod det angstfuldt ventede.
Hans Tinding banked, Blodet skød sig vildt,
Og i sin Lytten mærked han dets Susen;
Af denne Susen skulde forme sig
— Saa haabed han — det Ord, hvis Lyd gav Trost,
Og indad lytted han i fortsat Venten,
Indtil dens Pinlighed hver Sands bedøved.

Men af Bedøvelsen, der knuged tungt,
Brast, medens det sig dreied i hans Hjerne,
Tilsidst — ei Lyden, som han vented paa,
Men Stim og Støi og Bækners vilde Larm
Og Raab og Ovinders høie Skrig fra Kippen.

Var dette Svaret, som forjættedes?

Hint rige Løfte blev et fattigt Ord,
Naar ei hans eget Sind det gav sin Rigdom.
Men denne, liig den Skat, som svedig Flid
Opsparer i den gramme Strid for Vinding,
En Røgt udkræver, gjennem Tiden fortsat,
Et anstrængt Sammenhold, en seen Forrentning,
Om den skal veie, naar der Fordring stilles.
Hvor var Hengivenhedens Sum da nu
Og Spareskatten i en ydmyg Villie,
Der tidt var bøiet ved sin egen Tugt?
Forgjæves han i Sogen sig forvirred;
Men paa hans Bryst, nærværende og tung,
Laae Slangen som et knyttet Spørgsmaalstegn.

Og denne Mindelse, der kom saa lys
Og kaldte ham til Borger i et Rige,

Hvor Dødens Mulm kan ingensinde naae,
Den blev et Punkt, et fjernt, i Mulmet selv,
Et Fakkelglimt i Fjeldets Huler tændt,
Som Intet viser uden Rummets Sorthed.

Men denne Mindelse, den var dog nu
Det Eneste, som han at tænke mægted
Med Tankens klare Viden af sig selv.
Han mærked selv, at naar han d e n n e slap,
Da var for ham der ingen Tanke levnet.
Dog ei den fæstned sig; hvert mat Forsøg
Stadfæsted for ham kun den første Prove.
Men da den svandt tilsidst og helt fortog sig,
Sprang Vanvidsfunker, hvor den havde lyst.

Dog midt i disse Funkers viltre Sværmen,
Der ikke formed sig til samlet Syn,
Men spredte sig og døved med en Summen,
Der ligned Bremsernes en Sommerdag:
Kom ei hin Lise, som den syge Hjerne,
Omhvirvlet i de sære Phantasier,
Kan finde tit i Glemsel af hver Angst.
Nei! som et Midtpunkt i den hele Hvirvel
Forblev den Oval, han før bevidst fornam,

Nærværende, da nu hans Tanke sluktes,
Og den fortætter sig og gjennem alle
Omskiftelser i Taagesyners Dands,
Den fulgte ham, den stærke, tunge Vished,
At han og Døden var i samme Rum.

Og den fortætter sig end meer: det var,
Som gjød fra den Dødskulden selv sig ud,
Som var hiin Dødens Udsigt, selve Døden.
Saa var han død; men — skrækkelige Gjøglen! —
End stadig han den Ovide dog fornam,
Hvormed den Levende seer Døden komme.

Det gungred' om ham, som en stormrørt Sø,
Og han drev om, af vilde Bølger løftet;
Men intet Redningsgreb blev her forsøgt:
Han var jo død, og det var kun hans Ønske
At sænkes stille gjennem stride Vande
Ned, hvor Polypens Arme holdt ham fast,
Og vaade Planter snoedes i hans Haar;
Den var hans Ret, hiin tunge Søvn paa Bunden.
Hvi blev den nægtet ham? Mod Himlen saae han;
Men der var ingen stille, store Stjerner,
Hvis fjerne Glimten gav det nære Svar:

Der var kun Gnister, hoppende, lig dem,
Der muntre Drengens Øie, naar han seer
I brændt Papir, hvor Smaaborn gaae af Skole.

Med Et sig hæved' vældig Bølgens Top
Og løfted' ham i Rummet, som en Søile,
Og paa en Tind, der raged' gjennem Luften,
Han laae, mens Vinden strøg, og Ildglimt vandred'
I Dreien om ham, som fik aldrig Ende.
Han mærked', hvor hans Kjød blev langsomt tørret
Og visned' af hans Knokler bort. — O, Rædsel:
Der laae han død og vidste, han var død!

Tilsidst — men Evigheder randt forinden,
Hvis Løb for ham ei Tiden kunde maale —
Tilsidst han saae: en Beenrad var han vorden!
Fra Bunden af sit Hoveds tomme Hulhed
Han gjennem tomme Øienhuler skued';
Ei havde Hjerne mere han og Øie,
Men Syn og Tanke havde han endnu.
Og see! da slog det, som med Griffens Vinger,
Og gjennem Rummet kom nu Døden selv,
Hans eget Contrafei — hiin Knokkelmand
Med Leen; paa hans Bryst den Sæde tog

Og tynged' paa ham med en Vægt, som smerted'
Og skued' hen med Dienhuler mørke
Og med et sælsomt Smiil paa kjødløs Kind.

Men dette var for haardt, nu greb ham Vrede;
Han vilde brydes med den stærke Død —
Om Livet ei — det, vidste han, var mistet —
Men om det rette Ophør kun paa Livet,
Som tilkom ham, der vidste, han var død.
Han, som tog Alt, tog Kjødet af hans Legem',
Han skulde tage Qval og Tyngsel med!

Og da den tirred' ham med fortsat Smiil,
Da gav et Spring han og greb fat sin Byrde,
Og i den vilde, svare Brydekamp
Nu Knokkelarmene med Brag slog sammen.
Men Braget gjenlød i den øde Luft,
Og Hvalvet revned' i et Hav af Lysning.

— — Paa Morgenrunden havde Vagten aabnet
Hans Fængselsdør: der stod han nu i Dagen,
Der skinned' paa ham med sin fulde Glands.
Men fyldt af Rædsel veg de fra ham alle;
Uskadt han var — thi for den skarpe Straale

Var Slangen kyset vegen fra hans Bryst —
Men skrumpen var hans Hud og hvidt hans Haar:
Den ene Nat ham havde gjort til Olding.
— Med Gysen meldte han, hvad der var hændt ham,
Men taled siden aldrig meer derom;
Tilbagetrukken blev han, gik sin Gang,
Som var han kun en fremmed Gjæst i Livet.
Hans Levnet bedredes, fra Svir og Qvinder
Han holdt bestandig borte sig; men udtær't
Var Livets Kraft — snart laae han i sin Grav.

Rudolf Schmidt.

F. Winkel-Horn.

Kampen.

Solen sig hæver af Mimers Væld
For at skue den blodige Dyst,
Gridsk luskер Ulven frem bag sit Fjeld,
Til Lig har den Lyst;
Dine lyne
Bag rynkede Bryne,
Vikinger bolde
Slaae Sværd mod Skjolde.

Hild sig svinger paa Skyen rød,
Valdisers Flok følger med,
Alting varsler om Blod og om Død,
Odin til Jord skuer ned.

Til Kamp saa fage
De Kjæmper drage,
Med Sværd og Skjolde
De Vikinger bolde.

Fremmerst i Striden Søkongen staaer:
„Fremad! til Sværdstævne frem!“
Døden fra Fjendernes Vaaben ham naaer,
Leende raaber han: „Frem!
Lad mig kun falde,
Hør Lurerne gjalde,
Kast Eders Skjolde
I Vikinger bolde“.

„Frem! til vi sværdbidte falde, vi slaae
For at hævne hans Død!“
Leende Alle til Valhal de gaae,
Høst galer Kamphanen rød.
Med brustne Blikke
Om Drotten ligge
Foruden Skjolde
De Vikinger bolde.

Kong Hakes Liigfærd.

Tungt ruger Natten mørk over Sø,
En ravnfort Snekke gynger ved Stranden,
Sorte er Skjoldene, fort er Seilet,
Alt er saa fort, kun i Stævnen det glimter,
Dragens Hoved luer af Guld,
Halsen den strækker, som vilde den flyve
Bort fra den faste, den smilende Landjord
Ud paa det barske, det bølgende Hav.

Et Tog sig nærmer, en Mand de støtte,
Mødig kan næppe han opreist sig holde:
Tause, alvorlige skride de fremad,
Fast som de bar deres Lykke til Graven.

Brede Mærker fik Drotten af Sværdet,
Mange ere de Vunder, som gabe,
Stille de bære ham ud paa hans Snekke,
Sætte ham der i den buede Stavn.

Med roden Guld og med prægtige Vaaben
Lade de Snekken og valfaldne Kjæmper
Give de Drotten i Følge til Valhal,
Hunde og Høge og vælige Gangere;
Vel skal man see, naar til Odin han kommer,
Det er ei Stavkarl, som øger hans Flok.

Saa tænde de Skibet, det begede Tømmer
Syder og blusser med knittrende Flammer,
Op omkring Masten sig Luerne vinde,
Stumme de Ildtunger qvæde en Drapa,
Qvæde om ham, der nu seiler til Odin,
Styrer for sidste Gang nu tilhavs.

Touget de kappe og skyde saa Snekken
Ud fra Land, da spænder sig Seilet,
Bugner for Vinden, og Søkongen stævner
Ud paa det store, det bølgende Hav.

Det lyner og Tordenen droner fra Skyen,
Vingthor kjører paa Kærren fra Thrudvang,
Farer imøde den kommende Drot.

I Øster det lysner, paa Lidskjalf staaer Odin,
Smiler til Helten, som nu vil ham gjæste;
Vidt fløi Kong Hakes Ry over Lande,
Vel er den Drot blandt Einheriar kjendt.

Lurerne tone fra Land over Søen,
Det er hans Kjæmper, som byde Farvel.

Længe de staae og see efter Dragen,
Som sig paa Bølgen saa frihedsglad vugger,
Længer og længer fra Land den sig fjerner,
Luerne vise dem Veien, den stævner;
Men da de slukned, da tænkte de alle:
Nu styred Drotten i Valhal ind.

Stærkodder hos Kong Ingild.

Kong Ingild gjorde Gilde; det var saa stolt en Fest,
Ved Bordet sad saa mangen en statelig Gjæst
Og strunked i Fløil, i Sobel og Maar,
Jo, der var Pragt og Herlighed i Dankongens Gaard.

Og Gigerne toned' og Fløiterne klang,
De smidige Dandsere i Dandsen sig svang,
Det var en Lyst at see, saa de kunde sig snoe,
Det gik som en Kjep i et Hjul, kan I troe.

Og Tjenerne, de havde saa travlt med Kruus og Fad,
De skulde bære frem den velsignede Mad;
De lækkreste Spiser paa Fadene laae,
Dankongen maatte smile, naar blot han saae derpaa.

I Høisædet, næst ved den gjæve Dannerdrot,
Der sad Kong Svertings Sonner, de havde det godt!
Vel hjalp de Begge med til at slaae hans Fa'er ihjel,
Men naa, Kong Ingild hædrede dem nu alligevel!

De var' hans bedste Venner, det saae man ligestrax;
Saasnart der kom en Ret af en rigtig udsøgt Slags,
Strax bød han den til dem, og han lod dem ei ha'e Ro
Før de havde taget deres Deel begge To.

Dankongens Søster Helga paa Fruerbænken sad
Imellem sine Møer saa smilende og glad,
Og alle var' de klædte i det prægtigste Skrud,
Ja, næsten som en Dronning saae hver Eneste ud.

Og saa var der hans Dronning — man hviskede om,
At hun var ikke ganske tro, det var nu Andres Dom;
Men Kongen, han var glad, naar han blot at skue fik
Hendes bølgende Barm og hendes smægtende Blik.

Naar han kunde hvile sig op til hendes Barm,
Hvad saa, om undertiden hun sov i en Andens Arm!
Desuden skal man aldrig paa Folkesnak troe,
Nei, det er meget bedre at slaae sig glad til Ro. —

Ak, jeg blev aldrig færdig, om jeg skulde regne op
Hver Enkelt i den store, den prægtige Trop;
Det vil jeg ei forsøge, men tro mig paa mit Ord,
Saa stateligt et Gilde saae man ei før i Nord.

Men see, hvem er den Gamle ved Gildehallens Dør?
For al den megen Herlighed vi ændsed' ham ei før;
Han sidder saa taus under al denne Larm
Med Armene korsede over den brede Barm.

Den side Hat beskygger hans rynkede Bryn,
Fra Øinene det glimter saa hvast, som var det Lyn;
Hans Ansigt er sværtet af Sod og af Røg,
Saa barske er' hans Miner, han lider vist ei Spøg.

Hvad vil han her i Hallen, den sælsomme Gjæst?
Hvad vil han ved Kong Ingilds den glimrende Fest?
Her mellem Fløil og Silke hans uselige Dragt!
Og see, en Tiggerpose har han paa Gulvet lagt.

Hovedet han dreier, det uselige Skind,
— Ja, det er Kongens Guldsmed, der nu triner ind,
Den rige Mester Fenge, ja, han er værd at see,
Det er en Mand, som veed sig ved Hove at tee.

At Manden er Guldsmed, det seer man saare let,
Thi ret som Fuglen hænger i Jægerens Net,
Saa hænger han i Kjæder og Smykker i Tusindtal,
De klinge ret som Bjælder, naar han gaaer igjennem Hal.

Saa triner han for Kongen og hilser ham med List,
Dankongen nikker naadig, det siger jeg forvist;
Saa ganger han for Helga, Prindsessen, at staae,
Hun lader paa Bænken hos sig ham Sæde faae.

Han spiser og han drikker og er i Hu saa fro,
Han skjænker for Prindsessen, de drikke begge To,
Saa synker hans Hoved saa blidt i hendes Skjød,
Guldsmykkerne de ringle, saa lifligt det lod.

Prindsessen hun klappeb' hans buttede Kind,
Forelsked' han stirred' i hendes Øine ind,
Prindsessen hun kyssed' ham paa hans Purpurmund,
Han var saa glad og kjælen, som en mæsket Skjødehund.

Da reiste sig den Gamle og gik mod Helga hen,
Han drog sit Sværd af Balgen, som hang ved hans Lænd;
„Stærkodder!" raabte Helga saa blussende rød,
„Nu, Fenge, gjør Dig rede, der nærmer sig din Død."

Det gav et Sæt i Smeden, han blev saa dødningbleg,
Han var jo ikke vant til med Sværd at drive Leg;
Han kunde lave Hjalter af det pureste Guld,
Men aldrig svang han Sværdet, mens han var oven Muld.

Stærkodder haanlig smilte: „Frygt ikke, Fenge, løb,
Jeg lader Dig slippe for billigere Kjøb,
Din Fordeel skal ei krænkes", saa gav han ham et Drag,
Smeden slap af Stuen ud, men inde blev hans Bag.

Ud af Hallen løb han, den Kunst han havde lært,
Det skal ei heller være saa overdreven svært;
Sin Haand han holdt for Bagen, for Ørerne det sang,
Guldsmykkerne de ringled', som Bjælder det klang.

Stærkodder saae paa Helga med et fortørnet Blik:
„Slig bold og herlig Elsker Kong Frodes Datter fik!
Du ligner dine Frænder, Du bolde, unge Mø!
Det var paa høie Tide, jeg gjæsted' Eders Ø.

Gamle Frode, Skam og Blusel
Vilde farve rød din Kind,
Hvis Du saae, hvor lav og ussel
Helga er i Sind og Skind.

Som en Træl man bør Dig sælge,
Bedre Kaar er Du ei værd,
Saa kan Du i Vellyst svælge,
Naar din Herre ei er nær.

Tvi Dig! Du, som kunde kaare
Dig en ædel Kongeson,
Lefler med en saadan Daare,
Lytter til slig Uslings Bøn.

Lydelig jeg Smeden priser,
Naar han smeder hvasse Sværd,
Lover ham i mine Viser,
Synger om hans raske Færd.

Men hvad kan vel Fenge gjøre
Meer, end hamre Sølv og Guld?
Naar montro man fik at høre,
Han var Kampens Diser huld?

Og til slig en Træl Du skjænket
Har dit Hjerte og din Tro,
Af hans gyldne Kjæder lænket
Slaaer Du trøstig Dig til Ro.

Helga, Du er Frodes Datter,
Har din Fader Du forglemt!
Vildsom ei min Tanke fatter,
Hvad der saa dit Sind har stemt.

Da kasted' sig ung Helga ned for den Gamles Fod,
Hun blev saa hvid som Væggen, hun blev saa rød som Blod,
Hun sænkede Blikket saa skamfuld imod Jord,
Da blindedes den Gamle, han talte disse Ord:

Helga, nu er Sløret revet
Bort, som nys forblænded' Dig,
Harmfuldt var mit Hjerte blevet,
Nu har Du formildet mig.

Naar jeg seer dit klare Øie,
Som det fuldt af Taarer staaer,
Da maa sig min Brede bøie,
Og som Taagen bort den gaaer.

Endnu kom jeg ei for silde,
Endnu er ung Helga Mø,
Endnu kan dit Bryllupsgilde
Feires her paa Sjølunds Ø.

For din Tanke staaer det atter,
At Du er af ædel Æt,
At Du er Kong Frodes Datter,
Aldrig meer Du glemme det.

Naar engang en herlig Beiler
Fra et stort og mægtigt Land
For at vinde Helga seiler
Hid til Sjølunds Bøgestrand,

Tænk da paa den gamle, strænge
Stærkod og hans barske Ord,
Han skal ei med Ho'det hænge
Vranten ved jert Bryllupsbord."

Heel angst blev Ingilds Dronning, da hun hans Harme saae,
Hun ønsked' blot, hun sikkert dybt under Jorden laae,
Og Ingild var ei heller i Hu saa ganske glad,
Han glemte reent at passe den velsignede Mad.

Imens den bistre Gubbe med Helga skifted' Ord,
Sad hele Hirden rystende omkring det brede Bord,
Det var en Tale, syntes de, der havde Fynd og Klem,
Nu frygted' de, at Raden skulde komme snart til dem.

Da Gubben saa tav stille og harmfuld saae sig om,
Et Raad den snilde Dronning omsider i Tanke kom:
Hun kaldte paa en Spillemand og bød ham spille op
Og bruge al sin Kunst og Flid, til Gubben raabte Stop.

Hun meente, at det Floitespil, som fyldte dem med Lyst,
Vel ogsaa maatte kildre sødt den Gamle, dem til Trøst,
Hun meente, at de Toner ham skulde saadan stemt,
At han igjen blev mild og blid og alt det Gamle glemt.

Men, naar ei Verten regner med, kan let man regne feil,
Naar ei det blæser, hjælper det kun lidt at heise Seil;
Der kom en Streg i Regningen for Ingilds snilde Viv,
Den stakkels, flinke Spillemand, ham kosted' det hans Liv.

Thi just som Floiten var paa Gled og Manden Tonen tog.
Stærkodder i hans Nakke sin store Næve slog;
Eia, hvor han da skraaled' til Gubbens store Fryd,
Han sagde: „Piben synes mig, sik nu en anden Lyd."

Saa slog han ham i Gulvet, saa hvert et Ribbeen brast,
Af Angst var hele Hirden nær ved at daane fast,
De vidste hverken ud eller ind i al den Nød,
Blege om Næbet sad de og vented' deres Død.

Saa haanlig skued' Gubben ned paa den hele Flok,
Han stod som mellem Græsset den stærke Klippeblok;
Kong Ingild tabte Mælet, men Dronningen lod,
Som Intet var iveien, og samled' alt sit Mod.

„Du skjæmter noget sælsomt", saa hun tilorde tog,
„Dog skal det Dig forlades, at Du Spillemanden vog;
Men vil Du ikke sætte Dig og tage Dig lidt Mad,
En dygtig Helt, som Du, kan vist ei vrage Kruus og Fad."

Hun meente nu, at naar han først sik paa det Søde Smag,
Saa blev han nok lidt blidere og slap den hele Sag.
See, derfor rakte hun ham nu den allerbedste Ret,
Men ak, for hendes Gjæstfrihed han lønned' hende slet;

Thi Fadet, med hvad der var i, i Hovedet hun fik,
Dermed der kom i Følge ret et knusende Blik,
Saa hun omsider ogsaa heelt mistede sit Mod,
Men Stærkod slog i Bordet og Rosten oplod:

„Dengang jeg heise lod mit Seil,
Til Dannevang jeg vilde,
Men jeg er vistnok gaaet feil,
Thi her er ledt og ilde.

Da sidst jeg var i Danmarks Land,
Hos Frode her i Leire,
Gik Rygtet vidt fra Strand til Strand
Om Dannekongens Seire.

Paa Havet vugged' Snekker sig,
De bar saa bolde Helte,
Der vendte hjem fra Kamp og Krig,
Hvor Liv og Død det gjældte.

Men nu! — Hvor fordum Kjæmper kjækt
De Bølger blaae mon ploie,
En lav og ussel Trælleslægt
Jeg seer kun for mit Øie.

Nu tales ei om Krig og Kamp,
Ei høres Lurer gjalde,
Nu kildres Næserne af Damp,
Paa Mad de tænker Alle.

I min Tid var' vi glade, naar
Vi fik, hvad vi behøved',
Saa gik vi ind i Kongens Gaard
Og vore Kræfter øved'.

Nu sidder I den hele Dag
Og svælger over Maden,
Jo, det er ret et herligt Lag,
Men jeg skal bøde Skaden.

Du veed nok ei, Kong Ingild, ret,
Hvem der til Høibords sidder
Og æder godt og drikker tæt,
Veed Du, hvad Fa'eren hedder?

Han hedder Sverting, det var ham,
Der vog din Fader, Frode,
Det var naturligviis en Skam,
Holdt Du ei dem tilgode.

Jeg mærker nok, den gamle Sæd
Er nu af Mode gaaet,
Nu gjør man ei en Kat Fortræd,
Ja tænker aldrig paa det.

Nu gjør vi Gilde for Enhver,
Som dræbte vore Frænder,
Nu bliver han en Ven saa kjær,
Vi bære ham paa Hænder.

Vi hvile i hans Søsters Arm,
Til Viv vi hende tager,
Hun har saa fuld og rund en Barm,
Hun er i Lød saa fager.

Ja, nye Tider, anden Skik,
Det kan saa godt jeg fatte,
I min Tid ei paa kjælne Blik
Saa høi en Priis man satte.

Men jeg er fra den gamle Tid,
Og er den graa og gammel,
End lever dog dens Daad og Id,
Kald I den saa for Skrammel.

Saa længe Stærkod gaaer paa Jord,
Og ei er end jeg blegnet,
Skal det ei sporges her i Nord,
At Mod for Vellyst segned.

Det skal ei sporges, Frode laae
Uhævnet under Mulde,
Før vil jeg selv i Kampen gaae
For ham, der kjæmpe skulde.

Tvi Dig, Du usle Trællesjæl,
Svobt i en Purpurkaabe,
Du har fra Issen til din Hæl
Af Kongsblod ei en Draabe.

Hvad! har Du? viis det da paastand
Og hævn din Faders Bane,
Og jag de Trælle af dit Land,
Som nu din Manddom rane.

Op sprang af Sædet Ingild, han var saa rød som Blod,
Alt længst ved Gubbens Tale opvaagnet var hans Mod,
Alt længst han krysted Sværdet, nu sprang han op i Hast
Ha, hvor smilte Stærkod, da hans Trældoms Lænker brast.

Saa vog han Svertings Sønner og hævned sin Faders Død,
Ud over Kryderretterne da Fjendeblodet flød,
Saa jog han bort sin Dronning med haarde Manddoms Ord,
Og drev hver Træl og Gjøgler med Harme fra sit Bord.

„Stærkod, hav Tak", han mælte, „Du est en fuldtro Ven,
Hav Tak, fordi Du styred dit Skib til Danmark hen;
Dankongen laae og drømte, det var saa fæl en Nat,
Du kom med Gny og Bulder og vækkede ham brat.

Nu lysner det i Danmark og i Dankongens Sind,
Den Morgenrøde kaster et Skjær paa min Kind;
Forbi er Nattens Drømme, nu kommer Dagens Id,
Nu, Stærkod, lad os bruge os, thi kostbar er vor Tid.

Lad Seilene os heise, og ud paa Bølgen blaae,
Didud, hvor Havet bruser, skal Færden nu gaae,
Der skal vi høre Luren og Sværdenes Sang,
Den ligner ikke Fløitespil, den har en anden Klang".

Da smilede den Gamle saa glad af Hjertens Grund,
Saa fore de tilsammen i Viking en Stund,
Mangt Storværk øved Ingild, vidt fløi hans Rygte om,
Og aldrig mere Stærkod saadan til Ingild kom.

F. Winkel-Horn.

Christian Winther.

Til Een.

Med Johan Ludvig Heibergs Bulte.

(Den 7de Decbr. 1860.)

Med bedre Gave knap jeg kan
Paa denne Dag for Dig fremtræde,
End med et Billed af den Mand,
Som har Dig skabt saa mangen Glæde.

I Ungdomstid vi ofte saaes
Og færdedes i Lyst og Gammen.
Vi fjernedes, men som en Laas
Erindringen dog holdt os sammen.

Da han var ganske ung, man saae,
Han meer end mangen Gammel vidste;
Og hvis det kommer an derpaa,
Saa blev han ung indtil det Sidste.

Ja, han var ung! Du maa ei troe,
Han sad forsagt og næred Sorgen;
Hver Aften lagde han sig froe,
Og freidig vaagned han hver Morgen.

Han var besindig, fiin og kjæk;
See Mundens Smiil og læs i Øiet!
Var man forknyt, i disse Træk
Man kunde see sig selv fornøiet.

Fra disse Læber aanded Sang
Saa sød, at Taaren maatte stige;
Naar deres kjække Latter klang,
Saa krøb i Skjul det Taabelige.

Naturen var hans Ven; som Barn
Han i dens Tempel from og stille
Alt fanged i sin Tankes Garn
Hver Sommerfugl, hver blanke Bille.

Hans stærke Manddomstanke gik
Opad og speided Himlens Vaner,
Og fulgte med sit skarpe Blik
De Stjerners strengt afmaalte Baner.

Men mellem Jord og Himmel laae
Ham aabnet Poesiens Rige,
Det gyldne, hvor vi altid saae
Ham vandre som de Største Lige.

Thi hvilken Rigdom fødte ei
Hans Aand af Tanker og Gestalter,
Der alle kom den lige Vei
Fra Gratiens og Musens Alter.

Til sidste Stund hans Tankes Ild
Var mild og lys; og uden Smerte
Gik Dødens Engel venligt til
Og slukkede den klare Kerte. — —

Tilgiv, om paa vor Glædesdag
Til Veemod vaktes din Erindring!
Dit Hjerte dog mod dette Slag
I Mindet selv tør søge Lindring.

Mens om hans Billed, for dit Blik,
Dit Hjerte slynger Laurens Ranke,
Til Den, fra hvem Du Gibsen fik,
Du sender vel en venlig Tanke?

Med et Compas.

Os drive Skjæbnens Vinde
Fra Bo og til Bo;
Og aldrig kan vi finde
Enten Varme eller Ro.

Vi søger og vi leder
I By og paa Land,
Paa høie og lave Steder,
Saa flittigt, som vi kan.

Vor Randsel tidt vi snøre,
Og give os paa Vei,
Vi ride, gaae og kjøre,
Men Maalet naae vi ei.

Fra Sted til Sted vi dangled,
Men Intet var tilpas;
Der Noget var, vi mangled,
Og det var — et Compas.

Et godt Compas, for Livet
Er en dyrebar Ting;
Hvem Himlen det har givet,
Tør vove raske Sving.

Det peger fast mod Norden,
Hvor der er koldt, og da
Er det jo i sin Orden,
Man holder sig derfra.

Det, uden Glas og Kikkert,
Kan vise vor Captain
Heel trofast og sikkert
Hver solvarmet Egn.

Og vor Captain er Du jo,
Forstandig, from og kjæk:
Nel mezzo del bujo*)
Du kjender ei til Skræk.

For Kummer, Savn og Fare,
For Skjæbnens Lunespil
Os kjærligen bevare
Dit Hjerte gjerne vil.

Du veed, hvad Du kan gjøre
Til Alles Lyst og Gavn;
Du skal Compasset føre
Og føre os i Havn.

Og Himlen vil forbarme
Sig over al vor Nød,
Og flytte os til Varme
Og ud af Kuldens Skjød.

*) Midt i Mørket.

En Havn med Sol og Stilhed
Vel aabner sig endnu,
Hvor aande kan i Mildhed
Dine Blomster — og Du!

Juleaften 1864.

Min Hilsen først ved Julens Fest,
Hvor gode Ønsker trives,
Hvor Glædens Fugl bør være Gjæst,
Og hvert et Haab oplives!
Først søgte jeg en Lænestol
Med Hynder varme,
Med bløde Arme,
Net magelig,
Behagelig
For Dig, min Tankes Sol!
Men hele Kjøbenhavn
Har ingen peen,
Ei værdig een
At tage Dig i Favn.
Den Skjæbne var fatal!

Nu maa Du noies ganske
Med Handsker, danske, franske,
Din Haand til Futteral.
Men duftende og søde
De er, og smidigt bløde,
Straagule, rosenrøde,
Og chamois, liliehvide;
De let paa Haanden glide
Og volde Dig ei Qval.
Jeg kalder Dig min Sol;
Thi fra mit Hjertes Hjem
Du stadigt lokked frem
Mig Sangens Rose og Viol.
Der var en Tid saa tung og sort,
Da i min Tankes Have
Der laae kun sjunkne Grave,
Hvor Lys og Liv var flygtet bort,
Og Vintrens Liigdug faldt.
Da sendte ned
Din Kjærlighed
Sin Straale — og da lysned Alt!
Hver Havens Blomst blev sommerglad,
Da Solen kom
Og vendte om

Det døde, forte Blad.
Bort hver en Taage drog,
Der blev saa grønt,
Lifligt og kjønt, —
Høit Sangens Lærker slog!
Skjøndt Tidens tunge Haand
Alt paa min Vinge og min Aand
Sit stærke Baand
Ubarmhjertigt lægger,
Dog lige varm og klar,
Som første Gang den var,
Min Sol til Sang og Syn mig vækker,
For hvert et henrykt Suk, jeg sukker,
For hver livsalig Blomst, jeg plukker,
For hver en opløst Hjertegaade,
For himmelsk Fred,
Der leirede sig ned
Og fulgte hvert min Tankes Fjed,
Jeg takker baade
Din Kjærlighed
Og dine Øines Smiil
Langt meer end Sanggudindens Naade!

Freidigt Mod.

Saalænge jeg kan drage Veiret
Og see af Solens Lys et Blink,
Jeg, af din Ynde heelt omleiret,
Mig føler altid sødt beseiret
Af dine Øines mindste Vink.

For mig er Alting ved det Gamle,
Som første Gang mig aabenbart;
Og skjøndt halvblind jeg om maa famle,
Forstaaer mit indre Syn at samle
De kjære Træk og see dem klart.

Thi trofast er mit Hjerte blevet
Trods Livets Storm og Bitterhed;
Derinde dybt dit Navn staaer skrevet,
Og jeg vil døe, som jeg har levet,
Med det og gaae i Graven ned.

Frisk op, min Sjæl! lad ei Dig kue
Af Tanken om den sidste Stund.
Mit Hjerte! Du bør ikke grue,
Du lever ved en himmelsk Lue,
Der tændes ny bag Dødens Blund.

Den 7de December 1865.

Som Lærken hilser Morgengry
Med Sang høit under klare Sky;
Som Nattergalen, skjult i Krat,
Lovsynger stille Sommernat;
Som Kilden sødt, naar Vaar begynder,
Sin Vuggesang for Rosen nynner;
Som Luftens Suk, der suged mæt
Sig af Violens Aandedræt; —
Saa klar, saa blød, saa glad, saa mild
Idag min Strøng sig stemme vil,
Saa fuld af Liv, saa riig paa Lyst
Sig løfter Stemmen fra mit Bryst.
Idag skal ingen dunkel Sky
Faae Lov at trække op, men flye
Skal hver en mørk, tungsindig Taage,
Og Glædens Blik alene vaage;
Og Sangens hele Fuglechor,
Som endnu i mit Hjerte boer,
I broget Stimmel Dig omringe,
Mens deres Sølverklokker klinge,
For Dig mit Hjertes Tak at bringe.

O, kunde disse Toners Magt,
Som Himlen har i Sangen lagt,
Om end kun for en stakket Stund,
Faae Sorgens Dine lagt i Blund;
Men vække Smilet om din Mund,
Og leire Freden i din Barm
Og faae vor Himmel lys og varm!
Er Dagens Aasyn mildt og godt,
O, blev den da et Billed blot
For alle dem, som skal oprinde
Og til en Blomsterkost sig binde,
En Krands af Sundhed, Ro og Fred,
Der, pleiet af din Kjærlighed,
Velsignet følger hvert et Fjed,
Som Himlen under Dig at vandre
Til Trøst og Glæde for os Andre!

Smaadigte til min Datter.

I hendes Stambog.

Gid Livet Dig maa vorde et deiligt Juletræ
Med Roser og yndelige Blommer!
Der vandre Du og hvile i det tryggeste Læ,
Mens der i dit Hjerte er Sommer.

Gid Glædens Smaafugle maa synge deri
Mellem Roser og yndelige Blommer;
Gid Smerterne maae drage ufolte forbi
Og aldrig formørke din Sommer.

Gid rigt det maa blomstre, foruden alt Savn
Af Roser og yndelige Blommer;
Og Hjertefred Dig tage saa venligt i Favn
Som den blideste Dag i Skjærsommer.

Naar Løvet da falmer og Lysene er slukt,
Og visned' baade Roser og Blommer,
Med freidig Haand Du plukke den livsalige Frugt,
Der modnes i Evighedens Sommer.

1857.

Med en Brothe, hvorpaa en Svale.

(Fra hendes Moder.)

I sagte Flugt sig Svalen svinger
Omkring vort Hjem med lette Sving,
Og altid venligt Budskab bringer
Om Vaar og andre gode Ting.

Den Haand, som Dig hiin Naal har givet,
Velsignelse kun skjenke kan;
Saa den vil vorde Dig for Livet
Til Fred og Ro en Talisman.

1864.

Med et lille Smykke.

Man siger, Lægedom der boer
I Urter, Stene og i Ord.

De Urter maae vi selv os plukke,
Der voxer jo saamange smukke,

Som, Balsam, Rose, Tusindfryd,
Der vinke os: Kom hid og nyd!

Nyd ogsaa disse Stenes Glands,
Den qvæger baade Sind og Sands.

Sees Verden gjennem denne Brille,
Vil Alt i lyse Farver spille.

Men — kunde mine Ord Dig qvæge,
Saa fik Du aldrig anden Læge

end din Fader

1864.

C. W.

Med Ludvig Holbergs Portrait.

Et Billed bringes Dig idag,
Som vistnok er Dig til Behag.

Du kjender godt den smilde Mand,
En Stolthed for hans Fædreland.

Hans rige Lunes Tryllemagt
Dig tidt til Munterhed har bragt.

At Sympathie og Kjærlighed
Du har for ham, bestemt jeg veed.

Betragt hans Billed, nyd hans Vers,
Hans Vittighed, hans kjække Skjers;

Og lee Dig mæt af Hjertensgrund, —
En dygtig Latter er saa sund!

Hilsen til Constantin Hansen.

Den 3die November 1867.

Mørk var Natten, tung var Skyen,
Taushed ruged over Byen;
Blødt jeg laae i Søvnens varme,
Trøstefulde, stærke Arme;
Og i Drømmens Taagehimmel
Saae jeg Billeder i Vrimmel;
For ei seete, før ei kjendte
Mylred, sværmed de og rendte,
Som, jo meer jeg paa dem stirred,
Meer og meer mit Sind forvirred.
Men med Eet, i al den Vildhed,
Blev der som en hellig Stilhed!
I olympisk Glands, forklaret,
For mit Øie aabenbaret,
Stod nu Mnemosynes skjønne
Datter i den røde, grønne,

Folderige Dragt; mod Barmen
Læned Lyren, som i Armen
Let hun bar; i Haarets faure
Fletning laae den friske Laure.
Trindt om Kindens Rosenblade
Og om Læben blomstred glade
Smiil, mens hun sig mod mig hældte, —
Smiil, ak! som dog mig ei gjældte!
Hun oplod sin Røst og sagde:
„Du, som paa mit Alter lagde
„Blade tidt, som visne baade
„Var og blege, men til Naade
„Tagne blev, for ei at skræmme
„Bort Dig fra, hvor Du har hjemme, —
„Hør mit Ord, ret Dig derefter!
„Anspænd dine svage Kræfter!
„Stem din Streng og lad den klinge!
„Du en Hilsen Ham skal bringe,
„Ham, hvis Die jeg har klaret,
„Hvem jeg huldt har aabenbaret
„Skjønhedstanken, Sandhedslivet,
„Og i Vuggegave givet
„Evne til med Kraft og Ynde
„Skjønhed, Sandhed at forkynde.

„Du skal sige ham, at alle
„Vi, som Han og Du paakalde,
„Staae ham nær, og see med Glæde
„Ham den rette Vei betræde
„Kjæk og trodsig hen mod Maalet,
„Som en Martyr gaaer til Baalet;
„Og vi veed, at selv hans Smerter
„Tænde ham Begeistrings Kerter!
„Smukt i Billed og i Lignelse
„Bringe Du ham vor Velsignelse!"
Her hun taug og op sig svinged,
Mens i Luften Lyren klinged,
Til Olympen, til Castale, —
Og jeg vaagned af min Dvale.
Men jeg voved ei at tove;
Strax jeg tog mig for at prove,
Hvad min Røst endnu formaaede
For at vinde hendes Naade
Og et Smiil fra hendes Blikke, —
Men omsonst — jeg kunde ikke!
Hendes Smiil Dig her gjengive,
Vække hendes Ord tillive,
Klangen, Sangen — ak, umuligt!
Det blev strax mig heelt ansyneligt.

Briſte maa, hvad ei kan bøies;
Du maa altſaa venligt nøies
Med en Hilſen fra os Andre,
Der med Dig paa Jorden vandre,
Dem Du viſtnok alle kjender
Som Beundrere — og Venner!

Onkels Liſe.

(En Fortælling paa Riim.)

Decemberſtormen Sneen feied
Langs Nørrevold til Veſterport;
Vildt Træerne paa Volden ſvaied,
Og Mørket gjorde Alting ſtort;

Mens hiſt og her Tranlampens Lue
Forſvandt ved Vindens frie Magt,
Tog under Kjelderſkurets Bue
Den Vægter Hvile paa ſin Vagt;

Her listed sig en gammel Herre
Med Lygte til sin kjære Club;
Lydløst igjennem Snee sin Karre
En Sjouer fik ved trøge Skub;

Fra Frue-Taarn alt meldtes Tiden
Ved otte dumpe, dovne Slag;
Og Krømmerdrengen spared Fliden
Med Glæde til den næste Dag.

Paa Vestergades Hjørne laae der
En Guldsmeds Bolig, stolt og prud;
Til Volden og til Gaden saae der
Dog ganske mørkt og skummelt ud.

Men ind til Gaarden Stuen vendte,
Hvor der var Hygge, lunn og god;
I Ovnen Ilden lystigt brændte,
Og Aftensbordet dækket stod.

Tilstængte var Butikens Skoder
Og laaset Alt, hvad laases kan;
Der sad jeg hos min Faders Broder,
Guldsmed, Captain og Enkemand.

Jeg spurgte til hans søde Datter,
Som var mit Hjerte, ak! saa kjær.
Han svared kun med Spøg og Latter,
Saa jeg var altid lige nær.

Det var mig en saa bitter Tanke,
I Maaneder, ja hele tre,
Mit Øie ikke fik den ranke
Den hvide, blonde Mø at see:

„For Guds Skyld, kjære Onkel Jørgen!
Hvor har Du sendt Mathilde hen?“ —
— „Hold op med Fritten og med Spørgen,
Det hjælper ei, min lille Ven!“ —

„Du veed, hvor inderligt vi Begge —“
— „Ja, det er netop Knuden, Du!“ —
„Vil Du os da i Graven lægge?“
— „Det har vel ingen Hast endnu?“ —

„Saa sig mig kort og klart, Hr. Onkel!
Hvad har da gjort saa haardt dit Sind?“
— „Hr. Broderson! en slig Karfunkel
I rigt Metal bør fattes ind!

Jeg var dog vist en daarlig Mester,
Hvis for en saadan Diamant
Jeg ikke blandt Butikens Gjæster
En straalende Indfatning fandt.

Tro aldrig, Dreng! jeg Dig foragter,
Fordi Du ikke Mont kan slaae;
Jeg veed, at andre Aandens Magter
Dig vise Veien, Du skal gaae.

Johannes, hor, hvad jeg vil sige:
Du est en deilig Ungersvend!
Jeg sværger Dig, var jeg en Pige,
Jeg tog Dig til min Hjertensven.

Jeg elsker Dig, min smaa Johannes!
Thi jeg har ogsaa god Forstand
Paa, hvad der af Castale vandes
Og Hippocrenes ægte Vand.

Men Sligt ei giver Stort i Skjeppe, —
Stak selv Homerus ud dit Qvad,
Du vandt ei her — det troer jeg næppe —
Til Buxer, Skoe, til Huus og Mad.

Lev Du i Fryd med din Gudinde,
Som vækker Dig til yndig Sang;
Men Synd Du gjør, hvis Du vil binde
En Anden til din Nød og Trang!"

„Jeg søge vil" — „Hos Tante Trine?
Paa Nørrebro? — veed hun Besked?"
„Der har jeg spurgt om min Cousine,
Igaar, men Tante Intet veed!"

„Søg Du i Sjælland, Jylland, Fyen,
Paa Lolland, Falster, Ærø — Spraa,
Søg Du paa Jorden og i Skyen, —
Saa lang en Næse vil Du faae!"

„Velan! jeg tidligt dog og silde
Vil søge, Onkel! Dig tiltrods;
Og finder jeg engang Mathilde,
Saa skal Du aldrig skille os.

Men jeg skal nok forstaae at vinde
Mig snart saa hæderligt Erhverv,
At fra din Haand jeg ingensinde
Skal tage selv den mindste Skjerv!"

— „Ha! bravo, Gut! det maa jeg lide!
En Villie bære kan sin Frugt;
Nu skal Du see, jeg paa min Side
Eiheller holder Munden lukt:

Du søge maa min lille Pige,
Og fjorten Dage jeg dertil
Dig skjænker, saa Du kan ei sige,
Jeg driver med Dig Abespil.

Du søge skal, og hvis Du finder
Mit Barn Dig lige huld og tro,
Jeg Intet gjøre vil til Hinder
For Eders Fremtids Fryd og Ro.

Men til et Pant, at Du har fundet,
Hiint Demantkors Du vise frem,
Som jeg om hendes Hals fik bundet,
Da hun forlod sin Faders Hjem.

Saa vil jeg troe, at jeg min Lilie
Gav i en dygtig Gartners Haand;
Saa vil jeg stole paa din Villie,
Og saa — velsigne Eders Baand.

Men — svinde hen de fjorten Dage,
Og Du ei fandt, hvad jeg har gjemt,
Saa maa Du som et Vink det tage,
At Skjæbnen har vor Lod bestemt!" —

„Ja, men" — „Ei længer Du mig trætte,
Nu har vi jo et Compromis!
Kom, lad os nu tilbords os sætte,
Og mødes paa en anden Viis.

Sid ned hos mig og tag tiltakke,
Med hvad jeg har og byde kan;
Lad nu om Verdens Færd os snakke, —
Vær kjæk, og tee Dig som en Mand!

Her staaer Postei af vilde Ænder, —
En Cotelett — Sardiner her —
Hist Pickles, som paa Tungen brænder —
Her Chesterost — hvad vil Du meer?

Her lokker for en tidig Mave
En ægte, alderstegen Rhum,
Jeg selv vil os en Bowle lave, —
Vi skilles ei, før den er tom!"

Jeg satte mig hen ved Bordet
Og fast mechanisk aad og drak,
Mens Onkel stadigt førte Ordet, —
Og Ordet var just ikke Snak.

Han havde reist, oplevet Meget,
I Genf, Florents, Paris og Rom,
Og Ætna og Vesuv besteget,
Og seet tilgavns, hvorhen han kom.

Saa vandred hans Fortællings Strømme
Jævnsides Punchens hede Strøm;
Jeg hørte paa hans Ungdoms Drømme
Halvvaagen i min egen Drøm.

Og derfor var det intet Under,
At Timen fløi os let forbi,
Som var den kun et Par Secunder,
Og Vægtren meldte Klokken ti!

Pendulens Slag og Vægtrens Psalme,
Skildvagtens Skraal: „Vagt i Gevær!"
Drog Onkels Sind fra Sydens Palme
Til Tid og Sted, som var ham nær.

Han saae paa Uhret: „Det er silde,
Og Du skal hjem paa Østerbro;
Til dette Veir, det skumle, vilde,
Kun nødigt vil jeg Dig betroe.

Jeg veed, Du er just ingen Kjærring,
Du taale kan et Tørn, men saa
Du komme vil til Portens Spærring
Dog altfor seent, hvis Du skal gaae.

Paa Lises Ryg skal Du Dig sætte,
Hun som et Muldyr sikkert gaaer;
Kryb i min Pels, — dens lodne Hætte
Dig dækker Nakke, Hals og Haar.

Naar saa Du kommer til din Bolig
Hos Vognmand Spelt paa Østerbro,
Han sørge vil for Hesten trolig
Og skaffe Havre den og Ro.

I Morgen Middag kan Du ride
Herind, — det korter jo din Vei;
Saa kan jeg ogsaa faae at vide,
Om Du har fundet — eller ei!“

„Du spotter, Onkel? — Jeg vil bære
Med Taalmod nu din Spot, saa vist
Som jeg igjen engang med Ære
Skal komme til at lee tilsidst!

Mig skjærme jo de ni Gudinder,
Hvem jeg hver Dag faaer Offer bragt;
Snart Labyrinthens Traad jeg finder
Ved dem mig huldt i Haanden lagt!"

Nu førte Onkel mig til Hesten,
Som han hver Aften reed en Tuur;
Den stod i Porten stille, næsten
Saa livløs som en gammel Muur.

Men knap jeg kommet var til Sæde,
I Pels, med Hætten ned om Kind,
Langs Volden, nedad Studiestræde
Den traved lystigt som en Vind.

Den vilde om i Nørregade,
Jeg tvang den ned til Rundetaarn;
Men her holdt Veiret just Parade
Og værre blev det end tilforn.

Den lodne Hætte dækked Brynet;
Men Stormen hæved høit sit Hyl,
Og Sneen føg og blænded Synet,
Og stak i Øiet som en Syl.

Vi var paa rette Vei tilvisse,
Vi ned ad Landemærket kom,
Fik Syn af Rosenborgens Spidse,
Til Venstre saa vi vendte om.

For nu langs Volden ned at ride
Og Østerporten snart at naae,
Jeg ændsed ei, til hvilken Side
Min Reises rette Maal vel laae.

Thi under al den Storm og Trængsel
Min Tanke underdanig lod
Sig ydmygt føre til det Fængsel,
Hvor hendes Navn paa Døren stod.

Saa kom vi da til Porten Begge,
Og det var just i rette Tid;
Jernstangen hørte jeg dem trække,
Og Slaaens Hviin og Nøglens Vrid.

Rask ud af Portens Hvælving gik det;
Her Jord og Himmel stod i Eet!
Hist Bjerge, som fra Himlen skikket,
Her bart, som ei det havde sneet.

Nu saae jeg Ravelinens Træer,
Saa lod jeg trøstigt Dyret gaae
Og vade gjennem Sneens Bræer,
Og haabed snart mit Hjem at naae.

Da lod jeg ubekymret ile
Mit Hjerte til det ene Punkt,
Hvor kun det kunde finde Hvile
Og evigt være friskt og ungt.

Med Eet stod Jomfru Lise stille!
Hun hævede sin blide Røst
Og vinskede, som om hun vilde
I vor Elende ædske Trøst.

Jeg saae mig om, og jeg opdaged,
Vi var paa Nørrebro, ved Gud!
Jeg kjendte Porten, Væggen, Taget,
Og Tante Trine selv kom ud.

„Hvad bringer Dig til os saa silde,
Min Broder! ganske mod din Skik?
Du frygter dog ei for Mathilde?
Hun er jo ganske slink og qvik!"

Nu vidste jeg, jeg var i Havnen!
Og i min Glædes søde Rus
Jeg trykked Lises Hals i Favnen, —
Mathilde var i Tantes Huus!

Af Hesten ganske sagte steeg jeg,
Som var jeg en halvgammel Mand,
Og op ad Trappen langsomt sneeg jeg
Mig, støttet mat til Rækkets Rand.

Men da jeg stod i Dagligstuen,
Hvor i Divan Mathilde sad,
Bestraalet klart af Lampeluen,
Og smilte til mig kjæk og glad,

Hun raabte: „Men, Papa! hvor tør Du
I dette gyselige Veir
Dig vove saadan ud? Og bør Du
Forskrække os til Døden her?"

Da lod jeg Bjørnepelsen falde,
For hendes Fod jeg kasted mig;
Og af Olympens Guder alle
Var Ingen salig nu som jeg.

Men ængstlig reiste sig Mathilde,
Hun voved ei sit Syn at troe;
Hun hvisked: „Tante! det er silde,
Kom, lad nu strax os gaae til Ro!"

Men blidt tilbage holdt jeg hende
Og raabte ivrigt: „Seer ei Du,
Din Fader selv mig monne sende?
Du bryder intet Løfte nu!"

Og saa begyndte jeg min Melding
Om, hvad den Aften var passeert;
De hørte glade min Fortælling,
Som Glæden gjorde tidt forkeert.

Der blev en Undren og en Spørgen,
Der var en Raaben Nei! og Ei!
Og de velsignede Onkel Jørgen, —
De havde nær velsignet mig!

Jeg raabte: „Har jeg Seier vundet,
Jeg Lise takke maa saasandt!
Hvad næppe selv jeg vilde fundet,
Det gode Vanedyr mig fandt!“

Nu i Divanen blødt jeg hviled
Mig yndigt efter denne Dyst;
Min Fremtids Himmel huldt tilsmiled
Mig Fred og Lykke, Liv og Lyst.

Jeg saae i hendes Øine blide,
Thi jeg fik Lov at see derind;
Jeg kysted hendes Haand, den hvide,
Og trykked omt den til min Kind.

Hvor søde var ei hendes Blikke
Hvor fristende den friske Mund, —
Men ak! jeg vovede det ikke, —
Jeg nøiedes med Haabet kun.

Men Tante, over Bordet bøiet,
Da først al Undren var forbi,
Betragted os saa sært fornøiet,
Og næsten ganske glad som vi.

Da seent jeg maatte Afsked tage,
Gav mig Mathilde selv sit Kors;
Glad kunde jeg til Hjemmet drage
Paa Onkels ædle, gamle Hors.

Jeg lod det med en Halmvisk gnide,
Jeg lod det sætte luunt i Baas,
Før selv jeg efter Midnatstide
Saae til, om Hvile kunde faaes.

Paa Søvn var der dog ei at tænke,
Dertil var Tanken altfor vakt;
Og kun et Blund sin lette Lænke
Fik af og til om Hjertet lagt.

Men da jeg vaagned næste Morgen,
Jeg jubled fast i Overmod;
Uveiret svundet var som Sorgen,
Og Solen blank paa Himlen stod.

Og i den kolde Luft, den klare,
Ei mindste Strømning følтes gaae;
Iiskroner alle Træer bare
Og kasted deres Skygger blaae.

I Onkels Pels, paa Lises Sadel
Jeg kneised nok saa stolt og kry;
En Ridder uden Frygt og Dadel
Drog ind jeg i den travle By.

Jeg Onkels Gaardskarl flyede Hesten,
Hans Pels jeg hængte paa en Knag;
Beklemt mit Hjerte skjælved, næsten
Som om jeg havde tabt min Sag.

Dog trods mit Hjertes Tremulanter,
Jeg naaede Onkels Cabinet.
Han sad og ordned Diamanter
Paa rødt Papir med en Pincett.

Jeg takked for den gode Ganger,
Som trofast bar mig til mit Huus.
Han loe: „Den baaret har en Sanger,
Er altsaa nu en Pegasus!"

„Ja, Onkel! ja! et Digt skal blive
Min Natteflugt paa dette Dyr!
Den mig et fyldigt Stof skal give
Til ret et yndigt Eventyr!"

Han saae mig smilende i Øiet
Og sysled med sin rige Krands;
Ved Siden af ham stod jeg bøiet,
Fast blændet af dens stærke Glands.

„Du synes godt om disse Stene?"
„Ja, men de har et gruligt Skjær;
Jeg har dog seet dem mere rene —
Som for Exempel disse her!"

Og uden Omsvøb eller Væsen
Jeg tog Mathildes Smykke frem
Og holdt Etuiet ham for Næsen:
„Hvad synes, Onkel! Du om dem?"

Men jeg fortrød dog næsten dette;
Thi bleg han blev, den stakkels Mand;
Et Suk hans Hjerte maatte lette,
Han stammed svagt: „Hvordan — Hvordan?"

„Vær rolig!" raabte jeg, „forsyndet
Har Ingen sig imod din Agt;
Det være festligt Dig forkyndet:
Mig har til Maalet Lise bragt!

Hun bar mig frem, hun fulgte Veien,
Som hun hver Dag var vant at gaae,
Og Skylden være maa din egen,
Hvis det en Brøde kaldes maa.

Jeg blev maskeret, som Du vilde,
Men Skjæbnen var Dig altfor fiin;
Din Rolle først jeg maatte spille,
Men saa — saa spilte jeg kun min!"

— Jeg saae, han vreed sig svart i Vaanden,
Et Blus ham over Panden foer; —
Saa slog han mig sin Haand i Haanden:
„En Mand, en Mand, — et Ord, et Ord!"

October 1867.

Christian Winther.

Paul Winther.

Eget Hjem.

Fortælling.

Paa det lærde Strøg af Byen, i de stille Gader, som ligge om Universitetet, kunde man regelmæssig til bestemte Tider møde en yngre Mand med et blegt Ansigt, et mildt, skjøndt lidt ubestemt Udtryk af Øine og et veemodigt Træk om Munden.

Han bar hyppigt Bøger under Armen og gik gjerne tankeløst afveien for enhver Forbigaaende, som holdt Fliserne, selv om den Anden ikke havde Fortougsret; naar han kom udenfor Asylet i Larsleistræde, pleiede han at standse for at betragte de smaa, glade Børn, der tumlede sig paa Legepladsen under de kneisende Popler.

Engang bragte han en stor Pakke Kager med, som han, en for en, stak ind mellem Jernstængerne i Stakittet.

Et Minut eller to gik det ypperligt; men da Rygtet om disse gratis Forfriskninger udbredte sig i Flokken, gik Legen ifstaa allevegne, og Alle søgte med høirøstet Jubel hen til Stakittet, hvor et Par af de Smaa, som ikke stod rigtig fast, øieblikkeligt bleve puffede om.

Jomfruen, der havde Opsyn med Børnene, kom til, og den forskrækkede Velgjører skyndte sig at flygte med Resten af sine Kager. Han tyede op paa Volden, hvor han i sin Ilsomhed løb paa en svær aldrende Herre med rødligt Ansigt, som, idet han haltende støttede sig til en Stok, spadserede deroppe med en Dame.

Nevenen vendte hurtig om. „Jeg beder meget om Forladelse", sagde han; „jeg kjendte dem ikke; jeg vidste ikke en Smule af, at Onkel var kommen til Skade med sit Been".

„Nei, hvor skulde Du vide det", svarede denne tørt, „naar vi ikke mere omgaaes med hinanden?"

Den Yngre taug og rakte Damen Haanden. Hun var ikke ganske ung og slet ikke mere, end hvad man kalder ret net. Der var en Art Familielighed mellem hende og Fætteren, baade i den fine Form af Trækkene og i de smukke blaae Øine, som hos ham dog havde tabt noget af Glandsen ved det stadige Brug af Briller.

„Gaa heller et Par Skridt med os, Axel!" bad

hun, „det er vel hyggligt for Fader til at blive længe staaende".

Axel adlød, men lagde først Pakken, hvis Papir nu begyndte at blive gjennemtrukket af Creme og Syltetøi, fra sig paa en Bænk, hvor der sad nogle Børn. „Hvad var det Du der havde?" spurgte hun nysgjerrig. „Aa, Ingenting!" stammede han. „Det var noget Tosseri af mig. Jeg vilde traktere Rollingerne dernede ved Asylet, men de kom op at slaaes om Kagerne, og saa kom Jomfruen ud" —

„Og saa stak Du af?" sagde Onkelen. „Ja, Død og Pine! Det var jo heller ingen Spøg for en Doctor philologiæ at blive nappet af en Jomfru. Hvad havde Fader og Moder sagt til det?"

Den unge Mand blev rød, men Damen lagde venlig sin Haand paa hans Arm. „Du vilde glæde de smaa fattige Børn, Axel!" sagde hun. „Hvor det er kjønt, og hvor det ligner Dig".

„Ja! kom nu, Mathilde!" afbrød Faderen hende. „Ellers faaer vi ikke fat i Spordvognen. Lev vel til næste Aar, Axel! thi saalænge varer det sagtens, inden vi mødes igjen, hils hjemme! Nei! det er sandt, vi ere jo Contrabande i Familien. Ja! saa vær saa artig og lad være at hilse".

Axel blev staaende og glemte at sætte Hatten paa for at see efter dem. „Jeg gad nok vide, hvad han nu siger til hende“, tænkte han. „Han bliver bestemt ved at rive ned paa mig lige til de ere i Sporvognen“.

Ved Foden af Voldbakken vendte Mathilde sig og nikkede op til ham saa godt og mildt, at den ængstelige Spænding forsvandt af hans Ansigt.

„Hun er en rigtig sød Pige“, tænkte han, „og det har hun altid været. Jeg vilde ønske, jeg kunde sige det til hende — men nu er Voldbakken imellem os!“

Han begyndte igjen at gaae og vedblev sine Betragtninger. „Ja! det har hun altid været“, gjentog han. „Jeg kan huske hende paa Confirmationsmorgenen — jeg bragte hende et Par Roser; hun tog sig saa yndig og beskeden ud, endskjøndt den franske Friseur havde sat hendes Haar op. Jeg havde saa travlt med at læse dengang, men jeg seer hende alligevel ganske tydelig for mig.

Og det maa dog være længe siden! Lad mig see! I forfjor kan jeg huske, jeg mødte hende engang — det var i Bredgade — og spurgte hende, for at sige noget, hvormange Baller hun havde været paa den Vinter. Og saa svarede hun: „jeg dandser jo ikke mere, Axel! det er jeg for gammel til!“ — Mathilde for gammel!

det havde jeg aldrig tænkt paa! Ja, det er rædsomt, hvor Tiden kan gaae!

Engang kom hun saameget hjem; og da blev jeg ogsaa bedt hvert Øieblik hen til Onkels; men det holdt reent op. De sagde hjemme, at de vare kjede af Onkel Clausen, de vidste saa godt, hvad han meente med sin Paatrængenhed. Og Onkel er langtfra behagelig, det er sandt! Men Mathilde!

De sige Allesammen hjemme, at jeg har det saa udmærket! og jeg faaer det aldrig bedre end nu! Det kan nok være muligt, men" — han sukkede og gik raskere til, for at naae sit Hjem ved Middagstiden.

Axel Bentzen var den ældste Søn af velhavende Forældre. Ved Flid og sjælden Begavelse kom han alt tidlig i en selvstændig Stilling, som, forenet med hans personlige Elskværdighed og Godmodighed, gjorde ham til et onskeligt Parti. Og der havde virkelig, som hans Moder undertiden sagde til sine Veninder, været en forfærdelig Rift om ham, hvor han kom hen. „Men nu var det jo taget endeel af", pleiede hun at tilføie; „thi nu veed de nok, han gjør det ikke".

Axel havde altid viist sig yderst stille og tilbage-

holdende mod de flagrende unge Damer, med hvilke han igjennem sin Familie kom i Berørelse. Derfor gav hans tre yngre Sødskende, som nu alle vare gifte, ham det ene Tilnavn efter det andet, og han blev ligesaa ofte nævnt som: den Sære, Eremiten og Fugl Phonix, som ved sit virkelige Navn.

Kun een Gang troede de ham en Smule forelsket, og det var i Mathilde. Hendes Fader var en Fætter til Fruen og havde dengang en god Plads paa et kongeligt Contoir, som han passede saa maadeligt, at Afskeden svævede over hans Hoved.

At Axel tænkte paa et Giftermaal, der kunde bringe ham en saadan Svigerfader paa Halsen, vakte stor Skræk i Familien, hvem det dog blev let at skille de to unge, lidt ubehjælpsomme Mennesker fra hinanden. Siden nævnede man sjælden Clausens i det Bentzenske Huus; dog havde Axel hørt, at Onkelen, paa samme Tid han endelig fik Afskeden, havde vundet en stor Sum i Lotteriet, og han glædede sig ved, at Mathildes Fremtid saaledes var sikkret. „Du pleier ellers at være saa præcis!“ sagde Fru Bentzen til den unge Mand, som traf Forældrene ved Middagsbordet. „Jeg trak det ud efter Dig, men nu gik det ikke an at lade Fader vente længer. Hvor var Du henne?“

„Lidt oppe paa Volden", var Svaret.

„Var der da saa rart?"

„Der var dygtig vinterligt, og jeg blev ordentligt gjennemblæst".

„Skal vi lade lægge lidt i din Stue i Eftermiddag?" skyndte Moderen sig at sige.

„Nei Tak!" svarede han kort; „vi ere jo endnu i September".

„Er der slet ikke noget Nyt idag, Axel?" vedblev Fruen, som fandt Sønnen usædvanlig stille.

„Jeg veed ikke andet, Moder!" sagde han, som i Spøg, „end at jeg gik deroppe og saae paa det gule Græs og paa Bladene, som faldt! Og saa kom jeg til at tænke paa, at jeg begynder at blive en gammel Fyr".

„Ja, det gjør vi jo allesammen!" sagde Grossereren, som nu havde spiist sin Suppe. Det var en bredskuldret Mand med stærk og glad Stemme. „Men hvad skader saa det? Jeg siger med Oehlenschläger:

Vel, Axel! vi kan dø, thi vi have levet!"

„Aa, ja saamæn!" svarede Sønnen og trak Veiret lidt tungt.

„Traf Du slet ingen Bekjendte paa den Tour?" spurgte Moderen. — „Jo, Onkel Clausen og Mathilde".

— „Naa ja! det var naturligviis: Goddag! og: Farvel! og vær saa god og hils hjemme!“

„Ja knap nok“, svarede Axel med et uvilkaarligt Smiil. „Onkel var ikke i rigtig godt Humeur“.

„Nei! han er naturligviis kjed af, at han ikke kan blive af med Mathilde“, bemærkede Fru Bentzen.

„Af med Mathilde!“ gjentog den unge Mand og saae alvorlig paa Moderen.

„Ja! jeg siger ikke noget imod Pigen, langtfra! Men da hun ikke eier en Skilling“ —

„Men Onkel vandt jo de mange Penge“ —

„Herregud, Axel! hvor Du er langt tilbage i Tiden. Det kommer af, at Du kryber i Kroge, hvergang vi see Nogen hos os“.

„Ja, Clausen vandt nok Pengene, min Dreng!“ forklarede Faderen, „og brugte en god Slump af Summen; men saa blev han fornuftig og satte det Øvrige paa Livrente, at sige: for sig selv“.

„Ja! til at slikke op i Østers og Jordbær, og alt det Gods de nu saadan kan have paa disse Frokostkjeldere!“ raabte Fru Bentzen.

„De kan ellers tidt slumpe til at have ganske gode Ting paa samme Kjeldere, lille Mo'er!“ forsikkrede Grossereren og tørrede sig om Munden med sin Serviette.

„Men for at gaae hen og bære sig saaledes ad mod sit eneste Barn", vedblev Fru Bentzen, „maa Manden jo have troet — ellers var han da et reent Uhyre — at Datteren blev gift. Og naar nu baade det slaaer feil, og han tilmed har spiist og drukket sig en Skade til i Benene, saa Doctoren har forbudt ham at fraadse de Penge op, som han blot for det Sammes Skyld har kjøbt sig til i dyre Domme — ja, saa kan man jo nok forstaae, at han, som Du siger, er gnaven og utaalelig i Omgang".

„Den stakkels Mathilde!" sagde Axel bedrøvet.

„Ja! sæt, Faderen dør idag eller imorgen", forestillede Moderen ham, „hvad saa? Kruse, som nu tog Tallerkenerne bort, Kruse er bedre stillet end Mathilde. Kruse er vant til at tage fat og til at være mellem Fremmede, men Mathilde! For det Første er hun ingen Aarsunge meer! Og for det Andet har hun aldrig bestilt Andet end pusle i Hjemmet og synge og spille lidt for Faderen".

„Onkel Clausen er en lumpen, egenkjærlig Person!" raabte Axel Bentzen heftig og forlod Stuen. Man kunde høre ham gaae op og ned ad Gulvet i Sideværelset i usædvanligt Oprør.

„Min Gud! hvad feiler Axel idag?" udbrød Moderen,

som ikke vidste at Døren stod paaklem. „Han, som ellers altid holder Bordskik! Men det er min egen Skyld! jeg troede, han havde glemt hende for længe siden".

„Det har han ogsaa!" svarede Grossereren. „Men Du gjorde ham blød om Hjertet med al den Snak om hendes Udsigter. Det gjorde mig selv ondt for Pigebarnet".

„Ja, vi maa passe paa ham", meente Fru Bentzen. „Det er saa tidt, at udmærkede Hoveder gaae og vrage Aar ud og Aar ind. Og saa engang, naar man mindst venter det, kaste de sig bort til den Første den Bedste".

„Vær nu heller ikke ubillig! Mathilde har altid været en ganske peen lille Pige!"

„Synes Du ogsaa, at Clausen er ganske peen? Nei, jeg veed bedst, hvordan Axel skal have det, og han er ogsaa min egen Dreng og vil ikke gjøre mig imod. Han er meget for sær og forvænt til nu at komme i andre Forhold. Her gaaer alt for ham som efter en Snor, og naar vi engang falde fra, Gud lade det blive seent! saa har han jo Kruse. Hun er ferm og veed Besked med Huset, og til den Tid er hun jo naturligviis bleven ældre. — Naa, er De der, lille Kruse! o, vær saa god at sige til Doctoren, at nu er Eftermaden paa Bordet".

„Doctoren" kastede et besynderligt Blik paa Oline

Kruse, en høi jydsk Pige paa nogle og tyve Aar med blonde Haar og Øienbryn, røde Hænder, en meget smuk Ansigtsfarve og et dybt Smilehul i Kinden.

Axels naturlige Ladhed i Alt, hvad der ikke angik Studeringer, fandt sig godt i den bløde Slendrian, som bragte Tiden til at gaae saa umærkeligt, og hvori han nu havde levet sig saa dybt ind. Desuden holdt han inderlig af sine Forældre, og hans enige Samliv med dem skaffede ham et Hjem, som var smukkere end flere af hans gifte Venners.

Men da han hørte Tale om, at han saaledes for Livstid skulde overleveres til denne høirøstede, unge Pige, som slog med Døren, sang falsk og altid gik med knirkende Skotøi; at engang, naar han var gammel og hun med, skulde han tilfalde hende, da blev han for første Gang alvorlig forskrækket for sin eensomme Fremtid. Den fattige Cousine, fiin og mild, som han nylig havde seet hende, stod for ham; han hørte igjen hendes sagte Stemme, han saae hende i Hjemmet fysle taalmodig om den ukjærlige Fader. Alt det gik forbi hans Sjæl i det korte Minut, hvori han lukkede sine Øine, inden han atter gik ind i Spisestuen.

„Men hvad kan hun gjøre for det?“ tænkte han, da han saae paa den flinke Jomfru Kruse. Det Samme

tænkte han, hvergang hun trættede eller generede ham, og derfor var han altid særdeles høflig imod hende og roste hende ved alle Leiligheder. Og det var ogsaa derfor, at han nu, da hun gik ud af Stuen, sagde til sin Moder: „Jomfru Kruse er igrunden en meget smuk Pige!“

Jomfruen, som næppe havde lukket Døren, hørte baade Axels Yttring og Madammens tørre Svar: „o! det synes jeg der er Maade med“.

Seent ud paa Aftenen sagde Fru Bentzen pludselig til Axel: „hvor kom Du egenlig paa det, at Oline Kruse skulde være kjøn?“

„O! jeg veed ikke selv!“ svarede han. Men ved Moderens Spørgsmaal blinkede der et bevidst Lyn hurtig frem i hans blaagraae Øine, og han saae langt mere ung og skjelmsk, om end ikke fuldt saa lærd ud, som han pleiede.

Axel følte, at han nærmede sig et Vendepunkt i sit Liv, og at det ikke længer gik an at opsætte. Det første ungdommelige Mod var alt gaaet i Løbet hos ham; han manglede den Bestemthed, der behøvedes til uden videre at sige: „jeg gifter mig med Mathilde Clausen“, og til at taale den seige, daglig fornyede Modstand, som da

vilde møde ham. Først da han mærkede Moderens Forskrækkelse over hans henkastede Bemærkning om Olines Udseende, faldt det ham ind, hvor let det var at vise hende, at der var mindre onskelige Ting til i Verden end den at faae Mathilde til Svigerdatter, og til den Erkjendelse kom Fru Bentzen snart. Hun havde begyndt at holde Øie med Sønnen, og hver Gang han blot reiste sig for at lukke en Dør op for Husjomfruen, naar hun havde meget at bære, blev Moderen urolig.

„Jo, hans Tid er kommen, det er vist nok", tænkte hun. „Men hvor kunde han, med sin fine, dannede Smag synes om Oline Kruse. Naar galt skulde være, maatte det hundrede Gange før være Mathilde; hende kunde man da være bekjendt; især nu, da Faderen har sørget saa godt for sig selv, at han ikke kan blive noget Paahæng".

„Søger Du om Noget?" spurgte Fru Bentzen en Dag, da Sønnen kom ind, paaklædt til at gaae ud.

„Det er blot min Handske, der løber op i Sømmen. Jomfru Kruse! vil De hjælpe lidt paa mig?"

„Jo, med Fornøielse", lovede Husjomfruen.

Fru Bentzen, som egentlig var paa Veien ud til Kjøkkenet, satte sig nu ned og saae misfornøiet paa den unge Piges regelmæssige Profil, medens hun syede.

„Det er vel ogsaa Dem, som har husket at lægge Trækul i mine Svibelglas?“ spurgte Axel, som var bleven staaende ved Siden af hende.

Jo, det var det rigtignok.

„Ja, Jomfru Kruse er en reen Perle, ikke sandt Moder?“ sagde den unge Mand.

„Sink hende nu bare ikke!“ advarede Fru Bentzen ham utaalmodig. „Der er flere Ting til i Huset end dine Handsker og Hyacinther“.

„Kast ikke Foragt paa mine Hyacinther!“ sagde han pludselig alvorlig. „Jeg er selv en Stuemand, og Hyacinther er den bedste Stueblomst, jeg veed. Jeg kan aldrig blive kjed af at see den i mit Vindue skyde op af sit grønne, blanke Kræmmerhuus; Blomsten stiger saa underlig stille og rank iveiret“.

„Ja, hvilke Blomster gjøre Støi naar de voxe?“ spurgte hans Moder, som var alt andet end fremkommelig idag. „Vil Du sige mig det?“

„Jo, Fru Bentzen!“ tog Jomfru Kruse Ordet. „Somme Blomster sprade meer og somme mindre; jeg kan nok forstaae, hvad Doctoren mener“.

„Kan De det?“ spurgte Fru Bentzen spidst. „Det var jo heldigt for min Søn.“

„Ja vist har De forstaaet mig, Jomfru Kruse!“

sagde Axel halvleende; „og Du maa sige hvad Du vil, Moder! saa er Hyacinther for mig et af de største Vidunbere blandt Planterne, idetmindste et af dem, man har letteſt ved at see“ —

„Ja, i alle Kjældervinduer“, afbrød Fruen ham.

„Der traf Du det“, sagde Axel, „det er Feilen! Mit Vidunder er alt for godt Kjøb, man kan have det for en Mark — for to med Glas. Ja! det er sandt, det glemte jeg endda at nævne, istedetfor at voxe i Jord og Sand, som knittrer og skurer, naar det falder ud i Vindueskarmen, behøver Hyacinthen ikke andet end reent, klart Vand til at spire og sætte Blomst“.

„Ja, Du har altid havt loierlige og sære Begreber!“ bemærkede hans Moder. „Det er godt, at Du ikke er gift; ellers forlangte Du vel ogsaa, at din Kone skulde leve af bare Vand“.

„O ja! hvorfor ikke, hvis hun kunde trives derved og være smuk som Hyacinthen“, svarede han; „ellers maa hun saamæn for mig gjerne spise Beufsteg hver Dag, hvis det er hendes Livret“.

Disse Ord, som han sagde ganske uskyldig, gjorde en slaaende Virkning paa Damerne, som begge vidste, hvor utrolig mange Stykker Jomfru Kruse kunde tage til sig af denne solide Ret.

Oline Kruse blev ildrød i Hovedet, bed Silken over og gav Axel Bentzen Handsken tilbage med et saa forunderlig anende Blik gjennem de lyse Øienhaar, at han lovede sig selv i Fremtiden at være yderst forsigtig i sin Opførsel mod den unge Husjomfru. Fru Bentzen paa sin Side tog i samme Øieblik ogsaa en Bestemmelse, som hun længe havde nølet med at beslutte sig til.

Da Axel næste Formiddag kom hjem, traf han Mathilde siddende ved Kaffebordet.

„Jo, det er ganske rigtig lille Mathilde", sagde Moderen, som saae ham studse ved det uventede Møde. „Jeg mødte hende paa Gaden og saa tog jeg hende hjem med; nu bliver hun hos os idag".

Hans første Følelse, da han rakte Cousinen Haanden med et sagte: „Velkommen tilbage!" var en indre Jubel over, at han var saa vidt; men strax derpaa vaagnede Selvpineriet, som altid er saa livligt hos stillesiddende Grublere, og han satte sig modløs ned ved Kakkelovnen.

Nu var hun der, spinkel og forsvindende, klædt i graat, taageagtigt Efteraarsstof, men hun var der, lyslevende, det var ikke til at tage feil af. Men hvorlænge varede det?

Han holdt en Avis i Haanden og hørte med halvt tillukkede Øine paa Samtalen. Hans gifte Søster var

der just; hun og Mathilde havde gaaet til Præsten sammen og altid holdt af hinanden; det gjorde ham godt at see Søsteren fortrolig lægge sin Haand paa Veninden's Skulder.

I Sophaen laae Puder, som Mathilde havde broderet; han syntes, at der baade fra Mennesker og Ting gik ligesom fine Traade ud, der bandt Mathilde fast til Huset, og han blev siddende i sin Krog, for Intet at forstyrre.

I den følgende Uge var hun der ofte, og Alle kom hende venligt imøde, men Axel vogtede paa sig selv. Han tøvede med at sige til Forældrene: „Er det nu Alvor? Maa jeg nu have hende?" fordi han altfor godt huskede, hvad der forrige Gang havde skrømmet hende bort. Fru Bentzen, der saae hans Ubestemthed, troede, at han vaklede mellem Oline og Mathilde, og hun tog sine Forholdsregler.

En Dag — det var den første November — skraaede en høi, fyldig, ung Dame rask over Frueplads, nedad Kannikestræde; hun klovede uforfærdet den ene Hob af de unge Studerende, der mylrede forbi hende, efter den anden; og hun brød sig kun lidt om, at de fleste af disse ungdommelige Hoveder, uagtet al deres Viisdom, vendte sig om efter hende med et blandet Udtryk af Bifald og Munterhed. Først da hun mødte en lille, tynd, alvorlig Herre,

som gik og saae ned i Brostenene, blev hun staaende og spærrede ham Veien.

„Jeg vilde dog gjerne sige Doctoren lev vel og Tak for den Tid, vi have været sammen", sagde hun.

„Jomfru Kruse! Hvad skal det sige?" Axel stirrede overrasket paa hende.

„Jo, vi bleve enige, deres Moder og jeg! det skulde gaae af i al Stilhed. Herren blev ganske kjed af det, da han hørte det, og det kan jeg ikke fortænke ham i. Der er jo Husjomfruer nok at faae, men — ja, nu har de Lov at probere."

Axel var yderst ilde tilmode; han havde aldrig tænkt sig, at Moderens Feiltagelse kunde føre hende saa vidt.

„Men Moder var jo altid saa veltilfreds med dem?" sagde han.

„Ja, det lod til det, og jeg stræbte jo ogsaa det Bedste, jeg kunde. Men, naar nu Fru Bentzen tænker" — hun saae paa den unge Mand, som hurtig saae ned paa sine Støvler. — „Forstaaer De, jeg mener, naar hun gaaer og tier med det, som hun egentlig mener, hvor kan jeg saa komme til at sige, at det virkelig ikke er Tilfældet?"

„Det Hele er en Misforstaaelse, Jomfru Kruse", forsikkrede Axel, „og jeg skal selv tale med Moder."

„Aa nei! ikke for min Skyld! nu, det engang er skeet, saa er det bedst, det bliver som det er", sandt Jomfruen, som uvilkaarlig kastede et Blik ned paa sit Lommetørklæde, hvori hun holdt en god lille Tut Specier fast indeklemt.

„Ja, er De glad ved at komme fra os, saa er det en anden Sag", sagde han og trak Veiret lettere.

„Nei, det veed Gud jeg ikke er!" svarede Jomfru Kruse; „men nu har jeg jo en Plads for dette Halvaar; det var saa langt henad Tiden, saa det kan være, den er simpel nok."

Under denne Samtale, som blev holdt paa Kannikestrædes Fortoug, hilste den ene Forbigaaende efter den anden den ulykkelige Axel, som hadede al Opsigt; og hver Gang han anende vendte sig om efter Bekjendten, vendte Bekjendten sig ganske rigtig om efter ham og Jomfruen.

„Det er hos en svagelig Frue i Solvgade; der skal De see!" — hun tog en Billet op af sin Pose og lod ham læse Adressen. — „Den gav hun ind, da jeg havde i. Maden tager hun ude; jeg skal blot spadsere med hende i Rosenborg Have, og saa læse høit hver Aften med Smag."

„Troer De, at de kan komme ud af det?" spurgte Axel.

„Jo, det er jo bare indeni", svarede den modige

Oline; „men jeg kan ikke sige, at jeg har videre Lyst til det. Nei, hjemme hos Dem, der havde jeg det godt, og det kan nok hænde sig, at jeg kommer til at længes."

„De skal komme tilbage, det staaer jeg dem inde for", lovede Axel og gav hende Haanden.

„Er det nu Doctorens oprigtige Mening?" spurgte Oline og blev ganske rød.

„Det er min Mening, at Moder ikke kan undvære Dem", svarede han alvorlig og rystede hendes Haand, og dermed skiltes de.

Ikke længe efter denne lille Afskedsscene, blev Axel og Mathilde forlovede; den Dag, de havde byttet Ringe, sagde han smilende til sin Moder: „Naa, nu tager Du da snart Jomfru Kruse igjen?"

„Aa, det har god Tid", var det langtrukne Svar, han fik, „jeg veed ikke engang, hvor hun er!"

„Det veed jeg!" udbrød den ubehændige Axel, „hun er hos en Frue i Sølvgade; jeg saae hende igaar i Rosenborg Have imellem to gamle Damer. Hun havde een under hver Arm, og det gik saa langsomt for dem. Oline Kruse saae saa ærgerlig ud, og hun var bleven ganske mager, den Stakkel!"

„Axel!" sagde Fru Bentzen, „nu troer jeg nok, at Du holder af Mathilde, men, naar Du veed, at Oline

Kruse boer i Solvgade, hvorfor vil Du saa netop spadsere i Rosenborg i Have?"

„Herregud, Moder! jeg spadserede slet ikke", sagde Axel utaalmodig; „jeg gik paa Jagt efter en lille Steenchineserinde med Blomster i Haanden, som jeg vilde bruge til Papirtvinger; det var alt nogle Dage siden, jeg havde seet den i et Vindue ad den Kant, men jeg huskede ikke rigtig, hvor. Tilsidst fandt jeg den ligeoverfor Kongens Have hos en Marschandiser, som hed Henriksen — nei, det er sandt, Hendriksen var det. Og da jeg gik hjem med Figuren i Lommen, seer jeg Oline Kruse. Forstaaer Du, jeg gik paa Fortouget i Kronprindsessegade, og hun var inde i Haven? Jerngitteret var imellem os."

„Ja, det er nok muligt!" indrømmede Fruen; „men hvad der er vist, det er, at der er ikke et Menneske her i Huset, som snakker saa meget om Oline Kruse, som Du."

Heri følte Axel, at hun havde Ret, og han tang.

Henimod Slutningen af den korte Forlovelse kom der et vanskeligt Øieblik for Axel Bentzen; da hele den Orden omkring ham, som Vane og Ensomhed havde gjort ham kjær, blev omflyttet og forstyrret, da hans Bogers lange, lige Rækker uden Skaansel bleve brudte og pakkede i Kurve, da satte han sig paa den eneste Stol, der var

bleven tilbage, og saae sig om i de tomme Værelser med et uroligt Blik, som vilde have forskrækket Mathilde, hvis hun havde været tilstede.

Det var hans sidste alvorlige Grubleri; i hans nye Hjem, hans eget, ved Siden af hans unge Kone, begyndte en frisk og glad Tilværelse, som han i faa Dage levede sig fast og naturligt ind i. Forældrene vare hyppige, altid velkomne Gjæster; ogsaa Claussen besøgte af og til de unge Folk. Han satte nu endeel af Livrenten til paa Klæder, og tog sig, som en Følge heraf, saa anseelig ud, naar han aflagde sin Formiddagsvisit, at baade Kokkepigen og Stuepigen bleve enige om, at Herren var det bedste Menneske, der kunde være til paa Jorden, men Herrens Svigerfader var rigtignok en ganske anderledes fiin og yndig Mand.

Der hvilte endnu undertiden en flygtig Sky paa den unge Ægtemands Pande, som piinte Mathilde tidt, indtil hun en Morgen fralokkede ham Aarsagen dertil.

„Naa, ikke Andet!“ udbrød hun glad; „jeg var saa bange for, at det var noget med Fader. Det skulle vi snart faae i Orden.“

„Ja, men naar hun nu ikke vil!“ sagde Axel betænkelig.

„Hun skal!“ forsikkrede Mathilde leende. „Idag

spise dine Forældre til Middag her, og saa skal jeg nok — men Du maa ikke blande Dig i det."

Det lovede han; men Forældrene havde næppe faaet Tøiet af, før Axel begyndte at romme sig og see paamindende hen til Mathilde. Da det varede for længe, sagde Grosserereen tilsidst: „Aa, lille Mathilde! Axel har Noget paa Hjertet. Gaa hen og hør, hvad han vil Dig."

„Det var egenlig Moder", udbrød nu Axel, „som jeg vilde huske paa, at vi har kun et Par Dage endnu af April. Saa, hvis hun vil tage Jomfru Kruse igjen" —

„Ja, men det vil jeg ikke, Axel!" faldt Moderen ham bestemt i Talen.

„Naa, det var jo rart!" sagde Mathilde, „det seer jeg rigtignok helst."

Frn Bentzen nikkede og blinkede hen til hende, til Tegn paa, at hun forstod, hvad hun meente.

„Saa faaer jeg hende selv", vedblev den unge Kone; „jeg kan saa godt bruge hende, men jeg generede mig naturligviis ved at tage hende fra Moder."

Frnen gjorde store Øine, men hun sagde Ingenting; om Eftermiddagen, da hun var paa Veien hjem med sin Mand, bad hun ham gaae videre, hun skulde blot lidt om ad Sølvgade; og da Grosserereen spurgte, om han

ikke kunde besørge hendes Ærinde, svarede hun kort: „Nei!“

Den første Mai tiltraadte den farlige Oline Kruse sin forrige Plads i det Bentzenske Huus.

Axel var lykkelig i sine nye Forhold; men naar han en enkelt Gang fik Tid til at reflectere over, hvor sovende han var kommen til denne Lykke, og at der endogsaa havde været et Øieblik, hvori han havde seet den imøde med Tvivl og Ængstelse, saa kom han til den Erkjendelse, at Forældres Ømhed let kan skyde over Maalet; og at den barske Kjærlighed, hvormed Fuglen kaster den voxne Unge ud, der vil blive for længe i Reden, maaskee i Grunden er den sundeste.

Paul Winther.

C. Hauch.

Da jeg var syg.

Naar Nattens Børn sig hæve,
Og kue Livets Mod,
Naar Sot og Sygdom kræve
At lædskes i vort Blod;

Naar hver en Dag i Qvaler
Sig sænker til os ned,
Mon Himlen hist betaler,
Hvad jeg i Støvet led?

— Forlad mig, hvis mit Hjerte
Har fristet Dig, min Gud!
Jeg veed, at Sorg og Smerte
Henveires paa Dit Bud.

Jeg veed, at Tiden svinder,
At Graven skjænker Ro,
At Sorgens Fugle finder
Ei Vei til Dødens Bo.

Men naar paany Din Stemme
Mig kalder af Mørkets Skjød,
Lad mig selv da forglemme,
O, Gud, min bittre Nød!

Og alle de falske Glæder,
Og Mængdens Had og Gunst,
Og Verdens Spot og Hæder,
Og Rygtets Qvalm og Dunst!

Lad mig som Barnet glide
Mod Evighedens Bo!
Jeg ønsker ei at vide
Jeg ønsker kun at troe.

Bug mig i Digterdrømme
Høit over Tid og Grav,
Hvor Lysets Aander svømme
Paa Evighedens Hav.

C. Hauch.